

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

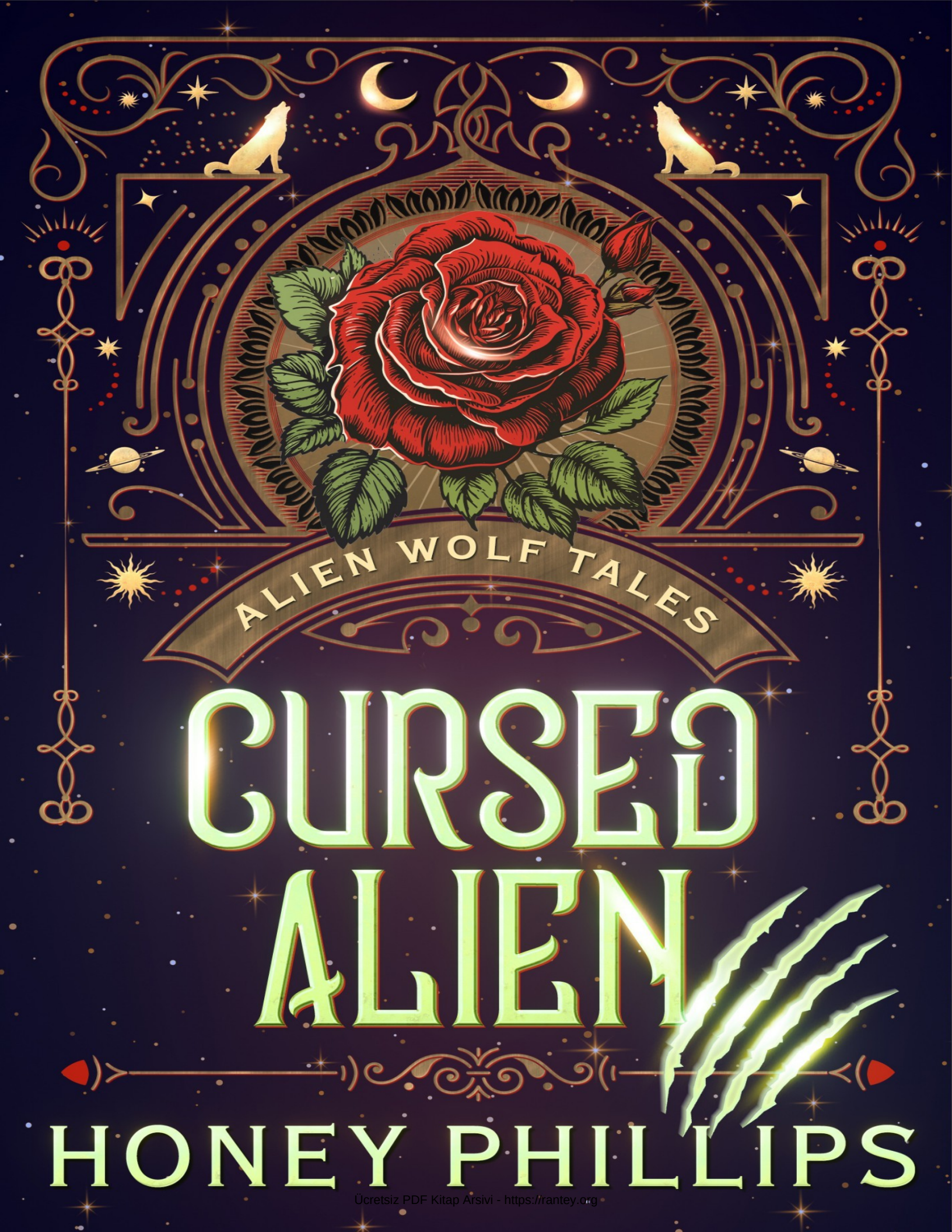
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN WOLF TALES

CURSED ALIEN

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LANETLİ UZAYLI

BİR UZAYLI ŞEKİL DEĞİŞTİREN ROMANTİZMİ

UZAYLI KURT MASALLARI

HONEY PHILLIPS

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25 Sonsöz</u>
<u>YazarınYazar</u>
<u>Hakkında Notu</u>
<u>Diğer Başlıklar</u>

BÖLÜM 1

The canavarın pençeler kazılmış içine toprak olarak o takip edildi Ormanda sessizce ilerliyordu. Gölgelelerin arasından süzülürken sadece yaprak dökmeyen ağaçların kokusu ve uzaktan gelen su sesi duyuldu; iri cüssesi ağaçların arasındaki karanlığa kolayca karıştı.

İzini sürdüğü cotta aniden durakladı, başını kaldırdı ve uzun kulaklarını seğirterek onun varlığının farkına vardı. Çalılıkların arasına dalmaya çalıştı ama artık çok geçti. Pençelerini uzatarak saldırdı ve kovalamacayı bir anda sonlandırdı. Çenesi kırıldı ve kan, sıcak ve tatmin edici bir şekilde ağzına doldu. Eti parçaladı, vahşi bir verimlilikle tüketti.

Bu artık onun varoluşuydu. Avlanmak. Öldürmek. Yemek. Bölgesini savunmak. Uyu. Geçmiş ya da geleceği olmayan basit bir döngü, sadece içgüdünün ve hayatta kalmanın sonsuz bugünü.

Ağaçların arasından yeni bir şey taşıyan bir esinti geçti ve ısırığının ortasında durakladı. Burun delikleri açıldı ve dağlık bölgesindeki hiçbir şeye benzemeyen bir kokuyu içine çekti. Tatlı, gizli vadilerde açan kır çiçekleri gibi, yine de metal ve petrol kokusu vardı. Bu kombinasyon bilincinin derinliklerinde gömülü olan bir şeyi harekete geçirdi.

Yarısı yenmiş pamuğu unutarak başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Koku onu açlığına değil, başka bir şeye çağırıyordu; kürkün, dişlerin ve pençelerin altında kaybolmuş bir şeye.

Kadın.

Sözcük, başka bir varoluştan bir parça olarak beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Av değil. Düşman değil. Başka bir şey.

Önemli bir şey.

Aklından görüntüler geçti; pençeler yerine eller, hırıltılar yerine kelimeler. Başını salladı, bu yabancı düşüncelerle kafası karışmıştı.

Malrik.

Başka bir kelime, bu seferki daha rahatsız edici. Bir isim. Onun adı mı? Hırladı, bu başka bilincin araya girmesiyle kafası karışmıştı. O bir canavardı, daha fazlası değil. Bu... Malrik... varlığının basitliğine yönelik bir tehditti.

Yine de koku onu kendine çekti, farklı türden bir açlık uyandırdı. Avından arta kalanları depoladı ve ağaçların arasından yola koyuldu, direnişinden daha güçlü bir içgüdü tarafından çekilen zor kokuyu takip etti. Koku onu dağın yamacından aşağıya, dağın eteklerinde yuvalanmış bir köye doğru götürdü.

Bir tepeye tırmandı ve dondu kaldı. Aşağıda, küçük bir figür ormanın kenarından geçen yol boyunca hızlı adımlarla yürüyordu. Küçüktü ama çocuk değildi. Üzerindeki ağır giysilere rağmen yumuşak kıvrımları belirgindi ve vahşi sarı bukleleri güneş ışığında değerli bir metal gibi parlıyordu. Sırtında ağır bir çanta ve kalçalarına asılı bir alet kemeri taşıyordu.

Kadın. İnsan.

Çok güzel.

Bu düşünce canavara ait değildi. Şimdi daha ısrarlı bir şekilde kıpırdanan diğerine -Malrik'e- aitti. Canavar boğazından alçak sesle hırlayarak bu davetsiz misafirliğe karşı savaştı.

Dişi başını kaldırıp tepeyi taradı. Kürkünün kayalarla mükemmel bir uyum içinde olduğunu bilmesine rağmen, bir an için bakışları onunkilerle buluşur gibi oldu. Onu göremiyordu ama aralarında bir şey geçti; kalbinin alışılmadık bir ritimle çarpmasına neden olan bir bağlantı.

Benimkini.

Bu düşünce hem hayvana hem de erkeğe aitti, parçalanmış benliğinin iki yönü arasında nadir bir hizalanma anıydı. Bunun farkına varması onu ürküttü ve pençeleri taşa sürtünerek bir adım geri çekildi.

Kadın sesi duydu. Vücudu gerildi, eli kemerindeki bir şeye gitti. Kendini savunmaya hazırlanan bir yaratığın duruşunu tanıdı. Geri çekilmeliydi; insanlar tehlike getiriyordu, anılar getiriyordu. Canavar bu görüntülerden, taşıdıkları acıdan geri çekildi ve hırlayarak geri çekildi.

"Alo?"

Kadının yumuşak müzikal sesi aralarındaki mesafeyi net bir şekilde aşıyordu ama canavar çoktan geri çekilmeye başlamıştı; kadından değil, onun varlığının çağrıştırdığı anılardan kaçıyordu. Ancak tekrar sık ormana ulaştığında yavaşladı, nefes alış veriş efordan değil, içsel mücadeleden dolayı sertleşti ve zorlaştı. Öteki -Malrik- tekrar geri çekilmiş, bilincinin girintilerine geri dönmüştü ama canavar onun varlığından haberdar olmaya devam ediyordu.

Yemeğinden arta kalanları almaya gittiğinde, dışının kokusu hafızasında kaldı. Bir şeyler değişmişti

İçinde, bir daha asla tam olarak kapanamayacak bir kapı aralandı. Malrik şimdi zihninin karanlığında bekliyordu.

Canavar ağzını gökyüzüne kaldırdı ve uludu; bir uyarı, bir talep, bir özlem sesiydi bu. Ses dağlık bölgesinde yankılandı ve ne hayvanın ne de erkeğin tam olarak anlayamadığı bir vaat taşıdı.

Benimkini.

BÖLÜM 2

T *iki ay sonra...*

BELLA SON CIVATAYI SIKTI ÜZERİNDE VAGONUN MOTORU anahtarını tatmin edici bir şekilde çevirdi ve yaptıkları işten gurur duyarak elini pırıl pırıl metal yüzeyde gezdirdi. Motorlu vagon aylarca süren bir emeğin ürünüydü; kurtarılan parçalar, yeniden inşa edilen sistemler ve yapay bir fenerin ışığında şemalar üzerine eğilerek geçirilen sayısız gece.

Bakır kaplamalı dış yüzeyi sabahın ilk ışıklarında parıltıyor, ona derme çatma iç aksamının hak ettiğinden çok daha zarif bir görünüm veriyordu. Bu parlak yüzeyin altındaki uyumsuz dişliler ve yeniden kullanılan valfler, mali durumlarının gerçek hikayesini anlatıyordu - bulabildikleri veya karşılayabildikleri her şeyle yetiniyorlardı.

"Her şey hazır," diye seslendi ve ellerini kemerine sıkıştırdığı bir bez parçasına sildi.

Babası atölyelerinden çıktı, sabah ışığı yıpranmış yüzündeki çizgileri belirginleştiriyordu. İcatlarıyla dolu başka bir tahta sandık taşıyordu.

mekanik oyuncaklar, pratik aletler ve kuzeyli köylüleri etkileyeceğini umdukları birkaç deneysel alet.

"Bundan emin misin?" diye sordu, sesindeki endişeyi saklayamıyordu. "Bekleyebilir ve her zaman yaptığımız gibi bunları tüccarlarla birlikte Cantor Limanı'na gönderebiliriz-"

"Ve kârımızın yarısını onlara kaptırırız," dedi kuru bir sesle. "Cantor Limanı'na uzun bir yolculuk yapmak istemediğimizi biliyorum ama eve daha yakın pazarlar bulabilirsek, tüccarlara bel bağlamak zorunda kalmayız."

Babasının yüzündeki ifadeyi görmemesi için sürgüyle tekrar oynuyormuş gibi yaptı. Uzay limanına karadan uzun bir yolculuk olduğu konusunda haklıydı -at arabasıyla gidiş-dönüş üç aylık bir yolculuk- ama kızının gitmek istemediğini düşünmekte haksızdı. Şehrin dışında var olmayan türden bir teknolojiyle etkileşim kurma fırsatına sahip olmayı çok isterdi.

Neredeyse her şeyi tamir ve inşa edebiliyor olması, bunu yapma fırsatına sahip olduğu anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, bu köyde sıkışıp kalmış, aynı şeyleri tekrar tekrar tamir ediyordu. Yetenekleri burada boşa gidiyordu ama bunu babasına asla söyleyemezdi. Onun şehirden ne kadar nefret ettiğini bildiği halde. Sadece ikisi varken olmazdı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, tulumunun yıpranmış kumaşı omuzlarını sıkıca kavradı ve yüzünü ona döndü. "Dağların Vultor bölgesi olduğunu biliyorsun."

Vultorlar da Cresca'ya yerleşen bir başka ırktı, ancak çoğu insanın tercih ettiği çiftlik ve otlaklar yerine vahşi dağlık bölgeleri tercih ediyorlardı. Bu farklılıklar iki ırk arasında şiddet olaylarının yaşanmasını engellememişti,

ve çocukluğunun büyük bir kısmını Vultor'u acımasız yırtıcılar olarak gösteren masalları dinleyerek geçirmişti.

Babası sandığı arabanın yatağına sabitlemeyi bitirdi ve elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Belediye Başkanı aylardır onlarla pazarlık yapıyor."

"Müzakereler anlaşmalarla aynı şey değildir," diye karşı çıktı ve dağların gökyüzüne karşı sivri dişler gibi yükseldiği ufka baktı.

"Belki, ama okul arkadaşlarınızdan ikisi Vultor kocaları seçti. Vultor'u köyde gördün. Eğer biz onları kendi bölgemizde kabul edebiliyorsak, eminim onlar da zararsız bir ihtiyarı kendi bölgelerinde kabul edeceklerdir."

Bunun o kadar kolay olduğuna ikna olmamıştı. Köylerini ziyaret eden Vultor, kâbuslarına musallat olan vahşi yaratıklardan çok farklıydı ama devasa, kaslı ve korkutucuydular; sokakta yürürken bile yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle hareket ediyorlardı

-Ve yırtıcılar kendi bölgelerini korudular.

"O zaman ben de seninle gelmeliyim. Kompresyon odasını tamir eden benim. Motorda bir sorun çıkarsa -ki her zaman bir sorun çıktığını biliyorsun- senden daha hızlı tamir edebilirim."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Hep öyleydin. Bir çekirgeye diz boyu yakınken bile."

Eski Dünya ifadesi karşısında gözlerini devirdi ve gülümsemeyi başardı. "Birimiz yapmak zorunda."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek." Adam ellerini kadının omuzlarına koydu ve kadın adamın saklamak için çok uğraştığı parmaklarındaki hafif titremeyi hissetti. "Dükkânın sana ihtiyacı var. Bayan Holloway'in su pompası kendi kendine tamir olmuyor ve

işini kaybetmek istemez. Tessa da bağlanma törenini kaçırdığın için seni asla affetmeyecektir."

Tekrar iç çekti. "Tessa'nın fark edeceğinden şüpheliyim - yeni eşine çok odaklanmış durumda."

Babası sesinin sınırına gelince kaşlarını kaldırdı ve o da yüzünü buruşturdu. Tessa'ya karşı adil davranmadığını biliyordu. Arkadaşı hâlâ her zamanki gibi tatlı, neşeli bir insandı ama bugünlerde köyde giderek daha az zaman geçiriyordu.

Gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra Tessa, yanında bir Vultur eşiyile geri dönmüş ve köylüleri şoke etmişti. Bella bir kocayla ilgilenmese de, arkadaşının ışıltılı mutluluğunu ve köy hayatının dar sınırlarının dışındaki macerasını kışkandığını fark etti.

"Onunla vakit geçirmek için bir sebep daha." Babası mekanik ıvır zıvırlarla dolu son sandığı da vagonun yatağına yerleştirmek için döndü ve sırtı ağrıdığı için hafifçe yüzünü buruşturdu. Elli üç yaşındaydı ve artık eskisi kadar dinç değildi, bu gerçeği inatla kabullenmeyi reddediyordu. "Panayıra üç gün, iki gün satış, üç gün dönüş. Gözünü diktiğin o özel aletleri almaya yetecek kadar parayla döneceğim. Belki de hayalini kurduğun ithal basınç ölçeri bile alabilirim."

Son bir deneme daha yaptı. "Geçidin gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorsun. Yıllardır kimse o yoldan geçmedi."

Cebinden soluk bir harita çıkardı ve ona doğru salladı.

"Öyle bir yer var. Bu haritada açıkça işaretlenmiş."

Çenesinin inatçı duruşuna bakarak onu yolculuktan vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeçti. Onun yerine, yanına aldığı malzemeleri gözden geçirmeye başladı.

"Yeterince yiyecek aldın mı? Ve termal battaniye?" diye sordu, zihninde listesini kontrol ederek. "Eklemlerin için Agatha'nın şifalı çayından da biraz koydum. Mavi kutunun içinde."

"Evet, ve evet." Onu hızlıca kucakladı. "Sen beni özlemeden geri döneceğim."

"Seni şimdiden özledim ve daha gitmedin bile," diye cevap verdi, gülümsemeye zorlayarak, onun sürücü koltuğuna oturmasına yardım ederken, omuzlarındaki seyahat pelerini ayarladı. "Dikkatli olacağına söz ver."

"Her zaman öyleyim." Onu alnından öptü. "Bu kadar endişelenme. Endişe çizgileri için çok gençsin."

Arabanın yan tarafına yasladığı avucunun altında titreşen motor mırıldanarak canlandı. Babası navigasyon sistemini son bir kez kontrol ettikten sonra neşeyle el salladı ve aracı köyün eteklerine ve yaşlı, sabırlı gözlerle izleyen dağlara doğru yönlendirdi. Soğuk bir esinti, yağmurun kokusunu ve vahşiliğin en hafif dokunuşunu taşıyarak aşağıya doğru süzüldü. Özgürlüğün.

Araba bir dönemeçte gözden kaybolana kadar orada durdu, adam gözden kaybolduktan çok sonra elini veda etmek için kaldırdı. Ancak motorun sesi tamamen kesilince kolunu indirdi ve endişesi tekrar yerine oturdu. Motoru tekrar tekrar kontrol etmiş, tekerlekleri güçlendirmiş ve fazladan erzak paketlemişti ama Vultor onun varlığına itiraz etmese bile dağlar öngörülemeyen bir tehdit olmaya devam ediyordu.

"İşte Elias da gidiyor, yine kendi mekanizmalarını satmaya."

Ses arkasından geliyordu, kasıtlı olarak duyulacak kadar yüksekti. Bayan Winters'ın sürekli arkadaşı Bayan Finch'le konuştuğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu.

Bayan Finch abartılı bir endişeyle, "Ve zavallı kızını o korkunç dükkânda tek başına bırakıyor," diye karşılık verdi. "Bu hiç uygun değil, hiç uygun değil."

"Erkek kıyafetleri içinde, yağ içinde yetişkin bir kadın. Hâlâ evlenmemiş olmasına şaşmamalı."

"Ve muhtemelen öyle de kalacak," diye ekledi Bayan Finch. "Gerçi kereste fabrikasından Ned'in geçen yıl onu hasat dansına davet ettiğini duydum."

"Zavallı adam çaresiz kalmış olmalı."

Ned aslında okul günlerinden eski bir arkadaşıydı ve her zaman ona aşık olmuştu. İyi bir çocukken iyi bir adama dönüşmüştü ama ilgi alanları köyün ötesine geçmiyordu. Ned'i olabildiğince nazık bir şekilde geri çevirmiş ve Lydia Peterson'la nişanlandığında onun adına gerçekten mutlu olmuştu.

Bu, sözlerin canını yakmasını engellemedi, ama yüzünü boş ve duruşunu rahat tutarak, ihtiyaçların yorumlarının hedefine ulaştığını görmelerine izin vermedi. Yavaşça döndü ve gözlerine ulaşmayan kibar bir gülümsemeyle iki kadını da sabitledi.

"Günaydın Bayan Winters, Bayan Finch," diye seslendi neşeyle. "Size yardımcı olabilir miyim? Belki fırınlarınızdan birinin tamire ihtiyacı vardır?"

Kadınlar bakiştılar, Bayan Finch'in dudakları ekşi bir şey ısırmış gibi büzüştü.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Bayan Winters sertçe. "Sadece geçiyorduk."

"Anlıyorum. Sizi önemli işlerinizden alıkoymama izin vermeyin."

Onlara sırtını döndü ve dükkâna doğru yürüdü, onaylamayan bakışlarının tulumundaki yağ lekelerini ve asi sarı buklelerini tutan alet bezini takip ettiğinin farkındaydı.

"Çok yazık," dedi Bayan Winters'ın sesi peşinden sürüklenerek. "Eğer deneseydi çok güzel olabilirdi."

"Keşke annesi yaşasaydı," diye onayladı Bayan Finch. "Hiç kadınsı etkisi yok."

Çenesi gerildi ama yürümeye devam etti. Onların sözleri daha önce yüzlerce kez duymadığı şeylerdi - pazar günlerinde fısıldanan, köy toplantılarında mırıldanılan, festivallerde gıdıklanan. Köyün kadınlarının onaylamaması güneşin doğuşu kadar tahmin edilebilir bir şeydi; tıpkı komşunun tavuklarının sürekli gıdıklaması ya da kereste fabrikasının uzaktan gelen sesi gibi köy hayatının arka plan gürültüsüydü. Belediye Başkanı Jacobson'ın sahte gülümsemeleri ve hesaplı nezaketinin aksine, en azından fısıltıları dürüsttü.

Atölye, mütevazı evlerinin bir tarafında duruyordu, bol miktarda ışık alan büyük pencereleri olan sağlam bir taş bina. Ağır ahşap kapıyı iterek açtı ve makine yağı ile metalin tanıdık kokularını içine çekerek derin bir nefes aldı. Tezgâhının üzerinde yarısı sökülmüş bir sulama pompası duruyordu ve etrafı özenle yerleştirilmiş aletlerle çevriliydi. Her şeyin bir yeri vardı, bu yer sadece ona anlamlı gelse bile. Köşede üç tamir işi daha bekliyordu, hafta sonundan önce endişeli çiftçilere söz verilmişti.

"Bırak konuşsunlar," diye mırıldandı. "Her gün dedikodu yapmaktansa motor tamir etmeyi tercih ederim."

İngiliz anahtarına uzanırken sulama pompasının aşınmış valfini inceledi ve zihninde onarımı planlamaya başladı bile. Dükkânın sessizliği etrafını sarmış, sadece babasının yaptığı büyük saatin tik taklarıyla bozuluyordu. Normalde bu yalnızlıkta, kesintisiz çalışma özgürlüğünde huzur bulurdu ama bugün sessizlik bir şekilde daha ağır geliyordu. Atölye aniden çok küçük geldi, duvarlar etrafına baskı yapıyordu. Güneş ışığı tozlu pencerelerden süzülüyor, havada dans eden motifleri aydınlatıyor ve daha önce binlerce kez kullandığı aynı aletleri öne çıkarıyordu.

İç geçirdi ve İngiliz anahtarını gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı.

Bu kadar mıydı? Tüm hayatı bu kadar mı olacaktı? Arkasından aynı yargıları fısıldayan aynı insanlar için aynı makineleri tamir etmek mi?

Pencereye doğru ilerledi ve köye baktı. Dışarıda, köy tahmin edilebilir ritmini sürdürüyordu - Bayan Harrow kuyu başında dedikodu yapıyor, demirci demir ocağında çekiç sallıyor, çocuklar küçükken oynadığı oyunları oynuyordu. Burada hiçbir şey değişmemişti.

Uzakta, vahşi ve gizemli dağlar beliriyor, kuzey köylerini -ve Vultor bölgelerini- engebeli zirvelerinin ardında saklıyordu. Sadece yerler değil, olasılıklar. Yeteneklerine layık mücadeleler.

Yakında babası değerli arabalarını insanların hâlâ şüpheyile baktığı topraklardan geçirecekti. Endişe düğümü sıkılaştı ama kendini tezgâhına dönmeye ve aletlerini almaya zorladı. Çalışmak zihnini meşgul edecekti. Her zaman öyle yapardı.

Ama vananın üzerine eğilirken, düşünceleri sürüklenmeye devam etti. Hepsi bu kadar mıydı? Başkalarının bozuk eşyalarını tamir ederek geçirdiği günler, asla tamamlanamayacak tasarımlar çizerek geçirdiği geceler, hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığı bu köyde geçen yıllar?

Annesinin duvarda asılı duran portresine baktı. Helena Fletcher muhteşem bir kadındı; küçük bir kasabada yaşayan bir tamirciye aşık olan Port Cantor'lu bir mühendis. Evliliğe bilgi, kitaplar ve hayaller getirmişti; on beş yıl önce hastalığı onu almadan önce bunların hepsini Bella'ya devretmişti.

Ondan sonra babası onları buraya, teknolojinin basit ve hayatın tahmin edilebilir olduğu bu sakin köye geri taşımıştı.

Babası buna güvenli diyordu.

Bazen boğucu geliyordu.

"Mutsuz değilim," dedi portreye sessizce. "İşimi seviyorum. Babamı seviyorum. Sadece..."

Sadece ne? Son zamanlarda içinde büyüyen huzursuzluğun adını tam olarak koyamıyordu. Bozuk pompaları tamir etmenin ve çiftlik ekipmanlarını onarmanın ötesinde bir şeye duyduğu açlık. Onaylamayan bakışların ve fısıldanan eleştirilerin ötesinde.

Fuar için yaptıkları küçük mekanik bir oyuncak eline aldı; sarıldığında kanatlarını çırpın narin bir kuştı bu. İşçiliği mükemmeldi; babası ona iyi öğretmişti. Ama onun bildiği her şeyi yıllar önce öğrenmişti.

Burada yeni bir şey yok.

Bu sulama pompa bekledi sabırla üzerinde onu
bank, çevrili tarafından çiftçiler'
pulluklar ve basit mutfak

Aletler. Hepsini uykusunda tamir edebilirdi. Bir zamanlar onu büyüleyen işler ne zaman bu kadar... rutin hale gelmişti?

Babasının masasına doğru ilerledi ve küçük teknik el kitapları koleksiyonunu sakladığı çekmeceyi açarak annesinin kütüphanesinden "İleri Makine Mühendisliği" kitabını çıkardı. İçindeki diyagramlar daha önce hiç çalışma fırsatı bulamadığı karmaşık sistemleri gösteriyordu; bu köyde hiç karşılaşmadığı sorunlara zarif çözümler.

Köyün çanı dokuz kez çalarak onu düşüncelerinden uyandırdı. Müşteriler yakında gelecekti. Bayan Winslow vanasını bekliyor olacaktı ve Bay Cooper'ın sulama zamanlayıcısına gün ortasına kadar ihtiyacı vardı.

Omuzlarını dikleştirdi ve İngiliz anahtarını tekrar eline aldı. Köyün ötesinde ne varsa beklemek zorundaydı. Şimdilik yapılması gereken işler vardı.

Ancak bankına doğru eğilirken, dağlara doğru bir kez daha bakmaktan kendini alamadı, ne gibi sırlar barındırdıklarını ve bunları kendisi için keşfedip keşfedemeyeceğini merak ediyordu.

BÖLÜM 3

T Canavarın pençelerinin altındaki taş serindi. Öğleden sonra güneşi çömeldiği gölgeli çıkıntıya tam olarak ulaşmıyordu. İri bedeni kıpırdamadan duruyor, aşağıdaki hareketliliği izlerken sadece gözleri hareket ediyordu.

Vultor kampında bir şeyler değişmişti ve canavar içgüdüsel olarak değişime karşı temkinli davranarak alışılmadık şekillerden rahatsız oldu. Vultor bir amaç uğruna hareket ediyor, eşyalarını patikadan aşağıya, açık bir alana taşıyordu. Bazıları karmaşık desenlerle örülmüş dallarla merkezi bir çardak inşa etmişti. Törensel bitkilerin kokusu ona ulaştı.

Bir bağlanma töreni. Bu bilgi sanki bir başkası tarafından zihnine yerleştirilmiş gibi beklenmedik bir şekilde geldi.

Ağırlığını kaydırды, göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi. O tatlı kokunun bilincini delip geçmesinden bu yana iki ay geçmişti ve başka bir şeyin... anlık görüntülerini getirmişti. Canavar olmayan bir şey. Bu anlar daha sık, daha müdahaleci hale gelmişti - avın, bölgenin ve hayatta kalmanın daha basit varoluşunu kıran acı verici düşünce parçaları.

Koruyun. Maden. Bölge.

Kavramlar canavar için yeterince açıktı. Ama şimdi başka düşünceler geliyordu, yasak ve istenmeyen.

Ben kimim? Bana ne oldu?

Başka bir anı su yüzüne çıktı - keskin kenarlı ve kafa karıştırıcı. Bir aynanın önünde durmuş, geniş omuzları üzerinde tören cübbesini düzeltiyordu. Kürk yerine arduvaz grisi bir deri. Bu kalıcı silahlar yerine geri çekilebilir pençeleri olan eller. Yansımasından gurur duyuyor. Kibir.

Hafıza, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde paramparça oldu ve onu şaşkın ve öfkeli bıraktı. Hayal kırıklığını haykırma dürtüsüyle savaşırken pençelerini taşa geçirip derin yarıklar açtı.

Her ne kadar kendini dağların derinliklerine itmeye çalışsa da, bu bölgede kalmış, Vultor yerleşkesi ile insan köyü arasında gidip gelmiş, izlemiş ve dinlemişti. Sadece birkaç hafta önce, bir insan dışının yardımına koşmuştu. Dışının Vultor topraklarındaki varlığı kafasını karıştırmıştı -bir insanın burada ne işi vardı? Hatta onlara yaşlı bir şifacı bile getirmişti.

Bunu neden yapmıştı? Canavarın cevabı yoktu, sadece bir düşüncenin kalıcı yankısı vardı: *Doğru değil. Korunmak için.*

Güneş alçalarak vadiye uzun gölgeler düşürdü ve hareketsizlikten kaskatı kesilen kaslarını esneterek boyunun tamamına kadar yükseldi. Avlanma zamanı. Zaman-

Yeni bir koku dikkatini çekti. Zayıf ama tanıdık. Başını çevirdi, burun delikleri açıldı.

Onu ilk uyandıran tatlı, baştan çıkarıcı koku değil, daha eski bir şey. Daha derin anılarını harekete geçiren bir şey.

Bilinçli bir karar vermeden tünediği yeri terk etti ve kampın kenarındaki ağaçların arasından kokuyu takip ederek ilerledi. Kaynağa yaklaştıkça iri vücudu derinleşen gölgelerin arasına karıştı.

İlerideki ağaçların arasından iki kadın figürü çıktı ve Vultor yerleşkesi ile insan köyü arasındaki açıklığa doğru kıvrılan dar bir patikada yürüyorlardı. Biri genç, diğeri yaşlı. Genç kadın akıcı bir zarafetle yürüyordu, gümüş işlemelerle süslenmiş mavi yeşil bir elbiseye sarınmıştı. *Bir bağlanma elbisesi.*

İlk önce yaşlı kadının kokusu ona ulaştı ve başka bir anıyı tetikledi; sert gözlü küçük bir kadın, hatırlayamadığı kelimeler söylüyordu. Kadının kokusu tanıdığı kokuydu; otlar ve duman. Şifacı. *Agatha.*

Genç dişi döndü, büyüğünün söylediği bir şeye gülüyordu ama kokusu... hiç yoktu. İnsan değil. Ne de Vultor. Hiçbir şey yoktu.

Canavar zihni bu yokluğu anlayamıyordu ama daha derindeki bir şey bunun önemli olduğunu fark etti. Onlar geçerken donmuş bir halde baktı.

Benimkini mi?

İstemsizce ileri doğru bir adım attı, yapraklar ağırlığının altında çatırdıyordu ama zihninin derinliklerinde başka bir şey kıpırdandı. *Benim kadınım değil.* Kokusuyla onu uyandıran kadın değil.

Agatha sese başını eğdi ama genç dişiyi patikadan yukarı gönderirken ona doğru bakmadı. Genç dişi tereddüt etti, sonra başını salladı ve patikada ilerlemeye devam etti, bir dönemeçte kaybolmadan önce omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı.

Hareketsiz kaldı ve onun peşinden gitme dürtüsüyle savaştı. Kendi kadını olmasa da, onda bir şeyler onu çağırıyordu; belki elbisesi ya da kendini tutuş şekli.

Bir anı canlandı: benzer bir elbise giymiş başka bir kadın, büyük bir salonda ona sunulmuştu. Onu sıradan bir zalimlikle reddetmiş, değersiz olduğunu söylemişti.

Anı yok oldu ve ardında sadece kafa karışıklığı bıraktı. Anlama ihtiyacıyla bir adım daha attı ve Agatha ona doğru döndü, gözleri keskin ve bilerek durduğu yerdeki gölgeleri taradı. Bir an için onu göremediğini düşündü ama sonra bakışları Agatha'ninkilerle kilitlendi ve yüz hatlarında bir tanıma ifadesi belirdi.

"Dışarı çık," dedi sessizce. "Orada olduğunu biliyorum."

Tereddüt etti, sonra bir adım öne çıktı. Güneşin son ışıkları kürkünü yakalamış, koyu griyi kolları boyunca yanık gümüşe çevirmişti ama kızda korku yoktu, sadece derin bir hüznün vardı.

"Malrik."

Onun adı. Yüksek sesle söylendiğinde, bir şeylerin kilidini açtı - parçalanmış anılar çağlayanı. Soylu bir ev. Bir ihanet. Düşüşten önceki gurur.

Canavar -Malrik- tanıdık dudaklardan çıkan adının sesiyle yaklaştı.

"Agatha," diye homurdandı, kelime canavar boğazında kaba ve biçimsiz bir hal almıştı.

"Hatırlıyorsun."

Öyle mi yaptı? Sadece parçalar. Bu kadın. Uyarılar dikkate alınmamış. Lanetle ilgili bir şey. Boğazından alçak sesle hırladı ve

bir adım daha attı. Bakışları genç kadının kaybolduğu yolu takip etti ve sorgulayıcı bir ses çıkardı.

Agatha başını salladı. "Hayır, Malrik. O sana göre değil."

Tekrar homurdanarak patıkaya doğru bir adım daha attı ama Agatha onun önüne geçti, küçük bedeni bir şekilde yolunu kesti.

"O senin değil," diye tekrarladı, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Aradığınız kişi başka bir yerde."

Şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı -sıcak ve ani. Canavar tam boyuna kadar şaha kalktı, onun üzerinde yükseldi, ama o geri çekilmedi, sadece bilen gözlerle onu inceledi.

"Öfken hiçbir şeyi değiştirmez," dedi sertçe. "Seçiminizi uzun zaman önce, gururunuzun sizi tüketmesine izin verdiğinizde yaptınız." Sesi yumuşadı. "Ama geri dönüş yolunu bulabilirsen senin için hâlâ umut olabilir."

Yarım yamalak anladığı kelimeler ve su gibi akıp giden anılar yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak hırladı. Sözlerindeki bir şey onu derinden etkilemişti; kabul etmek istemediği bir gerçek.

Kayıp. Yalnız. Lanetli.

Kelimeler zihninde yankılandı ve beraberinde öyle yoğun bir keder ve öfke dalgası getirdi ki görüşü bulanıklaştı. Başını geriye attı ve uludu, öyle bir acı sesiydi ki kuşlar panik içinde yakındaki ağaçlardan havalandı.

Ses kesildiğinde Agatha'nın hâlâ karşısında durduğunu gördü, yanağında tek bir damla gözyaşı parlıyordu.

"Evine git Malrik," diye fısıldadı. "Bekle. Senin de zamanın gelecek."

Ama canavar yine kontrolü ele geçirmiş, anlayamadığı bir acıyla harekete geçmişti. Bir hırıltıyla daha döndü ve ormana geri daldı; bir gölge gibi onu takip eden kederi geride bırakmaya çalışarak, biriken karanlığın içinde körlemesine koşuyordu.

Ağaçlar yanından hızla geçiyor, dallar kürkünü yırtıyordu. Ciğerleri yanana ve kasları dinlenmek için çılgık atana kadar koştu ama yine de adı olmayan bir acıyla yoluna devam etti.

Ancak ay dağların üzerinde yükseldiğinde nihayet yavaşladı, göğsü eforla kabarmıştı. Geri dönmüş olmalıydı çünkü kendini tanıdık bir binanın önünde buldu; bir zamanlar evinin olduğu yerin büyümüş kalıntıları. Kale, yıldızların aydınlattığı gökyüzüne karşı yükseliyordu, kuleleri suçlayan parmaklar gibi gökyüzünü işaret ediyordu.

Oradaki bir şey onu hem itiyor hem de çağırıyordu. Bir sığınak ve bir hapishane.

Vadide yankılanan son bir kederli ulumayla harabelere doğru ilerledi ve bir zamanlar kendi alanı olan yerin gölgeleri arasında kayboldu.

BÖLÜM 4

Bella lanetli olarak onu İngiliz anahtarı Kaymış, deri yüzme onu parmak eklemlerini jeneratör gövdesinin keskin kenarına dayadı. Metalin ve hayal kırıklığının tadını alarak kan damlalarını emdi.

Elini zaten lekeli olan tulumuna silerek, "Hadi ama seni inatçı pislik," diye mırıldandı.

Küçük jeneratör sabahtan beri ona sorun çıkarıyordu. Normalde kendini işe kaptırır, dişlilerin ve devrelerin mantıksal bulmacalarında huzur bulurdu. Ama bugün aklı sürekli dağlarda dolaşıyordu.

Babam üç gün önce dönmüş olmalıydı.

İngiliz anahtarını yere bırakıp gözlerini ovuşturdu ve yanağında bir yağ lekesi bıraktı. Yıllık panayır sadece iki gün sürmüştü. Tüm etkinlik boyunca kalsa ve dönüş yolculuğunda acele etmese bile şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Atölye onsuz çok sessizdi. Ne icatlarla uğraşırken çıkardığı uğultu, ne çalışırken tek başına odaklanmasıyla ilgili nazik takılmalar, ne de ortak yemeklerde son projeleri hakkında tartışmalar.

"Belki de araba bozulmuştur," dedi boş odaya. "Ya da her şeyi sattı ve kutlamak için fazladan bir gün daha kalmaya karar verdi."

Bahaneler kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

Huzursuzca ön pencereye doğru ilerledi ve köy merkezine giden yolu taradı. Birkaç köylü günlük işlerini yapmak için etrafta dolanıyordu. Bayan Holden ve kızı pazardan sepetler taşıyordu. Adlarını hatırlayamadığı iki çiftçi, başlarını birbirine yaklaştırarak yollarına devam etmeden önce, onun atölyesine bakmak için konuşmalarına ara verdiler.

Dudakları inceldi. Korrin ve Tessa arasındaki bağlanma töreninden beri köyde gergin bir hava esiyordu. Vultor'la yapılan müzakereler daha sonra durmuş ve söylentiler orman yangınından daha hızlı yayılmıştı. Bazıları Vultor'un tören sırasında gerçek doğasını gösterdiğini iddia ederken, diğerleri insanların yanlış bir adımı yüzünden hakarete uğradıklarında ısrar ediyordu.

Oraya gitmemiştir. Gitmeye niyetlenmişti - hatta tek güzel elbisesini bile çıkarmıştı - ama bir şey onu durdurmuştu. Belki de onu elbiseyle gören diğer köylülerin bakışlarını ve fısıltılarını düşünmüştü. Ya da belki de arkadaşının mutluluğuna tanık olmanın kendi yalnızlığını daha da keskinleştireceğiydi. Bunun yerine karanlık odasında oturmuş ve köylülerin heyecan dolu konuşmalarıyla akıp gitmelerini izlemişti.

Orada olanlarla ilgili gerçek ne olursa olsun, zamanlama daha kötü olamazdı. Eğer babasının Vultor bölgesinden geçtiğini ve geri dönmediğini söylerse, bu sadece yangını körükleyecekti.

Onun peşinden gitmeliyim.

Tek sorun rotaydı. Bölgeye dair yaptığı kaba haritaya endişeli bir bakış attı. Babası bulduğu ayrıntılı haritayı yanında götürmüştü ama o hatırladıklarını çizmişti. Ne yazık ki yolun dağlara girdiği bölge ve hangi geçitten geçtiği sinir bozucu bir şekilde belirsiz kalmıştı.

"Onunla gitmeliydim," dedi ve dağları temsil eden boşlukta kaybolana kadar parmak ucuyla yolun çizgisini izledi. Kendisi o yoldan hiç geçmemişti ve etrafa sormak sadece cevaplamak istemediği soruları gündeme getirecekti.

Atölyede volta atıyor, botları yıpranmış döşeme tahtalarına sürtünüyordu. Jeneratörün yanı sıra bir yığın yarım kalmış proje de tezgâhını dolduruyordu - köylüler için beklemesi gereken onarımlar. Küçük mekanik kuşun bakır kanatları güneş ışığında parlıyordu.

"Sen olsan ne yapardın baba?" diye fısıldadı.

Dışarıdaki hareket dikkatini çekti. Pencereden baktığında, köy yolundan aşağı doğru ilerleyen gümüş saçlı, küçük bir figür gördü. Agatha Ashworth, yaşına rağmen sırtı dikti, bir kolunda sepet vardı.

Aklına bir fikir gelince nabızı hızlandı. Agatha köyde herkesten daha uzun süre yaşamıştı ve çoğu insanın aksine Vultor'un yanında rahat görünüyordu. Bella onu birden fazla kez müzakereler sırasında onlardan biriyle sohbet ederken görmüştü, aşinalığı çağrıştıran bir rahatlıkla konuşuyordu.

Ellerini bir bez parçasına sildi ve aceleyle kapıya yöneldi.

"Bayan Ashworth!" diye seslenerek verandaya çıktı. "Sizi biraz rahatsız edebilir miyim?"

Agatha durakladı, keskin kahverengi gözleri Bella'yı rahatsız edici bir doğrudanlıkla değerlendirdikten sonra yüzü yumuşayarak gülümsedi. "Bella. Konuşmayalı epey zaman oldu."

"Çay içmeye gelebilir misiniz diye merak ediyordum," dedi beceriksizce. Nadiren ziyaretçi kabul ederdi ve ev işlerine hiç yatkın değildi.

"Yolculuğumdan sonra çay iyi olurdu. Yolu göster çocuğum," diye cevap verdi Agatha, yaşına göre şaşırtıcı bir çeviklikle basamakları tırmanırken. "Ve bana canını sıkkan şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin."

Gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yaptın-"

Agatha nazıkçe araya girerek, "Yüzünde yağ var canım," dedi. "Ve ellerinle kıpırdanıyorsun. Bunu sadece endişelendiğinde yaparsın."

Yaşlı kadını atölyeye geri götürürken ve köşeye sıkışmış küçük bir masada aceleyle yer açarken yanaklarına sıcaklık doldu. "Bu kadar şeffaf olduğumu fark etmemiştim."

Agatha sepetini masanın üzerine koyarken gülümsedi. "Sadece dikkatini verenler için."

Suyu kaynamaya bıraktı, yaşlı kadının atölyenin düzenli kaosunu değerlendiren bakışlarının farkındaydı.

Agatha, Bella'nın uzattığı sandalyeye oturarak, "Dükkânını düzenli tutuyorsun," diye ekledi. "Baban seni iyi eğitmiş."

"Öyle," diye kabul etti, bulabildiği en az yontulmuş fincanları çıkarırken. "Yine de korkarım ev idaresi benim güçlü yanımdan değil."

"Abartılan bir beceri," dedi Agatha küçümseyen bir el sallayarak. "Rahmetli kocam her zaman temiz bir zeminin kırık bir tekerleği asla onarmayacağını söylerdi."

Endişelerine rağmen gülümsedi. Nadiren uzun uzun konuşmuş olsalar da Agatha'yı her zaman sevmiştir. Yaşlı kadın, kimin kırılabilceğine bakmaksızın aklından geçenleri söylemesiyle ünlüydü ve bu özelliğine saygı duyuyordu.

"Korkarım sunacak doğru düzgün atıştırmalığım yok," diye itiraf etti.

Agatha onun endişesini elinin tersiyle itti. "Fırından yeni geldim. Paylaşacak çok şeyim var." Sepetinden bezle sarılmış bir bohça çıkardı ve içinden birkaç taze hamur işi çıktı. Bella ona gülümsedi ama başını salladı. Midesi yemek için çok huzursuzdu.

Agatha, "Şimdi, su kaynarken aklından neler geçtiğini söyle," diye devam etti.

Sözlerini dikkatle ölçerek duraksadı. "Babam icatlarımızdan bazılarını satmak için kuzey fuarına gitti."

Agatha sormak yerine, "Dağların arasından," dedi.

"Evet. Bu bahar yoldan geçen tüccarlardan biriyle bir kutu kitap takas etmişti. Kitaplardan biri Cresca'nın tarihi olduğunu iddia ediyordu, ancak daha çok bir peri masalı gibi okunuyordu. Ama içinde bu bölgenin bir haritası vardı ve harita dağlardan geçen yolu gösteriyordu. Belediye başkanının dağlardan geçen bir ticaret yolu için pazarlık yaptığını duyduğumuzda, onun bu eski yolu kastettiğinden emindi."

Agatha homurdandı. "Bu kadın kendi açgözlülüğü yüzünden kör olmuş."

İtiraz edemezdi ama bu onun o anki endişesine yardımcı olmadı.

"Babam yolu kullanmaya karar verdi ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı." Parmaklarını büktü. "Yolculuk sırasında başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum."

"Ve sen de onun peşinden gitmeyi planlıyorsun."

Yaşlı kadının sezgileri onu şaşırtmamıştı. "Evet. Sorun şu ki haritayı yanında götürmüş. Genel yönü biliyorum ama..."

"Ama yolu bilmeyenler için dağlar tehlikelidir," diye bitirdi Agatha. Çaydanlık ıslık çaldı ve Bella sıcak suyu fincanlara doldurdu.

"Burada herkesten daha uzun süredir yaşadığın için yolu bilebileceğini umuyordum," dedi Agatha'nın önüne dumanı tüten bir fincan koyarak. "Ve her ne kadar Vultor bölgesinden geçiyor olsa da, bunun seni rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Agatha'nın gözleri hafifçe kısıldı. "Bunu sana söyleten nedir?"

"Torununuzun artık bir Vultor eşi var ama bundan daha fazlası var. Müzakereler sırasında sizi Vultor'la konuşurken gördüm ve bu sadece kibar bir konuşma değil, onlarla sanki onları tanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Yıllar boyunca... karşılaşmalarımız oldu."

Kadın hevesle öne doğru eğildi. "O zaman yolu biliyorsun?"

"O dağlar hakkında pek çok şey biliyorum," dedi Agatha yavaşça. "Tehlikeli oldukları da dahil, özellikle de şimdi."

"Başka seçeneğim yok. Babam-"

"Gayet iyi olabilir, çocuğum. Araba bozulmuş olabilir. Fuar beklenenden daha uzun sürmüş olabilir."

"Ya da yaralanabilir ya da kaybolabilir. Lütfen, Bayan Ashworth. Onu bulmam gerek."

Agatha çayını yudumlarken düşünüyordu. "Yolu biliyorum," dedi sonunda. "Gerçi ben de uzun yıllardır yolculuk etmedim."

"Onu nasıl bulacağımı söyleyebilir misiniz?"

"Yapabilirim ama bunun akıllıca olduğundan emin misin? Dağlar iyi havalarda bile tehlikelidir. Ve müzakereler durmuşken..."

"Onu bulmak zorundayım," dedi basitçe. "Sahip olduğum tek şey o."

Agatha uzun bir süre onu inceledi, sonra bir karara varmış gibi başını salladı. "Pekâlâ. Kulübemi geçip doğu yolunun nehri kestiği yere git ama köprüden geçip yola devam etmek yerine nehri dağlara doğru takip et. Nehrin çatallandığı yerden doğuya dönün. Orada bir taş işaret var, kaçırmayın. Yol oradan tırmanarak Raven's Pass'a ulaşıyor."

Agatha konuşurken hızla kabataslak haritasını çıkardı ve çizmeye başladı.

"Geçidin diğer tarafında, yol kuzey vadisine ulaşmadan önce sık bir ormanın içinden iniyor." Agatha durakladı. "Ama bilmen gereken bir şey var. Yol eski bir kalenin yakınından geçiyor -şimdi terk edilmiş ama bir zamanlar soylu bir Vultor ailesinin eviymiş."

"Terk edilmiş mi?" Başını haritasından kaldırdı ve kaşlarını çatarak yaşlı kadına baktı. "Tehlikeli mi?"

"Taşların kendisi mi? Herhangi bir yıkık dökük yapıdan daha fazla değil. Ama buranın bir ünü var. Bazıları perili olduğunu söylüyor."

Küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Hayaletler tarafından mı?"

"Bir şey tarafından," dedi Agatha, sesi beklenmedik derecede ciddiydi. "Vultor bile ona geniş bir alan bırakıyor."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Sence babamın başı orada belaya girmiş olabilir mi?"

"Sanırım," dedi Agatha dikkatle, "babam herhangi bir nedenle ana yoldan ayrılırsa, o bölge... öngörülemez olur."

Elindeki sıcak çaya rağmen omurgasından aşağı bir ürperti indi. Doğası gereği batıl inançları yoktu -mekanik sorunların mantıklı çözümleri vardı- ama Agatha'nın uyarısının bir ağırlığı vardı.

Kupasını yere bırakırken kararlı bir şekilde, "Hâlâ gitmem gerekiyor," dedi.

Agatha içini çekti ve cebinden küçük bir nesne çıkararak aralarındaki masanın üzerine koydu. Bu bir pusulaydı, pirinç kasası yaşlılıktan kararmıştı ama ibresi hâlâ doğru sallanıyordu. "O halde bunu da yanına al. Bu benim kocama aitti."

"Bayan Ashworth, yapamadım-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın da," dedi Agatha kararlılıkla. "Dağlar deneyimli gezginlerin bile yönünü şaşırtabilir. Bu pusula hiç şaşmadı."

Tereddütle pusulayı eline aldı. Görüldüğünden daha ağırdı, Agatha'nın cebinden çıkan pirinç sıcaktı. "Teşekkür ederim. Geri döndüğümde iade edeceğim."

Agatha sandalyesinden kalkarak, "Öyle olsun," dedi. "Peki ya Bella?"

"Evet?"

"Herhangi bir Vultur'la karşılaşırsanız, onların canavar değil insan olduğunu unutmayın. Açıkça konuşun, gözlerine bakın ve korku göstermeyin. Korku onların ilk kokladıkları şeydir."

Başını salladı ve pusulayı dikkatlice cebine soktu. "Hatırlayacağım."

Agatha kapıya doğru ilerledi, sonra durakladı.

"Son bir şey daha. Bahsettiğim kale, nehre bakan bir tepenin üzerinde duruyor. Geçerken özellikle dikkatli olun. Orada yaşayan kişi... bir zamanlar olduğu gibi değil."

Bella ne demek istediğini sormadan Agatha devam etti: "Ana yolu takip et. Yol boyunca babanı ara. Ama eğer kaleye yaklaşman gerekiyorsa, bunu gün ışığında yap ve girmeden önce varlığını belli et."

Yaşlı kadına kaşlarını çattı. "Sanki orada hâlâ birileri yaşıyormuş gibi konuşuyorsunuz ama terk edilmiş olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

Agatha ayağa kalkarken gizemli bir şekilde, "Terk edilmiş bir binada hâlâ yaşayanlar olabilir," dedi. "İyi yolculuklar Bella. Umarım aradığın şeyi bulursun."

Sepetini alan Agatha hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü, sonra eşikte durakladı. "Son bir şey daha. Eğer kendinizi kalede bulursanız, görünüşün aldatıcı olabileceğini unutmayın. Tüm canavarlar göründükleri gibi değildir."

Sonra Agatha gitti, ardında sadece bitkilerin kalıcı kokusunu ve şifreli uyarısının yankısını bıraktı. Yaşlı kadın söylediğinden fazlasını biliyordu, bu çok açıktı. Ama ona yol tarif etmişti ve şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

Saate hızlıca bir göz attı ve iç geçirdi. Saat öğleyi çoktan geçmişti ama bekleyip sabah yola çıkmak daha akıllıca olsa da, giderek artan aciliyet hissi buna izin vermiyordu.

Önümüzdeki yolculuk için erzak toplamaya başlarken, "Dayan baba," diye mırıldandı. "Seni bulmaya geliyorum."

BÖLÜM 5

T Canavar, kalenin soğuk taş zeminini arşınıyordu. Pençeleri pürüzsüz kaldırım taşlarına sürtünüyordu. Yağmur yüksek pencerelere çarpıyor, fırtınanın öfkesi parçalanmış zihnindeki kargaşayla eşleşiyordu. Şimşekler çaktı, büyük salonu kısa süreliğine aydınlattı; parçalanmış duvar halılarını, devrilen mobilyaları ve bir zamanlar asil bir ev olan evin enkazını ortaya çıkardı.

Benim evim.

Bu düşünce, canavarın kaotik bilincinde bir anlık bir netlikle aniden belirdi. Burası ona aitti ama nedenini hatırlayamıyordu. Zihninde görüntüler titreşti: bu duvarlardan sarkan sancaklar, bu koridorlarda yankılanan sesler, kahkahalar, tartışmalar, gurur.

Gurur. Bu kelime yankılandı ve gözlerinin arkasında yeni bir acı dalgasını tetikledi. Hırladı ve anıyı uzaklaştırmak için boşuna bir çabayla başını salladı.

Gök gürleyerek dikkatini dağıttı. Fırtına aniden bastırmış, dağları beklenmedik bir hiddetle dövmeye başlamıştı. İşte bu fırtına sırasında, avluda tekleyip ölen motorlu bir arabayla kapıdan içeri giren erkek insan gelmişti.

Onun kokusunu taşıyan bir erkek.

O ilk anın hatırası göğsünde bir hırıltıya yol açtı. Canavarı o zaman tamamen ortaya çıkmış, dışisinin kokusunu taşımaya cüret eden davetsiz misafire öfkelenmişti. Çırpınan insanı kulelerden birine sürüklemiş ve onu çalışan teknolojiye sahip bir kapının arkasına kilitlemişti - çürüyen kalede hâlâ çalışan birkaç sistemden biri.

O günden bu yana üç gün geçmişti. Su sağlamış, hatta yeni öldürülmüş bir otlak hayvanını erkeğin hücreğine sürüklemişti ama erkek onu yemeyi reddetmişti. Bunun yerine, rahatsız edici hafıza parçalarını harekete geçiren talepler ve yalvarışlar haykırdı.

Şimşek tekrar çaktı ve o anda duvara monte edilmiş paramparça bir aynadaki yansımasını yakaladı; devasa omuzları kamburlaşmış, dişleri loş ışıktaki parlıyor, sarı gözleri doğal olmayan bir ateşle parlıyordu. Bu görüntü başka bir anıyı tetikledi; farklı bir aynaya bakıp farklı bir yüz görmek. Kürk yerine pürüzsüz gri derisi, hırlayan bir ağız yerine keskin aristokrat yüz hatları olan bir yüz.

Malrik.

Düşünce şaşırtıcı bir netlikle şekillendi ve pençeli elini duvara bastırarak, farkına vardığı şeyin üzerine yıkılmasıyla kendini sabitledi. O Malrik'ti. Bir savaşçı, bir lider, halkı arasında bir prensti.

Şimdi o... buydu.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi ve aynayı keserek kalan parçaların taş zemine saçılmasına neden oldu. Kısa süreli berraklık anı geri çekildi ve onu iki dünya, iki zihin arasında bıraktı.

Kuledeki insan ona bağılıydı. Bunu nasıl bildiğini anlamıyordu ama bu kesinlik onu, rakibi olabilecek herhangi bir erkeğı ortadan kaldırma içgüdüsüne rağmen insanı hayatta tutmaya itti.

Gök gürültüsü tepesinde çınladı ve kemerli pencerelerden birine doğru ilerledi. Öğleyi ancak geçmişti ama bulut örtüsü o kadar yoğundu ki akşam bile olabilirdi. Kalesini çevreleyen karanlık ormana bakarken yağmur çatlak camdan aşağı akıyordu. Onun bölgesi. Hapishanesi.

Rüzgârın yönü değişti ve yeni bir şey dikkatini çekti; nemli havada taşınan bir koku. Taze, tatlı, kendine özgü.

Onunla.

Burun delikleri alevlendi, kasları gerildi. Bu imkansızdı. Yine de oradaydı, şimdi daha güçlü. Son iki aydır onu rahatsız eden koku.

Canavarı ileri atıldı, onu ele geçirmeye, sahiplenmeye hevesliydi, ama mantıklı yanı -ilk kez onun kokusunu aldığından beri daha sık ortaya çıkan yanı- onu geri çekti. Ona doğru hücum etmek yerine gölgelerin içinde eridi, ana avluya ulaşana kadar gizli geçitlerden sessizce ilerledi. Giriş izlerken kendini gölgeli bir oyuğa sıkıştırdı. Sadece fırtınanın ritmi ve kalbinin çarpıntısıyla geçen dakikalar.

Avluya açılan devasa ahşap kapılar paslanmış menteşelerin üzerinde sallanıyordu. Açıklıktan yağmur ve rüzgâr girdap gibi geçiyordu ama onlarla birlikte o koku da geliyordu - artık çok netti.

O buradaydı.

Gizlendiğı yerden kızın kapıdan süzülüşünü izledi. Hatırladığından daha küçüktü ama

Sırılsıklam giysileri yumuşak kıvrımlarına yapışmıştı. Şimşek çaktı ve bir an için yüzünü aydınlattı; yuvarlak yanakları, kararlı çenesi, avlunun gölgelerini tarayan zeki gözleri.

"Alo?" diye seslendi, ellerindeki titremeye rağmen sesi sabitti. Rüyalarına musallat olan aynı yumuşak müzikal ses. "Burada kimse var mı? Babamı arıyorum."

Baba. Kelime zihninde birbirine bağlandı. Kuledeki erkek, onun babasıydı. Rakibi değil. İçini bir rahatlama kapladı.

Arabayı gördüğünde donakaldı. Yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi ve hemen ardından dehşete kapıldı.

"Baba!" diye soluk soluğa araca doğru koştu. Erkekten hiçbir iz bulamayınca korku kokusunu keskinleştirdi. Etrafında dönerek artan bir çaresizlikle gölgeleri taradı. "Baba! Beni duyabiliyor musun?"

Kızın babasının yolunu izleyerek çamurdaki ayak izlerini takip edip kalenin girişine ulaşmasını izledi. Temkinli ama tereddütsüz hareket ediyordu, kararlılığı bariz korkusunun önüne geçmişti. Cesareti onda bir şeyler uyandırdı; hayranlık, saygı.

Kadın içeride kayboldu ve adam da onu takip etti, kadın her odayı ararken gölgelerde kaldı. Çağrılar her boş odada daha da çaresizleşiyordu. Sonunda yukarıdan gelen bir ses dikkatini çekti; hassas kulaklarının günlerdir duyduğu zayıf bir çığlıktı bu.

Doğu kulesine çıkan merdivenleri keşfettiğinde adımları hızlandı. Ne bulacağını bildiği için gerildi. Bir yanı kendini göstermek, açıklamak istiyordu ama kelimeler bir türlü oluşmuyordu. Canavar hâlâ çok fazla kontrolü elinde tutuyordu.

Dolambaçlı merdivenleri tırmanıyor, giderek artan bir sesle babasını çağırıyordu. Yolun yarısında bir erkek sesi cevap verdi; zayıf ama açık bir ses.

"Bella? Bella, sen misin?"

"Baba!" Ayak sesleri taş duvarlarda yankılanarak kalan merdivenleri hızla çıktı.

Bella. Bu isim zihninde uzaklardan gelen bir çan sesi gibi yankılanıyordu. *Bella.* Dışının artık bir adı vardı ve bir şekilde bu onu daha gerçek, içindeki kırılğan denge için daha tehlikeli kılıyordu.

Cüssesine rağmen doğaüstü bir sessizlikle hareket ederek onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. En tepede, onun babasını hapseden ağır ahşap kapıyı keşfetmesini izledi.

"Baba? Orada mısın?" Elleri sanki irade gücüyle tahtaya uzanabilecekmiş gibi tahtaya bastırdı.

"Bella?" Erkeğin sesi zayıf ve boğuktu. "Bella, uzaklaş buradan! Bir canavar var-"

"Umurumda değil. Sensiz gitmiyorum."

Elektronik kilidi buldu ve incelemeye başladı; parmakları mekanizmayı yokladıktan sonra belindeki küçük aletlerden birine uzandı

"Bella, gitmen gerekiyor. Hemen," dedi erkek aceleyle. "Burada bir şey var, bir tür canavar. Beni buraya üç gün önce getirdi."

"Seni dışarı çıkaracağım," dedi, kilidi aşmaya çalışıyordu. "Sadece dayan."

"Anlamıyorsunuz. Bu normal bir hayvan değil. Bu-" Erkek sözünü kesti, sesi fısıltıya dönüştü. "Bu bir

Onlar. Bir Vultor. Ama bir şekilde yanlış. Lanetli."

Kelimeyi duyunca irkildi. *Lanetlenmiş*. Evet, başına gelenler için doğru kelime buydu. Anılar su yüzüne çıkmakla tehdit ediyordu -onu uyaran bir kadın sesi, kendi küstahça kovuluşu- ama onları itti. Şimdi zamanı değildi.

Onun ince parmaklarının kontrol panelinde gezinmesini izledi, teknolojiyle olan becerisinden kendisine rağmen etkilendi. Tam çözmeye yaklaşmıştı ki, onu kaybetme düşüncesiyle içinde bir şey isyan etti; canavarın bölgesel içgüdüğü daha derin, daha mantıklı bir korkuyla karışmıştı. Onun erkeğı almasına izin veremezdi. Henüz veremezdi. Onun varlığının kendisini neden bu kadar etkilediğini anlayana kadar olmazdı.

"Dur." Kelime bir hırıltı olarak ortaya çıktı ve koridorda yankılandı.

Döndü, gözleri irileşti, adamın gizlendiğı gölgeleri aradı ama elleri meydan okurcasına kilidin üzerinde kaldı.

"Kim var orada?" diye sordu, kokusunu alabildiğı korkuya rağmen sesi sabitti. "Göster kendini."

Saklandı ve kadının kilide geri dönüp şimdi daha da hızlı çalışmasını izledi.

"Dur." Sesi bu kez daha derindi, daha emrediciydi. Kadın devam edince adam gölgelerin arasından kısmen çıktı, yüz hatlarını gösterecek kadar değil ama cüssesini görmesini sağlayacak kadar. "O kalıyor."

BÖLÜM 6

Bella taranmış ve Gölgeler, çaresizce çalışıyor için

Sesin arkasındaki figürü seçebildi ama tek görebildiği bir çift parlayan sarı gözdü. Başının üzerindeki konumlarına bakılırsa, boyu bir metreden uzun olmalıydı. Babası bir canavar olduğunu söylemişti ve Agatha da onu bir canavar hakkında uyarmıştı ama Agatha görünüşün aldatıcı olabileceğini de söylemişti.

"Bırak babamı gitsin. O sana hiçbir şey yapmadı." Dizleri titremesine rağmen sesi oldukça sakin çıkmıştı. Üşümüştü, yorgundu ve ıslaktı ama fırtına babasını bulmasına engel olmamıştı ve bu gizemli erkek de olamayacaktı.

Nehri takip etmek için ana yoldan ayrılır ayrılmaz yağmur ona ulaşmıştı ama o geri dönmeyi reddetmiş ve hava devam edemeyeceği kadar kararmadan önce taş işarete ulaşmayı başarmıştı. Sık, yaprak dökmeyen bir çalının şüpheli koruması altında büzüşerek sefil, uykusuz bir gece geçirmiş ve hava görebileceği kadar aydınlanır aydınlanmaz tekrar yola koyulmuştu. Aşırı büyümüş olmasına rağmen, geçide giden yol beklediğinden daha geniş ve düzgündü ve Agatha'nın bahsettiği kaleye ulaşana kadar iyi zaman geçirmişti.

Kale kelimesi kare ve müstahkem bir şey imajı uyandırmıştı ama yolun üstündeki sırt boyunca yayılan devasa binanın zarif hatları, onu sarmaya başlayan sarmaşıklara rağmen netti. Büyük kemerli pencereler ve dik çatı çizgileri binaya beklenmedik bir zarafet katıyor ve Cantor Limanı dışında nadiren görülen bir yapı ustalığını ortaya koyuyordu.

Merakına rağmen, kırık kapılara kadar uzanan geniş patıkada belli belirsiz araba izleri görmeseydi burayı es geçecekti. Zemin o kadar ıslaktı ki anlamak zordu ama içgüdüleri onu bu izleri takip etmeye itmişti. İçgüdüleri haklıydı; babası buradaydı ve gölgelerin arasında gizlenen devasa erkek tarafından hapsedilmişti.

Odanın içinde babası çılgınca seslendi, "Bella! Koş!"

Ama kaçmadı. Yerinde durdu ve bir elini yavaşça kemerindeki bıçağa götürdü. Onun cüssesinde birine karşı gülünç derecede yetersiz bir silahtı ama sahip olduğu tek şeydi.

"Lütfen bırak gitsin," dedi sessizce. "Sahip olduğum tek şey o."

Adam huzursuzca kıpırdandı ama sonra başını salladığını düşündü.

"Hayır."

"Onu neden burada tutuyorsun?" diye sordu, eli hâlâ bıçağın üzerindeydi. "Sadece buradan geçiyordu."

Kapının arkasında babası sessizliğe gömülmüştü. Bunun sadece konuşmalarını dinlediği için olması için dua etti. Sesindeki zayıflık onu endişelendiriyordu.

"Benim," diye hırladı canavar.

Kaşlarını çatarak ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Senin neyin?"

"Bölge," diye ekledi sonunda.

"Bu kale sizin bölgeniz mi?" diye sordu, anlamaya başlamıştı. "O zaman izinsiz girdiğimiz için özür dilerim. Eminim babamın sadece barınağa ihtiyacı vardı. Onu serbest bırakır bırakmaz gideceğiz."

Tekrar kilide döndü, parmakları artan bir aciliyetle kontrollerin üzerinde uçuşuyordu. Arkasındaki teknoloji şaşırtıcı derecede sofistikeydi ama onu geçersiz kılabileceğinden emindi.

"Hayır."

Sesi daha yakından geliyordu ve kadın dönerek kendini onunla kapının arasına yerleştirdi, kollarını iki yana açtı. Parlayan sarı gözler yüzüne odaklandığında hâlâ adamın dış hatlarından başka bir şey göremiyordu.

"Ona ulaşmak için beni geçmeniz gerekecek," dedi kararlı bir şekilde.

"Zararı yok," dedi, sesi öncekinden daha az gırtlaktan geliyordu.

"Eğer bunu kastediyorsan, o zaman bırak gitsin," dedi ama adam kocaman başını salladı.

"Hayır. Ödeme."

"Ödeme mi? İzinsiz girdiğiniz için mi?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne tür bir ödeme?"

Etraflarındaki yıkık dökük kaleyi işaret etti. "Burası... kırık dökük. Teknoloji başarısız. Sen tamir et."

El hareketini takip ederek bozulan yapıyı yeni bir anlayışla inceledi. "Kalenin onarmamı mı istiyorsun?"

Başını salladı.

"Eğer tekniğini tamir edersem, babamın gitmesine izin verecek misin?" "Evet."

Kapının arkasından zayıf bir itiraz geldi. "Bella, hayır! Ona güvenme-"

"O," diye düzeltti otomatik o l a r a k , hâlâ önündeki devasa figüre odaklanmıştı. "Sanırım o bir Vultor."

"Kaçmak için bir sebep daha!" diye seslendi babası. "Vultor tehlikelidir!"

Erkek boğazından alçak sesle hırladı ama bu ses gerçek bir tehdit içermiyordu.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi. "Babamın gitmesine izin verirsen tekniğini tamir ederim."

"Hayır," diye hırladı. "Önce tamir et."

"Onu görmeme izin verin," diye talep etti. "Zarar görmediğini bilmem gerek."

Adam tereddüt etti, sonra elini sallarken pençelerinin parıltısını yakaladı. Bu hareketi kabullenme olarak algılayıp kilide geri döndü ve bu sefer adam itiraz etmedi. Kontrolleri tekrar manipüle etti ve kilit mekanizması sonunda teslim oldu, kapı sallanarak açıldı ve ötesinde dairesel bir oda ortaya çıktı.

Eşikte bir an donup kaldı, gözleri loş ışığa alışmaya çalışıyordu. Hava rutubet ve çürümeyle ağırlaşmıştı, ancak tüm bunların altında zayıf bir elektrik uğultusu vardı - güçlendirilmiş teknolojinin kusursuz imzası.

"Baba?" diye seslendi, sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

Gölgelerden gelen zayıf bir öksürük cevap verdi.

Hızla ilerledi, neredeyse düşen molozlara takılıyordu. Babası bir köşede büzülmüş oturuyordu, giysileri hâlâ nemliydi, yüzü dar bir pencereden süzülen yetersiz ışıktaki solgundu. Omuzlarına ince bir battaniye -bir paçavradan biraz daha fazlası- sarılmıştı.

"Burada ne işin var?" diye hırıldadı, ayağa kalkmaya çalıştı ama yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Gelmemeliydin."

"Sen dönmeyince evde öylece oturacağımı mı sandın?" Onun yanında diz çöktü ve avucunu alına bastırdı. Adam yanıyordu. "Sen hastasın."

"Önemli bir şey değil." Kadının endişesini elinin tersiyle itmeye çalıştı ama bir öksürük nöbeti daha onu iki büklüm etti.

Odayı tararken kolunu adamın omuzlarına doladı ve panikle gözünden kaçan ayrıntıları yakalamaya çalıştı. Harap haline rağmen burası sıradan bir harabe değildi. Kapının yanındaki soluk bir kontrol panelinde ara sıra bir ışık yanıp sönüyordu. Kanallar tavan boyunca uzanıyor, taş işçiliğinin içinde kayboluyordu. Teknoloji eski olabilirdi ama şehirden ayrıldıklarından beri gördüğü her şeyden çok daha sofistikeydi.

"Seni eve götürmeliyiz." Ayağa kalkmasına yardım etti ve kapıya doğru ilerlerken ağırlığını destekledi. Ellerinin altında kendini inanılmaz derecede kırılğan hissediyordu. "Araba hâlâ dışarıda-"

Alçak bir hırıltı onu cümlesinin ortasında durdurdu ve uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi odada yankılandı.

"Hayır."

"Babam hasta," diye ısrar etti. "İlacı ve sıcaklığa ihtiyacı var. Onu burada tutarsanız ölebilir. O zaman pazarlığınız ne işe yarar?"

Hâlâ gölgelere bürünmüş olan erkeğe yalvaran bir bakış attı.

"Sen kal," dedi sonunda. "Teknolojiyi tamir et. Babam gidiyor."

Göğsünde umut titreşti. "Kalıp onarım yapacağıma söz veririm gitmesine izin verecek misin?"

Başını salladı, sonra hırlayarak ekledi: "Benimki tamir edilene kadar."

"Bella, sen yapamam güven Bu. Bu şey," onu Baba hırıldadı. "Bu bir tuzak."

Ama teklifi çoktan düşünmeye başlamıştı. Babası uygun bakım olmadan daha fazla yaşayamazdı. Ve burası - ileri teknolojiyle dolu bir kale - mümkün olduğunu hiç hayal etmediği bir fırsattı. Sadece teknoloji bile anlayışını onlarca yıl ilerletebilirdi.

"Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diye sordu Vultor'a.

"Vultor... onur," o dedi, ve kelimeler açıkça Zor. "Söz veriyorum."

O insanlık dışı gözleri inceledi, bir hile olup olmadığını araştırdı. Korkusuna rağmen, hiçbir kötülük hissetmedi; sadece garip, çaresiz bir yoğunluk. Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Anlaştık. Ama kilitli kalmayacağım. Hareket etmek ve nelerin düzeltilmesi gerektiğini değerlendirmek için özgürlüğe ihtiyacım var."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam

itiraz etmedi. "Anlaştık."

"Bella, hayır!" Babasının sesi bu kez daha güçlüydü, ama bunun korkusundan değil, daha çok

gücünü yeniden kazanıyor. "Bununla kalamazsın... bununla..."

"Ben iyiyim baba," dedi kapıya dönerek. "Tamirat için yardıma ihtiyacı var, hepsi bu. İş bitince eve geleceğim."

Babasının bakışları, gizlenemeyen bir dehşetle gölgelerdeki canavara sabitlenmişti. "Bella, lütfen-"

"Bir anlaşma yaptım," dedi kararlı bir şekilde. "İyileşmek için eve gidiyorsun. Ben iyi olacağım."

Babası tekrar itiraz etmeye çalıştı ama bir öksürük nöbeti onu ele geçirdi. Kolunu omuzlarına doladı ve bir şekilde ağırlığını desteklemeyi başararak merdivenlerden inmesine yardım etti. Vultor'un onları takip ettiğini biliyordu ama görüş alanının dışında kalmaya devam etti.

Neyse ki avluya vardıklarında yağmur dinmiş ve gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Babasının arabaya binmesine yardım etti ve termal battaniyeyi onun etrafına sardı. İnce gümüş çarşaf lar şaşırtıcı derecede etkiliydi ve titremesi hemen yavaşlamaya başladı. Babası koltuğa yığıldı, battaniyeye sarılırken o da motor bölümüne eğildi. Bir kablo gevşemişti ama başka bir hasar bulamadı. Bağlantıyı onarır onarmaz motor uğuldayarak canlandı, otomatik pilot devreye girerken gösterge tablosunda ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Navigasyon sistemini ayarladı, ardından hızlıca bir not yazdı ve babasının cebine sıkıştırdı.

"Arabayı seni Agatha'ya götürmesi için programladım," diye açıkladı. "O senin için ne yapacağını bilir."

"Seni burada bırakamam," diye zayıfça itiraz etti.

"Evet, yapabilirsin," dedi alnından öperek. "Biraz teknoloji tamir edeceğime söz verdim, hepsi bu. Sen farkına bile varmadan evde olacağım."

Vagonun kontrollerini son bir kez ayarladıktan sonra geri adım attı. Vagon sarsılarak hareket etmeye başladı ve itiraz eden babasını avludan çıkarıp dağın yamacından köye doğru taşıdı.

Arabanın gidişini izlerken dudağını ısırды ve doğru şeyi yaptığına dua etti.

Agatha ona yardım edecek, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde ve sonra onu esir alan kişiyle yüzleşmek için döndü. Adam kapının girişinde duruyordu, devasa formu içerideki loş ışığa karşı siluet halindeydi ve nefesi kesildi. Hâlâ yüz hatlarını seçemiyordu ama sadece cüssesi bile dehşet vericiydi.

"Pekâlâ," dedi omuzlarını dikleştirerek ve korkusunu bastırarak. "Neyin düzeltilmesi gerektiğini göster bana."

Canavar uzun bir süre ona baktı, sonra geçmesine izin vermek için gölgelerin arasına geri çekildi. Onun yanından geçip giriş salonuna doğru ilerlerken, vahşi ve misk kokulu ama dağın yamacına tırmanan herdem yeşilin temiz kokusuyla katmanlanmış kokusunun bir ipucunu yakaladı.

İçeride, çevresine ilk kez doğru dürüst baktı. Giriş holü karanlığa doğru uzanıyor, tavanı gölgeler içinde kayboluyordu. Koridorlar farklı yönlerde ayrılıyordu ve her yerde bir zamanlar harika olan teknolojinin bakımsız kaldığına dair işaretler vardı. Işıklar düzensiz bir şekilde titriyor ve yapının derinliklerinde bir yerlerde makineler protesto edercesine inliyordu.

"Burası inanılmaz bir yer," diye nefes aldı, profesyonel merakı bir anlığına korkusunu gölgede bıraktı.

Vultor bir ses çıkardı - tam olarak bir hırıltı değil, neredeyse bir huff. "Kırılmış."

"Evet, ama tamir edilebilir." Yakındaki bir kontrol paneline yaklaştı, parmakları panelin yüzeyinde geziniyordu. "Aletlere, malzemelere ihtiyacım olacak. Ve herhangi bir şeyi parçalamaya başlamadan önce sistemleri anlamam gerekiyor."

Gölgelerin arasından bir kol çıktı -koyu gümüş kürkle kaplı kocaman, kaslı bir kol- ve koridorlardan birini işaret etti.

Kalenin derinliklerine doğru yürüdükçe, dehşet ve heyecanın garip bir karışımını hissetti. Aslında bir tutsaktı ama etrafı en çılgın hayallerinin bile ötesinde bir teknolojiyle çevriliydi. Ve onu esir alan kişi -bu korkunç Vultor- ona zarar vermekten çok uzmanlığını güvence altına almakla ilgileniyor gibiydi.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve hiç ses çıkarmamasına rağmen onun kendisini takip ettiğini anladı. Aniden durdu ve gölgelerin içine çekilmeden önce kürkünü bir an daha görebilmek için tam zamanında arkasını döndü.

"Bir adın var mı?" diye sordu, soru bilgeliğini düşünmeden ağzından kaçtı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda adam konuştuğunda kadın vazgeçmek üzereydi.

"Mal...rik," diye homurdandı, bu isim sanki çok uzaklardan gelmişti.

"Malrik," diye tekrarladı. "Ben Bella."

Araştırmasına devam ederken, içinde bulunduğu durumun basit bir pazarlıktan daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordu. Malrik'in kendi adı konusunda tereddüt etmesi, onu izlerkenki tuhaf yoğunluk... Burada daha derin bir şeyler dönüyordu.

Ama şimdilik yapması gereken bir iş vardı. Babası güvenli bir şekilde Agatha'ya doğru yola çıkmıştı ve onun da keşfetmesi gereken kadim bir teknoloji vardı. Malrik'in oynadığı oyun her neyse, onunla geldiği gibi başa çıkacaktı.

Ne de olsa, diye düşündü acımasız bir kararlılıkla, bir canavarla pazarlık yapmıştı. Ve bunu sonuna kadar götürmeye niyetliydi.

BÖLÜM 7

Malrik Bella'yı takip etti ve gölgelerden onu izledi. onun bölgesinde ilerledi. İçindeki canavar onun varlığından duyduğu memnuniyetle mırıldandı. Kokusu boş koridorları doldurdu ve bir kez daha dolu olduklarını işaretledi. Onunla birlikte buraya, onun bölgesine aitti; pazarlık yapılmıştı. -Ama ortaya çıkmakta olan mantıklı tarafı bir tedirginlik hissetti.

Ne yapmıştı ki? Bir dişiyi buraya mı hapsetmiş? Bu düşünce, bilince doğru çabalayan Vultor parçasını rahatsız etti.

Canavar hırladı. *Benimki. Burada. Güvenli.*

Kadın keşfederken mesafesini korudu, gizli geçitlerde ve karanlık köşelerde sessizce ilerledi. Pençelerinin ucundaki devasa pençeler taş zeminlerde hiç ses çıkarmıyordu. Yıllar süren avcılık ona bu canavar formunda bile sessiz olmayı öğretmişti.

Mantıklı yanı, neden onunla birlikte yürümediğini, nelerin onarılması gerektiğini ona göstermediğini merak ediyordu. Ama canavar, onun kalmasını sağlamak için uzaktan gözlemlemekten memnundu.

Bir kontrol panelini incelemek için durdu, tasarımını incelerken ifadesi parlıyordu. "Bu gibi değil.

Köyde sahip olduğumuz herhangi bir şey," diye mırıldandı kendi kendine. "Organik bileşenlerin standart teknolojiyle entegrasyonu... büyüleyici."

Kadının sözleri karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı. Gurur mu? Buranın mevcut en iyi teknolojiyle inşa edilmesini emretmişti, değil mi? Evet... evet, o anı şimdi çok netti. İnsansı formunda dimdik ayakta duruyor, bir masanın üzerine yayılmış planları işaret ediyor, sadece en iyisini talep ediyordu.

"Diğer klanlar ormana uyum sağlayan basit konutlar inşa ediyor," diye karşı çıktı bir ses. "Bu zenginlik ve teknoloji gösterisi Cresca'ya yerleştiğimizden beri bizim yöntemlerimize aykırı."

Ama o bu endişeleri bir kenara bırakmıştı. O Malrik'ti, Yüce Alfa'nın oğluydu. Statüsünü gösterecek, ziyaret edenleri etkileyecek bir konuta sahip olacaktı.

Canavar bu anı karşısında hafifçe hırladı, anının netliğinden rahatsız oldu. Onun kokusunu ilk kez aldığından beri bu görüntüler aklına geliyordu ama hiç bu kadar canlı olmamışlardı.

Onu takip ederken anıları bir kenara itti. Canavar onun etrafında kıvrılmak, kokusuyla onu işaretlemek istiyordu. Mantıklı tarafı ise onun kendisini neden bu kadar büyülediğini anlamak istiyordu.

Ana güç bağlantı noktasını buldu ve önünde diz çökerek kemerinden aletler çıkardı. Parmakları yıllardır ölü olan devrelerin üzerinde şaşırtıcı bir güvenle hareket ediyordu. Adam başını eğerek kadının kendi kendine mırıldanmasını izledi.

"İlkel yönlendirme sistemi, ancak temel mimari sağlam. Sadece ihtiyaçlar..." Bir şeyi çevirdi ve ışıkların bir bölümü tekrar sönmeden önce zayıf bir şekilde titredi. "Neredeyse. Henüz yeterli güç dağılımı yok."

Aklından başka bir anı geçti; tam da bu koridorda durmuş, sinmiş bir mimarın üzerinde yükseliyordu.

"Daha yüksek tavanlar. Daha ihtişamlı. İçeri giren her Vultor'un gücümü hissetmesini istiyorum."

"Ama Lord Malrik, diğerleri daha basit konutlar seçtiler. Cresca'ya uyum sağlamamız gerektiğini söylüyorlar-"

"Diğerleri vizyondan yoksun. Emrettiğim gibi inşa edin."

Anı geldiği gibi hızla kayboldu ve onu şaşkın bir halde bıraktı. Pençelerini esnetti, düşünceye tutunmak için mücadele ederken uzayıp geri çekilmelerini izledi.

Büyük merdiveni keşfettiğinde - üst katlara çıkarken ziyaretçileri etkilemek için tasarlanmış geniş kavisi - başka bir anı su yüzüne çıktı. Taş korkulukları Vultor tarihinden sahnelerle oymaları için zanaatkârları görevlendirmişti. Bu iş aylar sürmüştü ve bunun için yüklü bir ödeme yapmıştı.

"Bu kadar savurganlık," bir ses vardı azarladı.
"Halkınız bu yeni dünyaya yerleşmek için mücadele ederken."

Halkı. Evet, onlara karşı sorumlulukları vardı, değil mi? Ne uğruna ihmal ettiği sorumlulukları? Hafıza, o daha kavrayamadan kayıp gitti.

Elini karmaşık oymalarda gezdirerek tasvir edilen sahneleri inceledi. "Bunlar bir hikâye anlatıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bir yolculuk... bir savaş... ve sonra buraya, Cresca'ya geliş."

Zekiydi, bu insan dışı.

"Birinin epey egosu varmış," diye ekledi ve adam hafifçe hırladı. Gerçekten bu kadar kibirli miydi?

Araştırmasına devam etti ve bir dizi büyük çift kapıyı iterek açtı. Protesto için gıcırdadılar ama açıldılar.

geniş, boş bir balo salonu ortaya çıktı. Uzun pencerelerden süzülen gri ışık, işlemeli zemini ve uzun zaman önce yere düşmüş olan kristal avizelerin kalıntılarını aydınlatıyordu. Pencerelerin çoğu artık çatlak ya da kırık olsa da, nefes kesici manzarayı sergilemeye yetecek kadar pencere kalmıştı. Bir zamanlar cilalanarak parlatılmış olan ahşap zemin, yıllarca hava koşullarına maruz kaldığı için artık eğrilmiş ve lekelenmişti.

İçeri adımını attı, ayak sesleri yankılanıyordu. "Bu inanılmaz."

Eşikte tereddüt etti. Bu odada bir şey vardı. Hatırlamak istemediği bir şey.

Mekânın ortasına doğru yürüdü ve her şeyi kavramak için yavaşça döndü. "Neydi burası? Bir tür toplantı salonu mu?"

Kadınlar onun önünde birbirini ardına sıralanmıştı. Her biri özenle hazırlanmış kıyafetler içinde, her biri onun dikkatini çekmeyi umuyordu. İncelenmek, değerlendirilmek, seçilmek ya da reddedilmek üzere kalesine getirilen bir dizi potansiyel eş.

Ve hepsini reddetmişti.

"Bu şekilde devam edemezsin Malrik," diye uyarmıştı danışmanı, arkadaşı olan ses. "Yaşlılar sabırsızlanıyor. Bir eş seçmeli, soyunu güçlendirmelisin."

"Hiçbiri layık değil," diye cevaplamıştı küçümseyerek. "Standartlarıma uymayan birine kendimi bağlamayacağım."

"Standartlarınız mı yoksa gururunuz mu? Lanet-"

"Bana batıl inançlardan bahsetme! Ben Malrik'im, oğlu-"

Anı parçalandı, tam anlamını kavrayamadan kayıp gitti. Hayal kırıklığı içinde kaynadı ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

Etrafında dönerek adamın gizlendiği gölgelere baktı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi kararlılıkla. "Göster kendini. Eğer ben senin teknolojinin tamir ederken birlikte sıkışıp kalacaksak, en azından etrafta sinsice dolaşmayı bırakabilirsin."

Hareketsiz kaldı. Canavar geri çekilmek, güvenli bir yerden izlemek istedi. Mantıklı tarafı...

"Kendini göster dedim." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Senden korkmuyorum."

Yalan söylüyordu. Onun kabadayılığının altındaki keskin korku kokusunu alabiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı: Merak.

İleriye doğru adım atarak loş ışığın devasa formunu aydınlatmasına izin verdi. Bir metre uzunluğunda kaslı ve koyu gümüş rengi kürkü yara izleriyle doluydu. Eti yırtabilecek dişler. Metali parçalayabilen pençeler.

Sertçe nefes aldı ama kendini tuttu.

"İşte oldu. O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Sesinde hafif bir titreme vardı.

Başını eğip onu inceledi. Çoğu insan şimdiye kadar çılgılık atarak kaçmış olurdu. O... sıradışıydı.

"Burası neresi?" diye sordu balo salonunu işaret ederek. "Duyduğum hiçbir Vultor konutuna benzemiyor. Genellikle ağaçların arasına gizlenmiş daha küçük alanları tercih ederler."

"Benim," diye hırladı, sözcük sert ve gırtlaktan çıkmıştı.

"Evet, o kısmı anladım." Gözlerini devirdi. "Ama neden bu kadar... ayrıntılı? Eski Dünya'dan bir insan sarayı gibi."

Başka bir anı canlandı - yine mimar, ona tarihi insan yapılarına dayanan tasarımlar gösteriyordu. Onlardan büyülenmişti ve diğer Vultor'un savurganlık olarak gördüğü unsurları dahil etmekte ısrar etmişti.

"Göster... güç," diye başardı, sözcükler ağzında tuhaf bir his uyandırıyordu.

Yavaşça başını salladı. "İnsanları etkilemek istiyordun."

Hırladı, kızın kendisini bu kadar doğru değerlendirmesinden hoşlanmamıştı.

Başka bir anı su yüzüne çıktı - tüm konuklar ayrıldıktan sonra bu odada tek başına durmak, gece gökyüzüne bakmak, hissetmek... ne? Memnuniyet değil. Mutluluk değil. Başka bir şey. İçi boş bir şey.

"Etrafını *güzelliklerle çevreliyorsun ama için boş kalıyor,*" demişti aynı ses kapı aralığından. "*Tüm bu ihtişam kalbinin olması gereken yerdeki boşluğu dolduramaz.*"

"*Bırak beni,*" diye buyurdu, arkadaşına dönmeden. "*Ahlak dersi vermenden bıktım.*"

"*Yaşlılar lanetin kimleri bulacağını söylüyor-*"

"*Yeter! Daha fazla lanet ve kehanet duymayacağım. Dostluğumuzu tamamen unutmadan önce git.*"

Geri çekilen ayak sesleri. Sonra sessizlik. Her zaman, sonunda, sessizlik.

Hafızası kayboldu ve kafası karıştı. Canavar sızlandı, erkeğin yaşadığı duygular yüzünden kafası karışmıştı. Pişmanlık. Utanç. Yalnızlık.

"İyi misin?" diye sordu ona doğru bir adım atarak. Adam içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Evet," diye yalan söyledi. Sonra, "Hayır."

Onun geri çekilmesine saygı göstererek durdu.

"Neyi düzeltebileceğimize odaklanalım," diye nazikçe önerdi. "Önce güç çekirdeği. Onarım yapmaya başlamadan önce nasıl çalıştığını anlamam gerekecek."

Kadının yaklaşımındaki pratiklik onu sakinleştirdi. En azından bu basitti. Çözülmesi gereken bir sorun, çözülmesi gereken bir geçmiş değil.

Anı geri döndü, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Eşleşmemişlerin laneti..." Danışmanın sesi zihninde yankılanıyor, onu duymayı reddettiği bir şey hakkında uyarıyordu.

Ne laneti? Düşünce akıp gitti ve ardında sadece hayal kırıklığı bıraktı. Tekrar hırladı, bu sefer daha yüksek sesle.

İç çekti ve ellerini tekrar kalçalarına koydu.

"Dinle, eğer bu işi yürüteceksek, kelimelerini kullanmalısın. Hırlamak iletişim değildir." Ona doğru bir adım attı, artık korkusuzdu. "Benden tam olarak ne istiyorsun? Teknolojiyi düzelt dedin ama hangi sistemleri? Önceliği ne?"

Canavar ve mantık arasında sıkışmış bir halde ona baktı. Ne istiyordu? Canavar biliyordu; onu burada, kendi bölgesinde, kokusunun kendi kokusuna karışmasını istiyordu. Ama ortaya çıkan Vultor şunu istiyordu.

"Işık," diye gürledi. "Isı."

Başını salladı. "Önce temel bilgiler. Bu mantıklı. Süslü bir şey yapmadan önce güç dağıtım sisteminin çalışması gerekiyor." Balo salonuna tekrar göz gezdirdi. "Yine de buranın düzgün bir şekilde aydınlatıldığını görmeyi çok isterim."

Zihninde bir görüntü canlandı; balo salonu ıslık ıslıldı, müzik çalıyordu, pist dansçılarla doluydu. Kendisi ayrı duruyor, izliyor, her zaman ayrı.

Hâlâ konuşuyor, planlar yapıyor, ihtiyaç duyacağı araç ve gereçleri sıralıyordu. Onun kendine güveni içinde bir şeyleri yatıştırmıştı. Korkmuyor ya da kaçmıyordu. Yardım ediyordu.

"Bana etrafı düzgünce göstermeniz gerekecek," dedi. "Merkezi güç çekirdeğini, yedek j e n e r a t ö r l e r i ve ana bağlantı kutularını görmem gerekiyor."

Başını salladı, onun yetkinliğinden garip bir şekilde memnun olmuştu. Kapıya doğru eliyle işaret ederek onun da kendisinden önce gelmesi gerektiğini söyledi.

Balo salonundan çıktıklarında omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. Danışmanın uyarısını hatırlamak onu rahatsız ediyordu ama ayrıntılar sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Eşleşmeyenlerin laneti...

Neyi unutmuştu? Ve neden şimdi, bu insan dişi onun himayesindeyken bu kadar önemli hissettiriyordu?

Canavar geçmişini umursamıyordu. Şu anda yaşıyordu ve şimdi dişi buradaydı. Bölgesinde dişi varken kendini iyi hissediyordu.

Ama mantıklı tarafı daha fazla ortaya çıktıkça, bu hatayı daha önce de yaptığı hissinden kurtulamadı - gururunun onu yönetmesine izin vermek, en çok ihtiyaç duyduğu şeyi reddetmek.

Onlar yürürken, canavar ve erkek onun içinde savaşıyordu. Canavar sadece onu kendi bölgesinde tutmak, varlığını korumak istiyordu. Erkek ise... ne istiyordu? Anlamak mı? Hatırlamak mı? Onu dünyalar arasında hapseden bu formdan kurtulmak mı?

Ya da belki de en rahatsız edici olanı, şu anda bu koridorlarda onunla birlikte yürüyen kadın tarafından bir canavardan daha fazlası olarak görülmek.

Kadının her şeyi ilgiyle incelemesini, bağlantıları test ederken ve elektrik hatlarını takip ederken ellerinin hızlı ve emin olmasını izledi.

Onu çalışırken izlerken, yıllardır deneyimlemediği bir şey hissetti - bir amaç duygusu. Olasılık duygusu. Kale, kendini canavara kaptırmadan önce bile kendi yarattığı bir hapishaneydi. şimdi, onun varlığıyla, farklı hissediyordu. O zamandan beri hiç olmadığı bir şekilde yeniden canlanmıştı.

Ne zamandan beri?

Anı gelmiyordu. Ama ilk kez, bu onu öfke ya da hayal kırıklığıyla doldurmadı. Bunun yerine garip bir sabır hissetti. Cevaplar gelecekti ya da gelmeyecekti. şimdilik, onun karanlık koridorlarına ışığı geri getirme planını izlemek yeterliydi.

şimdilik burada olması yeterliydi.

BÖLÜM 8

Bella baktı yukarı itibaren ve kavşak kutu o oldu

Malrik'in başında dikildiğini görmek için çalışıyordu. İlk kez ona bu kadar yaklaşmıştı ve kalbi kaburgalarına çarpıyordu, hâlâ onun görünüşüyle sarsılmıştı.

İri ve güçlüydü ama en tedirgin edici yanı yüzüydü; uzun ağzı ve keskin dişleriyle açık bir şekilde kurda benziyordu ama parlayan sarı gözlerinde hiçbir hayvanın sahip olmadığı rahatsız edici bir zekâ vardı.

O sadece vahşi bir yaratık değildi. Tam dönüşüm geçirmiş bir Vultor'du.

Hayatı boyunca hikâyeler duymuştu - Vultor'un formlar arasında geçiş yapabildiğine dair fısıldanan hikâyeler - ama çoğu insan bunları abartı ya da folklor olarak görüp reddetmişti. İnananlar bile dönüşümü nadiren görüyordu. Vultor kendi içlerine kapanmış, yerleşim birimleriyle iş yaparken daha insansı formlarında görünmüşlerdi.

"Turda sırada ne var?" Etraflarındaki yıkık dökük ihtişamı işaret etti. "Burası muazzam bir yer ve ben körlemesine dolaşmıyorum."

Adamın iri kafası, kadının açık sözlülüğü karşısında şaşırmış gibi hafifçe eğildi. Göğsünden alçak bir gümürtü çıktı ama

saldırgan değildi. Bir süre sonra döndü ve pençeli eliyle kapıya doğru bir hareket yaptı.

"Bunu 'beni takip et' olarak kabul ediyorum," diye mırıldanarak onun arkasına geçti.

Malrik'in boyutlarındaki varlıklar için tasarlandığı belli olan yüksek tavanlı ve geniş koridorlu kale dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Her şey büyük bir ölçekte inşa edilmişti - insanlar için gerekli olan yüksekliğin iki katı yüksekliğinde kapılar, yerden tavana kadar uzanan pencereler, rahatça tırmanmak için bacaklarını germek zorunda kalacağı kadar derin basamaklı merdivenler.

Yine de etkileyici mimarisine rağmen, mekânın içi boş gibiydi. Her yüzey tozla kaplıydı ve önünden geçtikleri birkaç mobilya parçası kırılmış ya da tanınmayacak kadar çürümüştü. Orada burada, duvarlarda derin oyuklar, heykel ya da süs eşyası olabilecek şeylerin parçalanmış kalıntıları gibi şiddet izleri gördü.

Yirmi kişinin oturabileceği uzunlukta bir masanın bulunduğu, yemek salonu olması gereken bir yerin önünden geçtiler. Sandalyelerin çoğu kırılmıştı ve masanın kendisi de derin pençe izleriyle çizilmişti. Bir salonda parçalanmış kanepe kalıntıları ve yan masaların parçalanmış çerçeveleri vardı. Çalışma odasında ikiye bölünmüş bir masa vardı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sordu yıkımı işaret ederek.

Malrik durakladı ve ona baktı. Kulakları başının üzerinde düzleşti ve kısa bir baş selamı verdi.

"Kötü bir gün mü?" diye takıldı.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adamdan homurdanmaya benzer bir ses çıktı; neredeyse bir kahkaha. Kocaman başını salladı ve devam etti

Yürümek.

"Pek konuşkan biri değilsin, değil mi?" İçini çekti. "Sorun değil. İkimize de yetecek kadar konuşabilirim."

Kalenin derinliklerine doğru ilerledikçe, teknoloji entegrasyonunu daha net fark etti. Taş gibi görünen duvarlarda zaman zaman koyu metal dikişler ortaya çıkıyordu. Bir zamanlar bilgi ekranlarıyla ışıldayan paneller şimdi donuk ve cansızdı. Bir koridorda, köyündeki her şeyden çok daha gelişmiş çevresel kontrollere benzeyen bir şey gördü.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı, bir paneli incelemek için durakladı. "Bizim evde böyle bir şey yok. Belediye başkanının evinde bazı temel teknolojiler var ama bu..." Alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu başka bir şey."

Malrik onu o sinir bozucu gözlerle izledi, gözlerinin derinliklerinde neredeyse gurur gibi bir şey titreşiyordu, sonra arkasını döndü.

Başka bir koridora döndüklerinde yavaşladı, sonra geçtikleri diğerlerinden daha büyük ve daha süslü bir çift kapının önünde durdu. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıları iterek açtı.

Ötedeki oda muazzamdı, belli ki bir ana odaydı. Bir duvara hakim olan yükseltilmiş bir kürsü, bir zamanlar devasa bir karyola olan şeyi destekliyordu. Karyolanın kendisi kırıktı, şilte çoktan gitmişti ama onun yerine bir yığın kürk ve kumaş vardı; bazıları oldukça yeni görünüyordu.

"Burada uyuyacaksın," dedi yumuşak bir sesle, bir soru değildi bu. Adam onaylarcasına gürledi ve onun yüzünü izledi.

Odanın içine doğru bir adım daha atarak detayları inceledi. Gezdikleri diğer alanların aksine, bu odada

mevcut kullanım izleri. Toz, düzenli olarak hareket edildiğini gösteren şekillerde dağılmıştı. Birkaç kişisel eşya etrafa saçılmıştı; bir duvarda kırık bir zırh parçası asılıydı ve bir rafta ilginç taşlardan oluşan bir koleksiyona benzeyen bir şey duruyordu.

Büyük bir gardırobun kalıntıları bir duvarın önünde duruyordu, kapakları açıktı ve boş bir alan ortaya çıkmıştı. Yakınlarda, paramparça bir ayna onun görüntüsünü kırık parçalar halinde yansıtıyordu.

"Bir zamanlar çok güzel olmalıydı," dedi, yavaşça dönerek tüm alanı inceledi.

Kabul ya da reddetme anlamına gelebilecek bir ses çıkardı. Dağlara bakan ve hâlâ oldukça sağlam duran devasa pencerelere doğru ilerledi ve uzaklara baktı.

Adamın duruşundaki bir şey onu etkilemişti. Korkunç görünüşüne rağmen, yıkık dökük arazisinin ötesindeki dünyaya bakarken derin bir yalnızlık hissediyordu. O gözlerdeki zekâ sadece yırtıcı bir hesaplama değildi; orada daha derin, yaralı bir şey vardı.

Ani bir düşünce aklına geldi ve midesi belirsizlikle gerildi. "Nerede uyumam gerekiyor?"

Yüzünü ona döndü ve soruyu anlamamış gibi başını tekrar eğdi.

"Yani, senin teknolojin üzerinde çalışırken uyuyacak bir yere ihtiyacım var," diye açıkladı. "Yerde kıvrılıp yatamam."

Bakışları kürk yuvasına kaydı, sonra tekrar ona döndü. Ölümçül görünümlü pençesini kürklere doğrulttu.

"Olamaz," dedi bir adım geri çekilerek. "Orası senin... senin yuvan. Benim kendi odama ihtiyacım olacak."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve başını sertçe salladı.

"Bak, senin tekniğini tamir etmeyi kabul ettim, yatağını paylaşmayı değil," dedi kollarını kavuşturup ona ters ters bakarak. "Burada başka yatak odaları da olmalı."

Gözleri parladı ve ona doğru bir adım attı, ama kalbi hızla çarpmasına rağmen kendini tuttu. Yüzü onunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi, parlayan gözleri onu delip geçti.

"Güvende," diye homurdandı, bu kelimenin onu zorladığı belliydi. "Benimle birlikte."

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve kolunun geniş bir hareketiyle kalenin etrafını işaret etti.

"Tehlikeli," diye başardı, kelimeyi gırtlaktan ama net bir şekilde söylüyordu.

Bu fikri düşündü. Kale harabe halindeydi ve kim bilir hangi yapısal sorunları vardı. Karanlık köşelerde haşarat ya da daha kötü şeyler saklanıyor olabilirdi. Ve bilinmeyen bir bölgedeydi, bir şeyler ters giderse yardımdan uzaktaydı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama bazı temel kurallar koyacağız. Ben senin... yuvanda uyuyacağım ama sen mesafeni koruyacaksın. Anlaştık mı?"

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı.

"Güzel. Şimdi bana buranın geri kalanını göstermeye ne dersin? Bir şeyleri tamir etmeye başlamadan önce neyle çalıştığımı görmek istiyorum."

Malrik döndü ve onu yatak odasından çıkarıp devasa kalenin içinde gezinmeye devam etti. Hepsi de benzer bakımsızlıkta olan başka büyük odalardan geçtiler; paramparça bir piyanonun olduğu bir müzik odası, yırtık tabloların olduğu bir galeri, kırık camların ve solmuş bitkilerin olduğu bir kış bahçesi.

Mekânın büyüklüğü bunaltıcıydı. Temel sistemleri eski haline getirmek bile haftalar, belki de aylar alırdı. Ve bu, Vultor teknolojisinin nasıl çalıştığını çözebileceğini varsayıyordu.

Yürürlerken, kendini hayvani rehberiyle bakışırken buldu. Korkunç görünüşüne rağmen, onda tuhaf bir şekilde çekici bir şeyler vardı. Kontrollü bir güçle hareket edişi, parlayan gözlerinde parlayan zekâ, canavarın içine hapsolmuş insanın bakışları.

Ona ne olmuştu? Ve neden geçmişin ihtişamının bu yıkık dökük anıtında yalnızdı?

Neden umursadığından emin değildi. Teknolojiyi tamir etmeye ve babasına geri dönmeye odaklanmalıydı. Ama Malrik'in yalnızlığıyla ilgili bir şey onu çağırıyordu. Farklı olmanın, etrafındakiler tarafından yargılanmanın ve eksik bulunmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Belki de bu yüzden kalmayı kabul etmişti. Sadece ileri teknolojiyle çalışma şansı için değil, hayatında ilk kez yabancı olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilecek biriyle tanıştığı için.

Uçsuz bucaksız, çürümeye yüz tutmuş kaleyi keşfetmeye devam ettikçe, kendini yanındaki canavardan daha az korkarken ve onun bir zamanlar olabileceği erkeği daha çok merak ederken buldu

-Ve hala kürkün ve dişlerin altında bir yerlerde olabilir.

BÖLÜM 9

Kaledeki turlarına devam ederlerken Malrik Bella'yı yuvasına almayı düşünüyordu. Canavarı bu fikir karşısında memnuniyetle mırıldandı. Onun kokusunun kendi kokusuna karışması, uykusunda ona sarılması düşüncesi, içinden sahiplenici bir zevk dalgası gönderdi. Mantıklı tarafı bu duygunun tehlikeli olduğunu fark etti ama canavarın umurunda değildi.

Ana odaların çoğunu keşfettikten sonra, onu kalenin farklı bir kanadına açılan uzun bir koridora götürdü. Bu alan canavarına yabancı geliyordu ama yine de hafızası onu çekiştiriyordu; bu koridorlarda aceleyle dolaşan hizmetkârlar, tabak çanak sesleri, emir veren sesler.

Mutfaklar genişti, yüzlerce kişiyi doyuracak şekilde tasarlanmıştı. Birden fazla ocak bir duvarı kaplıyor, devasa masalar orta alanı dolduruyor ve sıra sıra dolaplar ve depolama alanları gölgeli köşelere uzanıyordu. Her şey kalın bir toz örtüsünün altındaydı.

Ana mutfağın ortasında durdu ve parmağını büyük bir hazırlık masasını kaplayan tozda gezdirdi. Kaşlarını çattı ve terk edilmiş alana baktı.

"Ne yiyorsun?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

Canavarın akli hemen ava gitti - kovalamacanın heyecanı, taze avı parçalamanın verdiği sıcak tatmin, kanın bakır tadı. Bu düşünce ağzını sulandırdı.

Ama sonra başka bir görüntü ortaya çıktı. Işıklı dolu büyük bir salon. Kendisi, resmi Vultor kıyafetleri giymiş, uzun bir masanın başında oturuyordu. Hizmetkârlar, her biri bir öncekinden daha abartılı, özenle hazırlanmış yemeklerle önünde geçit töreni yapıyordu. Kendi eliyle onları küçümseyerek uzaklaştırıyor.

"Yeterince baharat yok," dediğini duydu. "Al şunu. Hepsini."

Bu anı o kadar canlı, o kadar beklenmedikti ki, kafasını şiddetle sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Canavarı şaşkınlık ve sıkıntı içinde hırladı. Dişi geldiğinden beri bu mantıklı düşünme dönemleri daha sık olmaya başlamıştı ama beraberinde rahatsızlık da getiriyordu; sanki zihni aynı anda iki yöne birden geriliyordu.

Ona baktı - Vultor standartlarına göre küçük, kırılgan ama kendi bölgesini keşfederken korkusuzdu. Onun aç kalacağı düşüncesi her iki tarafını da rahatsız etti. Canavarı onun için avlanmak, ihtiyaçlarını karşılamak ve bir eş olarak değerini kanıtlamak istiyordu. Yüzeye çıkan mantıklı kısmı ise... başka bir şey istiyordu. Daha fazlasını.

Homurdanarak, içinde bir dizi makine bulunan bir duvara doğru ilerledi. Pençesiyle bir tanesine dokundu, sonra da bakması için işaret etti.

Gözleri heyecanla irileşti. "Bu düşündüğüm şey mi?" Yaklaştı ve ellerini ön taraftaki şık panelin üzerinde gezdirdi. "Bir çoğaltıcı! Cantor Limanı'ndaki küçüklüğümden beri bunlardan birini görmemiştim."

Kelime tanıdık geldi. Çoğaltıcı. Evet.

"POTTS," diye mırıldanmayı başardı, sözcük ağzında tuhaf bir his uyandırıyordu.

"Kişisel Organik Tat ve Doku Sentezleyici," diye kabul etti ve ona şaşkınlıkla baktı. "Adının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir kez başını salladı, kızın tepkisinden memnun olmuştu.

Bir düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. "Güç yok," diye mırıldandı, sonra beklentiyle ona baktı. "Bir kontrol odası var mı?"

Döndü ve onu mutfağın arka tarafındaki küçük bir kapıdan dar bir servis koridoruna yönlendirdi. Koridorun sonunda kontrol panelleri, ekranlar ve izleme ekipmanlarıyla dolu bir oda vardı. Diğer odaların aksine bu odada hiçbir tahribat belirtisi yoktu, sadece bakımsızlığın kaçınılmaz tozu vardı.

Hemen ana konsola doğru ilerledi, parmakları kontrollerin üzerinde geziniyordu. Her etiket, her okuma Vultor dilindeydi.

"Bu biraz zamanımı alabilir," diye mırıldandı, şimdiden bağlantıları inceliyor ve gözleriyle güç hatlarının izini sürüyordu. "Temel sistemleri anlayabilirim ama dil engeli işleri yavaşlatacaktır."

Onu izledi, canavarı sabırsızlanıyordu. Yemek yemesi gerekiyordu. Onun da bunu sağlaması gerekiyordu. Onun saatlerce yemek yemeden çalıştığını düşünmek onu derinden rahatsız ediyordu.

"Av," diye hırladı aniden, sözcük boğazından yırtılırcasına çıkmıştı.

Kız cevap veremeden dönüp hızla uzaklaştı, kalenin içinden geçip ormanın ötesine doğru ilerledi. Canavar koşarken kontrolü tamamen ele geçirdi, içgüdüleri onu tanıdık av alanlarına doğru yönlendirdi.

Orman onu kokuların ve seslerin senfonisiyle karşıladı. Cüssesine rağmen sessizce ilerliyor, küçük av hayvanlarının hareketlerini takip ediyordu. Dakikalar içinde bir cottmas kolonisi bulmuştu.

Avını takip ederken, düşünceleri alışılmadık derecede berraktı. Genellikle avlanmak tüm bilinçli düşünceleri zihninden uzaklaştırır, geriye sadece yırtıcı içgüdüler kalırdı. Ama şimdi, Bella'nın görüntüleri aklına girmeye devam ediyordu - çoğaltıcıyı tanıdığında gülümsemesi, onu tamir ederken gözlerinin parlaması, kontrol panelinin üzerine eğilirken boynunun narin kıvrımı.

Dikkatinin dağılması neredeyse avına mal oluyordu ama refleksleri çok hızlıydı. Arka arkaya iki tombul pamukçuk yakaladı ve onları hızlı bir ısırıkla temiz bir şekilde öldürdü.

Ödüllerini taşıyarak kaleye geri döndü. Mantıklı yanı giderek güçleniyor ve beraberinde rahatsız edici sorular getiriyordu. Bu insan dişiyi kendi bölgesine getirerek ne yapıyordu? Neden onun varlığı canavarını sakinleştirirken aynı anda uykudaki Vultor benliğini uyandırıyor?

Ve en rahatsız edici olanı da onarımları bitirip ayrılmak istediğinde ne olacaktı?

Canavar bu düşünce karşısında hırlayarak onu tamamen reddetti. O gitmeyecekti. O, onun kızıydı.

Onun... ne? Tam olarak eş değil, henüz değil. Ama bir şey. Önemli bir şey.

Onu hâlâ kontrol odasında, yerde diz çökmüş ve başı bir erişim panelinin içindeyken buldu. Aletler ve bileşenler etrafına saçılmıştı ve kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu. Bu ses içinde bir şeyleri harekete geçirdi - belki de büyük salondaki müziğin bir anısı.

İlkel bir rızık sunusu olan pamuğu ayaklarının dibine bıraktı.

Başını panelden çıkardı, yüzü toz ve yağla kirlenmişti ve ölü hayvanlara baktı. Yüz ifadesi şaşkınlıktan dehşete dönüştü.

"Oh," dedi topuklarının üzerine oturarak. "Bu... düşünceli. Ama onları nasıl hazırlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Etimi köydeki kasaptan alıyorum."

Bir an için anlamadan ona baktı. Sonra anladı. Tabii ya. O bir yerleşim yerinden gelen bir insandı. Nasıl giyineceğini bilemezdi.

Canavarı hayal kırıklığı içinde homurdandı ama mantıklı tarafı şimdi daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kottmalardan birini aldı ve pratik hareketlerle içini temizledi. En besleyici kısmı olan kalbini çıkardı ve pençesinin ucunda ona sundu.

Gözle görülür bir şekilde soldu ve elini salladı. "Hayır, hayır teşekkürler."

İçinden bir hırıltı daha yükseldi, bu sefer daha derindi. Neden onun teklifini reddetsin ki? Kalp en iyi parçasıydı, bir avcının sunabileceği en onurlu hediye idi.

Ama sonra başka bir anı su yüzüne çıktı - insanlar etlerini pişiriyorlardı. Uygur Vultur da öyle yapıyordu, ancak çoğu hayvan formundayken çiğ tercih ediyordu.

Döndü ve ana mutfağa doğru yürüdü, hareketleri hayal kırıklığıyla sarsılıyordu. Arkasından Bella'nın onu takip etmek için çabaladığını duydu.

Mutfakta, kolunun bir hareketiyle ocağı temizledi ve yakınlarda istiflenmiş kuru odunlardan hızla bir ateş yaktı. Alevler tutuştuğunda, ağırlığına rağmen şaşırtıcı bir beceriyle çalışarak kulübeyi iyice temizledi.

pençeler. Pişirme aletleri arasında metal bir şiş buldu ve cottma'ları üzerine yerleştirerek ateşin üzerine koydu.

Yağ cızırdamaya başladı, damlacıklar keskin tıslamalarla ateşe düştü. Pişmekte olan etin zengin ve lezzetli kokusu mutfığı doldurdu ve kendi açlığının farkına vardı. Önceki günden beri bir şey yememişti, Bella'nın kendi bölgesinde bulunmasından dolayı avlanamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Kalçalarının üzerine oturup etin kızarmasını izledi. Ateşin sıcaklığı kürküne işliyor, onu rahatlatıyordu. Bir an için, hayvan ve insan arasındaki sürekli savaş, barışa benzer bir şeye dönüştü.

Zaman geçti. Ara sıra şişi çevirerek etin eşit şekilde pişmesini sağladı. Derisi altın sarısı bir kahverengiye dönüştüğünde ve suyu berraklaştığında hazır olduğunu düşündü. Kızın kokusunu tekrar aldığında şişten eti çıkarıyordu.

Yüz ifadesi dehşetten hayranlığa dönüşmüştü.

Yazmalar bittiğinde onları ateşten aldı. Bir tanesini dolapta bulduğu tozlu ama sağlam bir tabağa koydu ve ona uzattı.

Temkinli bir şekilde yaklaştı, sonra sevinçle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi ve tabağı almak için uzandı. Bunu yaparken parmakları adamın eline değdi.

Bu dokunuş tüm vücudunda bir farkındalık şoku yarattı. Yıldırım çarpmış gibiydi; aynı anda hem acı verici hem de heyecan vericiydi. Canavarı zihninde kükredi ama öfkeyle değil. Tanıma duygusuyla. İhtiyaçla.

Şok içinde pençelerinin hafifçe geri çekildiğini hissetti, eli kısa bir an için canavardan çok Vultor'a dönüştü.

Vücudunun verdiği tepkiyle kafası karışan ve telaşlanan adam arkasını dönmeye başladı. Ama kadının eli onun koluna yerleşti, küçük ve sıcaktı.

"Bana katılmaz mısın?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "İkimize yetecek kadar yemek varken yalnız yemek aptalca geliyor."

Bu istek ona tuhaf bir şekilde resmi geldi ve başka bir anıyı tetikledi. Kendisi, bir kadına masaya kadar eşlik ediyor, kibar bir zarafetle sandalyesini çekiyor, hareketleri özenle hazırlanmış bir sosyal dansın parçası oluyordu.

Hiç düşünmeden onu masaya doğru yönlendirdi. Ona bir sandalye çekti, bu hareket otomatikti, bilinçli düşünceden ziyade kas hafızasından doğmuştu. Onu dikkatlice oturttu, sonra kendi yerini onun karşısına aldı.

Canavar gözleriyle onu izledi, bu resmi davranışlar karşısında kafası karışmıştı ama ona yakın kalmak anlamına geldiği sürece bunlara izin vermeye hazırdı. Mantıklı tarafı bu nezaketleri hatırlamaktan garip bir gurur duyuyordu, sanki bunlar onu kaybettiği önemli bir şeye bağlıyordu.

Ateşin aydınlattığı mutfakta yemek yerlerken Malrik kendini iki dünya arasında sıkışmış buldu: Canavarının ilkel varlığı ve bir zamanlar bildiği medeni hayat. Ve dönüşümünden bu yana ilk kez hangisini tercih ettiğinden emin değildi.

BÖLÜM 10

Bella izledim Malrik itibaren altında onu

Kirpikler,

Vahşi görünüşü ile beklenmedik nezaketi arasındaki tezattan büyülenmişti. Tavşan porsiyonunu ilkel bir şevkle parçaladı, o ölümcül pençeler eti çabucak işledi, ancak birkaç dakika önce öğrenilmiş olmaktan ziyade kökleşmiş gibi görünen resmi bir jestle sandalyesini çekmişti.

Ateş ışığı yüz hatlarında oynuyor, çenesindeki güçlü kıvrımı ve gözlerindeki yoğunluğu vurguluyordu. Kürkü bu ışıktaki yumuşak görünüyordu, koyu gümüş rengi kehribar rengine bürünmüştü ve kendini parmaklarının altında nasıl hissedeceğini merak ederken buldu. Arada sırada, onarımlarla ilgili ilerleme hakkında sohbet ederken, yüzü titriyor gibiydi - canavar formuna dönmeden önce daha insansı bir şeye doğru anlık bir kayma.

"Sanırım ana güç kanallarını yarın çalıştırabilirim," dedi ses tonunu neşeli ve konuşkan tutarak. "Bağlantılar düşündüğüm kadar hasarlı değil. Burayı kim tasarladıysa uzun süre dayanacak şekilde inşa etmiş."

Adam yanıt olarak homurdandı ama gözleri ona sabitlenmişti.

"Bunu sen mi tasarladın?" diye sordu, onun kalenin her köşesini nasıl bildiğini hatırlayarak.

"Benim," diye homurdandı, sonra kelime arıyormuş gibi durakladı. "Benim için... benim için."

"Bütün bu yer sizin için mi inşa edildi? Bir kişi için çok büyük görünüyor. Tüm bu alan, büyük odalar, önemli biri olmalısınız."

Bakışlarını kaçırdı, yüz hatlarında utanç gibi bir şey belirdi.

"Gurur," diye mırıldandı, kelime sanki uzun süredir kullanılmıyormuş gibi paslı geliyordu.

Bu kadar güçlü ve varlıklı biri nasıl bugünkü erkek haline gelmişti?

"Tüm bu teknolojiye rağmen, bir hizmetçi ordunuz olmalı. Hiçbiri kalmadı mı?"

Isırığının ortasında durakladı, sarı gözleri okunamayan bir şeyle parladı. "Benim" diye tekrarlamadan önce göğsünden alçak bir gümbürtü yayıldı.

"O kısmı anladım," dedi kuru bir sesle. "Ne zaman inşa ettiniz?"

Cevap vermeden önce yüz hatları tekrar titrer gibi oldu.

"Uzun... zaman önce," diye homurdandı, sonra temizlemek istercesine iri başını salladı.

"Muhteşem bir yer olmalı," dedi usulca, büyük mutfaktan geriye kalanlara bakarak. Toz ve çürümeyle kaplı olsa bile, ölçek ve işçilik etkileyiciydi. "Bir gün restore edildiğini görmeyi çok isterim."

Duruşunda bir şeyler değişti; omuzları hafifçe dikleşti, başını kaldırdı. Gurur, belki? Ama ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, yerini varsayılan durumu gibi görünen temkinli gerginlik aldı.

"Hangi sistemlere öncelik vereceğimizi düşünüyordum," diye devam etti, onun önceki konudan duyduğu rahatsızlığı hissederek. "Güç tabii ki kritik ama su filtrasyonunu da düzgün çalışır hale getirmeliyiz. Bazı boruların paslanmış olduğunu fark ettim."

Adam, kızın onayladığını düşündüğü bir şekilde homurdandı.

"Ve belki bazı temel iletişimler? Bu altyapının hala var olup olmadığını bilmiyorum ama-"

"Hayır," diye sertçe araya girdi. "Hayır... sinyaller. Başkaları yok."

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Tamam, iletişim yok. Anladım." Onun tepkisini ileride düşünmek üzere bir kenara koydu. Neden izolasyon konusunda bu kadar kararlıydı?

Onlar yemeğe devam ederken, gece pencerelerin dışına tamamen çöktü. Mutfak, her şeyi titrek turuncu ışığa ve derin gölgelere boğan ocak ateşinden gelen tek aydınlatmaya kadar karanlığa gömüldü.

Gözlerini kısarak tabağına baktı, yemeğinden geriye kalanları zar zor seçebiliyordu. "Hiç mumunuz var mı? Ya da çalışan ışık? Burayı görmek zorlaşıyor."

Başını salladı, ateşin ışığı gözlerinde ikiz sarı alevler gibi yansıyor. Elbette, diye fark etti. Bu gözlerle muhtemelen mükemmel bir gece görüşü vardı. Giderek büyüyen onarım listesine ışıklandırmayı da eklemesi gerekecekti.

Yorgun bir iç çekişle sandalyesinde arkasına yaslandı. Günün olayları onu yakalamaya başlamıştı; babasıyla ilgili endişeleri, onu hapiste bulmanın şoku, yaptığı pazarlık ve ardından sıradışı ev sahibiyle ilgili keşifler. Hem yolculuktan hem de kontrol odasında sürünmekten kasları ağrıyordu ve teni toz ve terden yapış yapış olmuştu.

"Herhalde banyo yapmıyorsunuzdur?" diye şaka yaptı, elini toza bulanmış saçlarında gezdirirken. "O kontrol panellerinin etrafında süründükten sonra korkunç görünüyor olmalıyım."

Adam onu incelerken gözleri parladı ve kız yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissetti. Sonra onu şaşırtarak başını salladı ve oturduğu yerden kalkarak onu takip etmesini işaret etti. Kapıya doğru ilerledi, iri vücudu gölgelerin arasına karıştı.

Ayağa kalktı ve onu takip etti ama mutfaktan çıkar çıkmaz önündeki koridorun zifiri karanlık olduğunu fark etti. Malrik'in önünden geçtiğini duyabiliyordu ama hiçbir şey göremiyordu.

"Bekle," diye seslendi. "Ben karanlıkta senin gibi göremiyorum."

Onun geri döndüğünü duymadı ama o büyük bedenden yayılan sıcaklığı hissetti ve körü körüne uzandı. Adamın kolunu buldu ve parmaklarını ön koluna doladı. Altındaki sert kaslara rağmen kürkü tahmin ettiği kadar yumuşaktı. Temas sırasında aralarında elektriksel bir şey geçti ve midesinde korkuyla ilgisi olmayan bir çarpıntı hissetti.

Elinin altında kasları esnedi ve geri çekildi. Kız özür dilemeye fırsat bulamadan, adamın kolu omuzlarına dolandı ve onu zarif bir nezaketle kendi tarafına çekti.

"Beni yönlendirmen gerekecek," dedi, sesi kendi kulaklarına bile nefes nefese geliyordu.

Adamın tek tepkisi onu daha yakına çekmek ve karanlıkta ona rehberlik etmek oldu. Nazikliğine rağmen, yürürken onun büyüklüğünün ve gücünün ezici bir şekilde farkındaydı. Vücudu ısı yayıyordu ve o vahşi erkeksi koku duyularını dolduruyordu.

Birkaç koridordan geçtiler ve kadın dönüşleri ezberlemeye çalıştı ama kısa süre sonra izini kaybetti. Sonunda, onun uyku odası olarak tanıdığı, yükseltilmiş kürsünün üzerinde kürklerin bulunduğu odaya girdiler. Ama durmak yerine, onu uzak tarafta daha önce fark etmediği bir kapıya doğru yönlendirdi.

Ötedeki oda gümüşü bir ışıkla yıkanıyordu. Uzun pencerelerden süzülen ay ışıkları, ancak kraliyet ailesine yakışır bir banyo odası olarak tanımlanabilecek odayı aydınlatıyordu. Odanın en önemli parçası, bir pencere muhafazası içine yerleştirilmiş devasa bir küvetti ve banyo yapan kişinin ıslanırken dağları seyretmesine olanak tanıyordu. Küveti çevreleyen taş, ay ışığında parıldayan bir şeyle kaplıydı ve duvarları özenle işlenmiş mozaikler süslüyordu.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı ve küveti incelemek için ilerledi. Tek parça taştan oyulmuştu, parmak uçlarının altında pürüzsüz ve serindi.

Umutlu hissederek süslü musluklardan birini çevirdi. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra su akmaya başladı; beklediği gibi paslı bir damlama değil, havayı sıcaklık ve nemle dolduran berrak, sabit bir buharlı sıcak su akışı.

"Kaplıcalar," dedi, sesi şaşırtıcı derecede netti. "Duvarların içinden borularla taşınıyor."

Ona gözlerini kırpıştırarak baktı, sözlerinin görece belagatinden irkildi. Gözleri daha odaklanmış, duruşu daha az hayvani görünüyordu. Sanki vahşi dış görünüşünün içinden başka bir kişilik kısa süreliğine su yüzüne çıkmıştı.

Kadın bir şey söyleyemeden, adam aniden döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Eşikte durakladı ama arkasını dönmedi. "Mahremiyet," diye homurdandı, bu sözcük önceki konuşmasından daha gergin çıkmıştı.

Bununla birlikte, adam karanlık yatak odasına doğru gözden kayboldu ve onu buharı tüten banyo ve kafası karışık düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Az önce olanları düşünerek bir an hareketsiz durdu. Malrik'in gözlerinin ardındaki o kısa anlık... başka bir şey onu tedirgin etmişti. Görüldüğü canavardan çok daha fazlası vardı onda; başından beri bundan şüphelenmişti ama artık emindi.

Bu etkileşim, tam olarak adlandıramadığı bir şeyle yüklü hissettirmişti -kalbinin daha hızlı atmasına ve teninin ona dokunduğu yerde karıncalanmasına neden olan bir şey.

Kafasını salladı, temizlemeye çalıştı. Saçmalıyordu. O bir Vultor'du - üstelik canavar formunda bir Vultor - ve o da onun... neydi? Mahkûm mu? Misafir mi? Tamir teknisyeni mi?

Her ne olursa olsun, elindeki göreve odaklanmalıydı. Ve şu anda, bu görev temizlenmekti.

Hayallerinden sıyrılarak banyo odasının geri kalanını inceledi. Taş bir nişin içinde sabuna benzeyen bir şey buldu; eski ve kurumuştur ama yine de tanınabilirdi. Raflarda havlu olarak kullanılabilecek katlanmış büyük bezler vardı ama kullanılmadıkları için tozlanmışlardı. Birkaç tanesini silkeledi ve küvetin yanındaki süslü rafın üzerine serdi.

Sonra çamurlu tulumunu çıkardı. Ayak parmaklarıyla suyu test ederken serin havada teni karıncalandı. Mükemmel sıcaklık. Bir iç çekişle saf zevkle küvete girdi. Sıcak su onu sardı,

kaslarındaki ağrıyı hemen hafifletti. Başını suyun altına eğerek suyun saçlarını ıslatmasına ve günün kirini temizlemesine izin verdi.

Yüzeye çıktığında küvetin yanında bir raf dolusu taş şişe fark etti. Bir tanesine uzandı ve dikkatle koklayarak tıpasını açtı. Lavanta gibi bir şeyin kokusu burnuna doldu. Banyo yağı olabilir mi? Suya küçük bir miktar döktü ve güzel kokulu baloncuklarla ödüllendirildi.

Islanırken, düşünceleri Malrik'e dönüp duruyordu. Yaşadığı trajedi onu şimdiki haline dönüştürmeden önce kimdi o? Korkunç görünüşüne rağmen neden ona karşı açıklanamaz bir çekim hissediyordu? Bazen ona yiyeceklerle ilgisi olmayan bir açlıkla bakması mıydı?

Yüzünün ısındığını hissederek suyun derinliklerine battı. Aptalca davranıyordu. Malrik her neyse -canavar, Vultor ya da ikisinin arasında bir şey- buraya kalesini düzeltmek ve sonra babasına dönmek için gelmişti. Başka bir şey için değil.

Ona ne olmuştu? Vultor'un formlar arasında geçiş yapabildiği söylense de, canavar formunda sıkışıp kalan birini hiç duymamıştı. Ve bu yerin onun için inşa edildiğini söylemişti. Bu da onun bir zamanlar önemli biri, hatta belki de zengin ya da asil biri olduğunu gösteriyordu.

"Daha meraklı ve daha meraklı," diye mırıldandı, babasının eski hikaye kitaplarından birindeki bir satırı yankılayarak.

Babası. Endişe anlık memnuniyetini delip geçti. Agatha'nın kulübesine sağ salım varabilmiş miydi? Agatha notunu anlayıp onu rahatlatabilecek miydi? Elinden geldiğince vagonun otomatik pilotunu programlamıştı ama teknoloji öngörülemez olabiliyordu, özellikle de eski modeller.

Derin bir nefes almak için kendini zorladı. Artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kararını vermiş, pazarlığını yapmıştı. Tek yapabileceği kendi payına düşeni yerine getirmek ve babasının güvende olmasını ummaktı.

Güzel kokulu yağdan eline biraz daha döktü ve yolculuğunun tüm izlerini temizlemeye başladı. Malrik neden böyle aniden gitmişti? İddia ettiği gibi onu yalnız bırakmak için mi gitmişti? Yoksa yakınlıklarından rahatsız mı olmuştu? Belki de her ikisi de.

"Onarımlara odaklan," dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. "Bu yüzden buradasın. Tamir edilmesi gerekenleri tamir et, anlaşmanı yerine getir, sonra da eve git."

Ancak ılık suyun derinliklerine daldıkça, görevinin ilk başta düşündüğünden daha karmaşık olabileceği hissinden kurtulamadı. Bu kalede teknolojiden çok daha fazlası vardı.

Ve kapının ardındaki karanlıkta bir yerde, insan gözlü bir canavar bekliyordu.

Olabildiğince temizlendiğinde, küvetin sıcaklığından isteksizce ayrıldı. Büyük bez havlulardan birinin üzerinde kurulanırken giyecek temiz bir şeyi olmadığını fark etti. Tulumları kirliydi ve yedek kıyafetlerinin olduğu çantasını mutfakta bırakmıştı.

Bir duvarda bir gardırop duruyordu ve tereddütle onu açtı. İçinde Malrik'in daha insansı hallerine ait olması gereken birkaç giysi asılıydı. Kendi standartlarına göre devasa ama hiç yoktan iyi olan bir cübbe gibi görünen şeyi seçti.

Üstüne geçirdi, yumuşak kumaş onu tamamen sarıyordu. Belli belirsiz onun kokusunu alıyordu - o vahşi, toprak kokusu - ve

Bu düşünce midesine açıklanamaz bir çarpıntı daha gönderdi.

Kirli giysilerini toplayıp kapıyı açtığında Malrik'i hemen dışarıda, yatak odasından gelen loş ışıkta siluet halinde duran iri cüssesiyle buldu. Sanki koşuyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor gibiydi ve gözleri karanlıkta kor gibi parlıyordu, onu nefessiz bırakan bir yoğunlukla ona sabitlenmişti.

BÖLÜM 11

Malrik banyo odasının dışında kaskatı duruyordu. Devasa bedeni hareketsiz kalma çabasıyla titriyordu. Her nefeste kızın kokusu ciğerlerinin derinliklerine çekiliyordu; temiz bir ten, ılık su ve hepsinin altında, uykuda olan parçasını uyandıran o sarhoş edici tatlılık. Pençelerini uzattı, sonra geri çekti, sonra kontrol için savaşıırken tekrar uzattı.

Canavar ona geri dönmek, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye sahip çıkmak istiyordu. Ortaya çıkan erkek-kelimeleri, nezaketi ve mahremiyet kavramını hatırlayan kısmı- mesafesini korumak için mücadele etti.

Elini esnetti ve pençelerinin bir görünüp bir kaybolmasını hayranlıkla izledi. O gelmeden önce böyle bir şey olmamıştı. Yıllarca -kaç yıl olduğunu hatırlayamıyordu- canavar formuna hapsolmuş, düşünceleri parçalanmış ve ilkel kalmıştı. Şimdi, onun huzurunda geçirdiği her saatle birlikte, mantıklı zihninin daha büyük bir kısmı su yüzüne çıkıyordu.

Mantıkla birlikte hafıza da geldi.

Büyük bir salon. Yüksek bir sandalyede oturuyordu ve önünde gözleri öfkeyle parlayan dişi bir Vultor duruyordu.

"Beni reddetmeye nasıl cüret edersin? Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Alay etti ve bileğine küçümseyici bir hareket yaptı. "Akıldan çok gururu olan sıkıcı bir soylu daha. Tıpkı kızı gibi."

Hırıltısı bir öfke çılgılığına dönüştü ve muhafızları onu dışarı çıkarmak için harekete geçti.

"Buna pişman olacaksın," diye tısladı. "Lanet seni bulacak, tıpkı eşini sebepsiz yere reddeden herkesi bulduğu gibi."

Güldü. "Batıl inanç saçmalığı. Ben Vantar Hanesi'nden Malrik'im. Kendi kaderimi kendim seçerim."

Hafıza dağıldı ve onu şaşkın ve sıkıntılı bir halde bıraktı. *Yine* o kelime vardı - lanet. Zihninde bir şeyler kıpırdandı ama düşünce anlaşılması güç bir şekilde kaldı.

Kapının altından çıkan bir buhar onun kokusunu daha güçlü bir şekilde taşıyordu ve adam alnını taş duvara dayayarak inledi. Soğuk yüzey, içinde yükselen ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Burada olmamalıydı. Beklememeliydi. Onu banyosunda, teni kızarmış ve saçları sudan kararmış halde hayal etmemeliydi. Şok olmuştu, vücudu bu görüntüye tepki vermeye başlamıştı.

Uzun süren izolasyonunda ilk kez, açlık ya da susuzlukla ilgisi olmayan derin, ilkel bir ihtiyaç hissetti. İstiyordu. Onun ıslak tenini tatmak, nefesini kürkünde hissetmek, adını haykırışını duymak istiyordu. Ve bu isteğin altında, neredeyse fark edemeyeceği kadar derine gömülmüş, daha eski, daha karmaşık bir duygu vardı. Arzunun ötesine geçen bir şey.

Başını şiddetle salladı. Bu düşünceler tehlikeliydi. O bir canavardı, erkek değil. Canavar neye inanırsa inansın, kadın onun değildi. Kendi arzuları ve ihtiyaçları olan zeki bir varlıktı. Arzuları

ve onu ilgilendirmeyen ihtiyaçları olduğunu kendine sıkıca hatırlattı.

Nihayet banyo odasından çıktığında, küçük bedenini cceleştiren bir bornoza sarınmıştı. Cübbe ona aitti, kenarlarında gümüş işlemeler olan koyu mavi kumaşı tanıyordu ama artık rengi solmuştu. Saçları nemli bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve teni banyonun sıcaklığıyla pembeleşmişti. İnanılmaz derecede yumuşak, inanılmaz derecede kırılğan görünüyordu.

Onu görünce irkildi, bir eli bornozun açık olduğu boğazına gitti. Banyodan dolayı zaten kızarmış olan yanakları daha da karardı.

"Beklediğini bilmiyordum." Bornozu daha sıkı kavradı. "Bunu bir kancada asılı buldum. Umarım dn almamda bir sakınca yoktur?"

Kelimelerle ifade edemiyordu. Onu giysisinin içinde görmek içinde ilkel ve sahiplenici bir şeyler uyandırdı. Kendi kokusu şimdi onunkiyle karışacaktı. Canavar onayını mırıldandı ve kendini durduramayarak ileri atıldı ve onu duvara doğru bastırdı. Vücudu onu çevreledi, pençeleri başının iki yanındaki taşa saplandı. Nefes alış verişi ağırdı, gğş kızın gğşne doğru inip kalkıyordu, sadece cbbenin ince tabakasıyla ayrılmıştı.

Özür dilemeli, geri çekilmeli, ona kesinlikle ihtiyacı olan boşluğu vermeliydi. Ama tüm mantıklı düşünceler kanının gürlemesi ve burun deliklerini dolduran kızın kokusuyla boğuldu.

Gözleri kocaman açılmıştı, nabzı boğazında çırpınıyordu. *Korku*, dedi kendi kendine sertçe. Ama bakışlarında başka bir şey daha vardı, tanımlayamadığı bir şey. Küçük elleri gğşnn üzerine geldi, onu itmiyordu ama sadece... orada dinleniyordu, sanki vücudunun ısısını emiyordu.

Onu öpmek istedi. Bu arzu onu şaşırtıcı bir yoğunlukla çarptı. Daha önce hiç kimseyi bu şekilde istememiş, bu elektrik kıvılcımını hiç hissetmemişti. Ve arzusun altında, adını zar zor hatırlayabildiği, kendini çok uzun zamandır inkâr ettiği o diğer duygu vardı.

"Güzel," diye homurdandı, kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Çok... güzel."

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, yanakları kızarmıştı. "Ne dedin sen?"

Cevap veremedi. Kelimeler gelmiyordu. Onun yerine başını eğip kokusunu içine çekti, sonra hem soru hem de okşama anlamına gelen yavaş, kasıtlı bir hareketle ağzını yanağına değdirdi.

Nefesi kesildi ve bir an için onu iteceğini düşündü. Ama sonra elleri yukarı doğru kayarak boynunun tüylerine gömüldü. Bu his karşısında homurdandı, tüm vücudunu titreştiren derin bir zevk gümbürtüsü. Daha da yaklaştı, onun dokunuşunu daha fazla hissetmek istiyordu, her şeyini ona karşı hissetmek istiyordu.

Nefes alış verişi hızlanırken parmakları kıvrıldı ve kürkünü sıkıca kavradı. Kalbinin göğsüne çarpışını hissedebiliyordu ama bu korkudan kaynaklanmıyordu. Dudakları hafifçe aralandı ve adam karşı koyamadı. Onu tatmak zorundaydı.

Dudaklarının şekline alışmaya çalışırken ilk başta garip bir öpüşme oldu. Ama sonra dili dışarı fırladı, geçici olarak onunkine sürtündü ve adam bu his karşısında inledi. Elleri kızın beline gitti, onu kollarının arasına aldı ve öpüşme derinleşirken onu sıkıca kendine doğru çekti.

Hatırlayabildiği hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Bir aciliyet vardı, fiziksel olanın ötesine geçen bir açlık, bir

şehvetten daha derin bir seviyede bağ kurma ihtiyacı. Ona sahip olmak, onu işaretlemek, onu her yönden kendine ait kılmak istiyordu. Sivri dişleri alt dudaklarını sıyrarak bir damla kan akıttı ve tadıyla ürperdi.

Ama arzu seli içinde bile zihninin küçük bir parçası durması için haykırıyordu. Kız onun değildi. Buraya zorunluluktan gelmişti, seçimle değil. Onu gerçekten hak edip edemeyeceğini bilmiyordu. Onu bırakmak zorundaydı. Mecburdu.

Elleri göğsüne geri döndü ve bu sefer onu itiyordu. Adam öpüşmeyi kesmek ve onu tekrar ayağa kaldırmak için kendini zorladı. Nefes nefese kalmıştı, dudakları öpücüklerden şişmiş ve kızarmıştı, gözleri parlıyordu.

"Ben..." dedi, dudaklarını endişeyle yalayarak. "Yapamam. Bu şekilde olmaz."

Konuşmadan başını salladı. Kız haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ama canavarı hayal kırıklığı içinde uludu.

"Bornozun..." diye fısıldadı. "Giymem gereken tek şey bu. Kastettiğim..."

Kendini geri adım atmaya zorlayarak ona alan açtı ve kadın onun bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Uyuyacak bir yer bulmalıyım."

"Kal." Kürklerden oluşan yuvasını işaret ederken kelime gürleyen bir hırıltı olarak çıktı.

Dudaklarını ısırdı. "Bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu sanmıyorum-"

Onun sözünü bitirmesini beklemedi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kollarının arasına alarak yumuşak bedenini göğsüne yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soludu, elleri içgüdüsel olarak onun kürkünü kavradı. "Beni yere bırak!"

Kızın itirazlarını duymazdan gelerek onu kürk yuvasına taşıdı. Onu nazikçe yuvanın ortasına bıraktı, ardından iri bedenini onunkinin etrafında kıvırdı ve onu cüssesiyle etkili bir şekilde kafesledi.

Hemen kıpırdanmaya çalışarak adamın göğsüne doğru itti. "Bu hiç uygun değil! Yapamayız-"

Onu incitmemeye dikkat ederek ama kaçışını da imkânsız hale getirerek tutuşunu sıkılaştırdı.

"Anlaştık."

Kıpırdamadan durdu, geniş ve kararsız gözlerle ona baktı. "Bu öpüşmemizden önceydi."

"Güvende," diye hırladı, sözcük göğsünde titreşiyordu. "Sen... burada... güvendesin."

"Neyden güvende?"

Cevap vermedi, ne demek istediğinden emin değildi. Soğuktan güvende mi? Yalnızlıktan mı? Kendisinden mi? Tek bildiği, onun burada, yuvasında, kokusuyla çevrili olmasının doğru hissettirdiği idi. Gerekliydi.

"Ben... sana... zarar... vermeyeceğim," dedi dikkatle, kelimeler bu sefer daha kolay geliyordu. Kadının yakınlığı konuşmayı daha az zorlaştırıyordu.

Birkaç uzun an boyunca gergin kaldı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünde hissedebiliyordu. Yine de yavaş yavaş kasları gevşedi ve nefes alıp vermesi yavaşladı. Adam onu yakaladığında yükselen korku kokusu azalmaya başladı.

"Bu hâlâ uygunsuz," diye mırıldandı ama sesinde daha az inanç vardı.

Tam olarak kahkaha sayılamayacak bir ses çıkardı. *Uygunsuz*. Sanki bu tür insani kavramlar artık onun için geçerliydi. Sanki onu yakınında tutmanın, güvende tutmanın ötesinde bir önemi varmış gibi.

Göz kapaklarının ağırlaşmasını, uyanık kalma kararlılığına rağmen vücudunun yorgunluğa teslim olmasını izledi. Sonunda başını koluna yaslayarak uykuya daldığında, içini bir memnuniyet kapladı.

Canavar mırıldandı, derin, titreşimli bir memnuniyet sesiydi bu. Burnunu saçlarına gömdü, onun tatlı kokusunu içine çekti, duyularını doldurmasına ve her zamanki huzursuzluğunu yatıştırmasına izin verdi. Hafızasında ilk kez huzur gibi bir şey hissetti.

Uyku kısa süre sonra onu ele geçirdi ve uzun zamandır inkar ettiği rüyalara sürükledi.

Kalesinin büyük salonunda duruyordu ama burası farklıydı; tertemizdi, ışık ve müzikle doluydu. En güzel kıyafetlerini giymiş Vultor soyluları, ellerinde şarap kadehleriyle dans ediyor ve sohbet ediyorlardı. Kendisi insansı formundaydı, gümüş işlemeli koyu yeşil tören cübbesi giymişti.

Önünde en büyük danışmanı Tarık duruyordu, gümüş rengi kürkünün altında ciddi bir ifade vardı.

"Lordum, yeniden düşünmelisiniz," diye ısrar etti Tarık. "Eşleşmemişlerin laneti sadece bir batıl inanç değildir. Türümüzden pek çok kişiyi yok etti."

Küçümseyici bir el salladı, öfkesi alevlendi. "Yavruları korkutup aceleci eşleşmeler yapmalarını sağlamak için kocakarı masalları. Ben böyle saçmalıklara kanacak kadar toy bir genç değilim."

"Kanıtlar, görecek gözleri olanlar için orada," diye ısrar etti Tarık. "Olgunluğa erişen ve bağlanmayı reddedenler giderek daha dengesiz hale geliyor. Canavar taraf güçlenirken, rasyonel akıl zayıflar. Sonunda geriye canavardan başka bir şey kalmaz."

"0 zaman ben bir istisna olacağım," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Kendimi sadece benim mevkiimi ve servetimi isteyen bir dişiye bağlamak gibi bir niyetim yok. Eşim olmaya layık birini bulduğumda, bunu değerlendireceğim. 0 zamana kadar bu lanetten daha fazla bahsetmeyeceğim."

Tarık'ın gözleri hayal kırıklığıyla parladı. "Lordum, işaretler zaten mevcut. Öfkeniz giderek azalıyor, kontrolünüz daha zayıf. Canavar artık daha sık kıpırdanıyor."

"Yeter!" diye kükredi, içindeki öfke kabarıırken dişlerinin uzadığını hissetti. Dönüşümün tanıdık sıcaklığı omurgası boyunca diken diken oldu ve onu kontrol altına almak için savaştı.

Tarık bir adım geri çekildi, kulakları boyun eğerek düzleşti ama gözleri kararlılığını korudu. "Nasıl emrederseniz lordum. Ama canavar kontrolü ele geçirmeye başladığında sözlerimi hatırlayın."

"Ben Vantar Hanesi'nden Malrik'im," diye küstahça ilan etti. "Benim iradem tüm sözde lanetlerden daha güçlüdür. Kendime uygun bir eş bulduğumda bağ kuracağım, daha önce değil. Şimdi bu kadar yeter. Kutlama bizi bekliyor."

Hem danışmanı hem de uyarılarını göz ardı ederek arkasını döndü. Ama kalabalığın içinde ilerlerken ışıklar sönmeye başladı. Müzik uyumsuzlaştı. Konukların yüzleri bulanıklaştı, yüz hatları eriyip gitti, geriye sadece parlayan gözleri kaldı, hepsi de suçlayıcı bir şekilde ona sabitlenmişti.

Acı vücuduna yayıldı. Kemikleri çatlamaya ve kendilerini yeniden şekillendirmeye başlarken iki büklüm oldu, nefes nefese kaldı. Derisinden kürkler fıskırdı. Elleri pençelere dönüştü. Daha önce de dönüşmüştü ama hiç böyle olmamıştı.

"Lanet seni buluyor," diye bir ses korosu mırıldandı. "Eşini reddeden herkesi bulduğu gibi."

İnkâr etmeye, dönüşümle savaşımaya çalıştı ama canavar çok güçlüydü. Onu tüketti, mantıklı zihnini parçaladı, geriye sadece açlık, öfke ve yalnızlık bıraktı. Sonsuz yalnızlık.

Sonra, karanlığın içinden bir koku geldi. Tatlı, tanıdık olmayan, zorlayıcı. İnsan kokusu. Sarı buklelerin parıltısı. Korku göstermeyen ela gözler.

Bella.

Canavar sustu. Dinledi. Uzun zamandır uykuda olan bir şey içinde kıpırdandı.

Umut.

Sarsılarak uyandı, boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Dönüşümünden bu yana gördüklerinden daha canlı ve tutarlı olan rüya üzerine yapışmıştı. Bu bir anı mıydı yoksa sadece parçalanmış zihninin durumunu anlamlandırmaya çalışması mıydı?

O da bilmiyordu. Ama kollarında huzur içinde uyuyan küçük insan dışisine bakarken, bir şeyden emin olduğunu hissetti: o önemliydi. Onun varlığı onu değiştiriyor, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü parçalarını uyandırıyor.

Uykusunda hafifçe kıpırdandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Hiç düşünmeden saçlarını okşadı, pençeleri nazik dokunuşa izin vermek için geri çekildi. İç çekti ve onun sıcaklığına daha da sokuldu.

Benim, canavar ısrar etti.

Henüz değil, diye karşı çıktı mantıklı tarafı. *Belki de asla. O bir insan. Özgür. Bizim yöntemlerimizle bağlı değil.*

Ama ay ışığı pencerelerden süzölüp onun huzurlu yüzünü aydınlatırken, doğasının her iki tarafı da bir konuda hemfikirdi: Bundan sonra ne olursa olsun, onu koruyacaktı. Başkalarından, gerekirse kendisinden.

Sonunda gitmesine izin vermek anlamına gelse bile.

BÖLÜM 12

Bella uyandı yavaş yavaş, sarılmış
içinde beklenmedik

Sıcaklık. Babasının cereyanlı atölyesinde iyi bir ısının değerini bilecek kadar çok gece geçirmişti ve bu lüks bir şeydi - canlı bir fırına sarılmak gibi. Hafızasının geri gelmesiyle gözlerini açmadan önce memnuniyetle iç çekti.

Kale. Canavar. *Malrik*.

Kıpırdamadan yatıyor ve durumunun envanterini çıkarıyordu. Devasa kollarından biri beline dolanmıştı, ağırdı ama ezici değildi. Göğsü sırtına bastırıyor, derin ve eşit nefeslerle yükselip alçalıyordu. Giydiği bornoz gece boyunca bükülmüş, belinde rahatsız edici bir şekilde toplanmıştı.

Kendisini tutan kola baktı ve dondu kaldı. Uzuv neredeyse... normal görünüyordu. Tam olarak normal sayılmazdı; hâlâ iriydi ve hiçbir insanın boy ölçüşemeyeceği kadar kaslıydı. Ama koyu gümüş kürkü çekilmiş, arduvaz rengi derisi ortaya çıkmıştı. En şaşırtıcı olanı da, korkunç pençelerin olduğu yerde artık parmakların olmasıydı. Büyük, güçlü parmaklar, ama bir canavar pençesinden ziyade bir el olduğu belliydi.

Bu ne anlama geliyordu? Bir şekilde değişiyor muydu?

Bilimsel merakı alevlendi ama hafifçe kıpırdayıp sırtının alt kısmında sert bir şey hissettiğinde hemen raydan çıktı. Ne olduğunu anladığında yüzünü bir sıcaklık kapladı.

Oh.

Evet. Bu... ilginçti. Ve potansiyel olarak sorunlu.

Güvende olacağına söz vermişti ve ona inanıyordu - ya da en azından, onun bunu kastettiğine inanıyordu. Ama adamın da kendini tamamen kontrol edemediği açıktı. Kaderi kışkırtmamak en iyisiydi.

Onu uyandırmadan kendini kurtarmaya çalışarak uzaklaşmaya başladı. Neredeyse yuvanın kenarına varmıştı ki, alçak bir hırıltı odayı gümbürdetti. Kadın tepki veremeden, adamın kolu beline dolandı. Tek bir akıcı hareketle onu sırt üstü döndürdü ve üzerine çıktı.

Dönüşüm ani ve şok ediciydi. Neredeyse insan gibi görünen kolu bir kez daha kalın kürklerle kaplıydı. Parmak uçlarından uzanan pençeler başının yanındaki kürke saplanıyordu. Karanlıkta net olarak göremediği yüzü tamamen hayvani bir hal almıştı; ağzı uzamış, kulakları sivrilmiş, dişleri parlıyordu.

Sadece gözleri aynı kalmıştı, ilk karşılaşmalarından beri aklından çıkmayan o yoğun, zeki sarı gözler.

Bu gözler şimdi vücudunun aşağısında geziniyor, büyük boy bornozun açılıp göğüslerinin kıvrımını ve karnının düzlemini ortaya çıkardığı yere sabitlendikçe kararıyordu. Gözlerindeki parıltı yoğunlaştı, neredeyse akkor haline geldi.

Vücudunu bir ürperti kapladı ama bu tamamen korkudan kaynaklanmıyordu. Bir şey sıcak ve yabancı sarmal onun karnında , bir

Beklemediği ve nasıl karşılayacağından emin olmadığı bir tepki.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı sesini bularak. "Güvende olacağımı söylemiştin."

Bakışları tekrar kızın yüzüne kaydı. Sanki kim ya da ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyormuş gibi yüz hatlarında şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi.

Adam başını yavaşça kızın boynuna doğru indirdi ve kız nefesini tuttu, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Adamın nefesi boğazının hassas derisinde sıcaktı.

"Dostum," diye homurdandı, kelimenin konuşma olduğu zorlukla anlaşılıyordu.

Kız cevap veremeden, adamın dudakları -hayal edebileceğinden daha yumuşak- nabzının attığı noktaya bastırdı. Bunu dişlerin narin sıyrıkları izledi, deriyi kırmadılar ama varlıklarını, potansiyellerini hissetmesine izin verdiler.

Vücuduna yayılan ısı, karnının alt kısmında birikti. Bu, köyün çocuklarıyla yaşadığı o garip beceriksizliğe hiç benzemiyordu. Bu ilkel, tehlikeli ve açıklanamayacak kadar zorlayıcıydı.

Sonra, onu kıstırdığı gibi aniden Malrik sıçrayarak uzaklaştı. Yuvanın kenarında durdu, göğsü kabarmış, gözleri vahşileşmişti. Başka bir ses çıkarmadan dönüp odadan çıktı, iri cüssesi koridorun gölgeleri arasında kayboldu.

Birkaç kalp atışı boyunca donmuş bir halde boş kapı aralığına baktı. Eli boynuna gitti, parmakları adamın ağzının olduğu yerde gezindi. Adamın vücudunun kendininkine uyguladığı hayali baskıyı hâlâ hissedebiliyordu; adamın ağırlığı hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı boş odaya.

Yavaşça doğruldu ve titreyen elleriyle bornozunu çekti. Beyninin mantıklı kısmı - mekanik problemleri metodik olarak çözen ve işler ters gittiğinde asla paniklemeyen kısmı - az önce olanları anlamaya çalıştı.

Ona "eşim" demişti. Bu kelime zihninde yankılanarak beklenmedik bir şeyi harekete geçirdi. Vultor gelenekleri hakkında çok az şey biliyordu ama o bile bu terimin önemini anlamıştı. Eşler kendi türleri arasında ömür boyu kalırlardı. Bu sıradan bir tanımlama değildi.

Bir de dönüşümü vardı - uyurken kolunun neredeyse normal görünmesi, ancak uyandığında eski haline dönmesi. Canavar formu kontrol edebileceği bir şey miydi? Yoksa o mu onu kontrol ediyordu?

İçini çekti ve bacaklarını yuvanın kenarından aşağı salladı. Malrik'le her ne oluyorsa beklemek zorundaydı. Yapacak işleri vardı ve az önce yaşadığı korku ve cazibenin kafa karıştırıcı karışımı üzerinde durmanın ikisine de bir faydası olmayacaktı.

Tam çantasını aramaya koyulacaktı ki, onu banyo odasının kapısının dışında gördü. Gece boyunca bir ara almış olmalıydı. Onun düşünceliliğinden etkilenerek temiz bir tulum çıkardı. Bu tanıdık giysi onu rahatlatmıştı; pratik, işlevsel ve amacı konusunda hiçbir belirsizlik içermiyordu. Bu tuhaf durumdaki diğer her şeyin aksine.

Ön tokaları bağlarken düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Kalenin güce ihtiyacı vardı, bu da jeneratörleri tekrar çalıştırmak anlamına geliyordu. Gücü elde ettiğinde, çoğaltıcı sistemi üzerinde çalışabilirdi, böylece

Malrik'in avlanmasında. Ve tüm bunların arasında bir yerde, ev sahibine neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Her seferinde bir sorun," dedi kendine kararlılıkla. "Düzeltebileceğin şeyleri düzelt."

Çantasından çıkardığı bir bez parçasıyla saçlarını geriye doğru bağladı ve dün keşfettiği kontrol odasına yöneldi. Koridorlar sessizdi ve Malrik'ten hiçbir iz yoktu. Bir yanı rahatlamıştı; diğer yanı ise açıklanamaz bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

Kontrol odası tıpkı bıraktığı gibiydi; tozlu, loş ama umut doluydu. Ana panelin yanına diz çöktü ve karmaşık olsa da mantıksal kurallara uyan mekanik sistemlerin dikkatini dağıtmasına minnettar olarak işine devam etti.

Şu anda kalesini paylaştığı yaratığın aksine.

Kendini işine verirken saatler geçti. Devrelerin izini sürdü, bağlantıları temizledi ve çeşitli bileşenlerin üzerindeki Vultor yazılarını çözmek için elinden geleni yaptı. Dilleri şaşırtıcı derecede sistematikti, bağlam ve tekrara dayalı anlamları tahmin etmeyi mümkün kılıyordu.

Gün ortasına kadar ana güç bağlantısını tespit etmiş ve sorunun hasardan ziyade ihmalden kaynaklandığını belirlemişti. Jeneratörlerin kendileri sağlam görünüyordu - sadece yeniden etkinleştirilmeleri ve uygun şekilde kalibre edilmeleri gerekiyordu.

"Sadece bu son devreyi yeniden bağlamam gerekiyor ve..." diye mırıldanarak panelin derinliklerine uzandı.

İki bağlantı arasında sıçrayan bir kıvılcım, irkilmesine ve elini geri çekmesine neden oldu. Ama dikkatsizliğine lanet okuyamadan panel uğuldayarak canlandı. Tepedeki ışıklar yanıp söndü ve uykuda olan sistemler uyanmaya başladıkça düşük bir titreşim zemine yayıldı.

"Evet!" Yumruğunu muzaffer bir edayla sıktı. "İşte bundan bahsediyorum!"

Ayağa fırladı, kontrol odasının dönüşümünü izlerken kirli ellerini tulumuna sildi. Kalenin çeşitli sistemlerinin şemalarını gösteren ekranlar aydınlandı. Hava sirkülasyonu devreye girerek her şeyin üzerine çökmüş olan tozu karıştırdı.

İçinden heyecan fişkırıyordu. Güç geri geldiğinde, kalenin tüm potansiyelini keşfedebilirdi. Sırada çoğaltıcı olabilirdi, sonra belki iletişim sistemi. Bilgisayarlarda Vultor ve Malrik'in kendisi hakkında bilgi bile depolanmış olabilirdi.

Kimden bahsetmişken.

"Malrik?" diye seslendi, birden başarısını paylaşmak istedi. "Elektrikler geldi! Malrik?"

Cevap gelmedi. Makinelerin hafif uğultusu dışında kale sessiz kaldı.

Heyecanı biraz azaldı. Adam neredeydi? Kaleyi tamamen terk mi etmişti? Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra ondan kaçıyor muydu?

Kendine sadece geri dönen güçten kaynaklanan herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol ettiğini söyleyerek kalenin içinde dolaştı. Büyük salona bakarken gözüne bir hareket ilişti; dağlara bakan devasa pencerelerden birinin yanında bir gölge kayıyordu.

Malrik sırtı ona dönük, öğleden sonra ışığında siluet halinde duruyordu. Duruşu sertti, elleri iki yanında kenetlenmişti. Uzaktan bile ondan yayılan gerginliği görebiliyordu.

Tereddüt etti, yaklaşmak mı yoksa onu düşünceleriyle baş başa bırakmak mı gerektiğinden emin değildi. Adamın bedenini kendi bedenine bastırıldığı anı, zihninde ansızın parladı ve içinden taze bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Gücü çalıştırdım," dedi sonunda, sesini rahat tutarak. "Çoğaltıcı yakında çalışır hale gelir."

Dönmedi, onun varlığını kabul etmedi. Ama kulakları -hâlâ sivri ve kürkle kaplı- hafifçe kıpırdadı.

"Bakın, bu sabah hakkında..." diye başladı, sonra duraksadı. Ne söyleyebilirdi ki? Hayvani tarafın beni çekici bulduğu için üzgünüm mü? Beni yemediğin için teşekkürler mi?

Bunun yerine "Senden korkmuyorum," dedi ve bunun doğruluğuna kendisi de şaşırdı. "Muhtemelen korkmalıyım. Ama korkmuyorum."

Omuzları daha da gerildi, kasları kürkünün altında gözle görülür bir şekilde şişti.

"Belki de sana neler olduğu hakkında konuşmalıyız," diye devam etti, temkinli bir adım atarak. "Sen uyurken kolunun değişme şekli. Sanırım-"

"Hayır." Kelime hırıltı gibi çıkmıştı ama yeterince açıktı.

"Ama eğer anlayabilirsek-"

"Bırak onu." Başını, kadının profilini ve sarı gözlerinden birinin parıltısını görebileceği kadar çevirdi. "Tehlikeli."

"Senin için mi, benim için mi?" diye sordu usulca.

Cevap vermedi, sadece pencereye döndü.

İç çekti. Duygusal konuşmalarda hiçbir zaman iyi olmamıştı - makineler çok daha açıktı. Ama bir şey ona her ne ise

Malrik'le yaşananlar bu garip durumdaki diğer her şeyin anahtarıydı.

"Fikrini değiştirirsen mutfakta olacağım," dedi sonunda. "Konuşmak konusunda. Ya da yemek konusunda. Ya da herhangi bir şey."

Dönüp uzaklaştı, adamın bakışlarının kendisini takip ettiğini hissetti ama arkasına bakmayı reddetti. Aralarında her ne oluyorsa -ona "eşim" demekle neyi kastetmişse- beklemek zorundaydı. Şimdilik tamir etmesi gereken bir çoğalıcı ve yerine getirmesi gereken bir pazarlık vardı.

Ama mutfağa doğru ilerlerken, anlaşmalarında ikisinin de ilk başta anladığından daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Etrafındaki kale yeniden canlanıyor, sistemler yıllar süren uykunun ardından uyanıyordu.

Efendisine de benzer bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordu.

BÖLÜM 13

Malrik ran aracılığıyla ve Orman, şubeler
kırbaçlama

Pençeleri yumuşak toprağı kazarak yüzünü geçti. Nefesi kesik kesik geliyor, kendini daha sert, daha hızlı iterken ciğerleri yanıyordu. Bir şeye doğru koşmuyordu, kaçıyor. Kaleden uzağı. Ondan uzağı.

Kokusu kürküne sinmiş, duyularının içine işlemişti. Bella. Metal, şimşek ve tanımlanamaz derecede tatlı bir şey kokan insan dişi. İçindeki canavar uluyarak geri dönmesini, bölgelerine, eşlerine dönmesini istedi.

Dostum.

Bu kelime ona bir şok etkisi yarattı ve canavarın kontrolünü bir anlığına kırdı. Tökezledi, adımları duraklayınca neredeyse düşüyordu. Anılar tekrar zihninde titreşti - parçalanmış, kopuk ama inkar edilemez bir şekilde kendisine ait. Saray mensuplarıyla dolu büyük bir salon. Önüne sunulan Vultor dişileri, her biri sıradan bir küçümsemeyle reddedilmişti. Bir ses onu sonuçları konusunda uyarıyordu.

Eşleşmemiş Vultor'un laneti.

Malrik kocaman kafasını sallayarak temizlemeye çalıştı. Bu berraklık parlamaları daha sık olmaya başlamıştı, daha

ısrarcıydı. Canavar hâlâ bedenini kontrol ediyordu ama içinde başka bir şey -başka biri- uyanıyordu.

Vadiye bakan yüksek bir tepeye ulaştı ve göğsü kabarak durdu. Bu noktadan kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Kuzeyde yükselen dağlar. Güneydeki insan yerleşimini. Aralarında uzanan sık orman.

Onun bölgesi.

Hayır, onun toprağı. Onun mülkü. Bu ayırım bir şekilde önemliydi. Canavar sadece içgüdüsel olarak işaretlenmiş ve savunulan bölgeyi biliyordu. Ama Malrik -bir zamanlar erkek olan Malrik- mülkiyeti anlıyordu. Sınırlar. Haritalar.

Bakışları doğudaki ormanın görünüşte dikkat çekici olmayan bir bölümüne kaydı. Etrafındaki ormanlık alandan hiçbir farkı yoktu ama orada neyin gizlendiğini biliyordu. Vultor yerleşim bölgesi. Onun... onun insanları.

Seren orada olacaktı. Alfa. Cresca'ya yerleşen Vultorların en güçlüsü değil ama en dengelisi. En kontrollüsü. Malrik kendini sürüden ayrı tutmuştu, bir başkasının liderliğine boyun eğmeyecek kadar gururluydu ama Seren'i hatırlıyordu. Hatta ona saygı duyuyordu.

Belki Seren ona yardım edebilirdi. Alfa bu lanet hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi, Malrik'in mantıklı tarafının neden bu kadar uzun süre canavara yenik düştükten sonra şimdi yeniden ortaya çıktığı hakkında.

Canavarı şiddetli bir protestoyla şaha kalktığında bu düşünce henüz oluşmamıştı. Boğazından çıkan hırıltı vadide yankılandı. Pençeleri kayalık zemini oyarak derin yarıklar açtı.

Hayır! Alfa eşini alırdı. Kendilerine ait olana sahip çıkacaklardı.

Seren'in kollarındaki Bella, alfaya boyun eğen Bella, kaleyi sonsuza dek terk eden Bella gibi görüntüler zihninden geçti ve düşünceleri kırmızı bir öfke sisi içinde kayboldu. Canavar kontrolü tekrar ele geçirdi, onu kaleye doğru geri döndürdü ve tek bir amaçla ilerlemesini sağladı.

Maden. Maden. MAYIN.

Geri dönüş yolculuğu bir hareket ve ilkel ihtiyaç bulanıklığı içinde geçti. Kalenin girişinden içeri daldı, taş zeminde kayarak ilerledi, pençeleriyle tutunmaya çalışıyordu. Kadının kokusu şimdi daha güçlüydü ve ona koridorlarda rehberlik ediyordu. Kokuyu mutfığa kadar takip etti, kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Bella sırtı ona dönük, saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmış, tulumu yağ içinde duruyordu. Kendi kendine mırıldanıyor, parmakları çoğaltıcının kontrol panelinde dans ediyordu. Makine onun komutlarına yanıt olarak bir dizi yumuşak bip sesi çıkarıyordu.

Onun varlığını hissetmiş olmalı ki, yüzünü aydınlatan muzaffer bir gülümsemeyle döndü. "Tamir ettim! POTTS çalışır durumda. Orijinal güç bağlantısını atlamak zorunda kaldım ve-"

Adam odayı iki adımda geçip onu kollarının arasına aldığı anda sözleri nefes nefese bir ciyaklamayla son buldu. Yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, derin derin içine çekti ve kokusunun üzerine sinmesine izin verdi. İçindeki canavar hemen sakinleşti, çılgınca enerji boşaldı ve yerini mırıldanan bir memnuniyet aldı.

0 burada. Güvende. 0 bizim.

Kızın mücadele etmediğini anlaması birkaç dakikasını aldı. Vücudu gergindi, evet, ama çabalamıyordu.

kucaklamasından kaçmak için. Yavaşça, temkinli bir şekilde, ona bakabilecek kadar geri çekildi.

Gözleri kocaman açılmıştı ama korkudan değil. Açık bir merakla onun yüzünü inceledi, başı hafifçe yana eğikti. "Sen farklısın," diye mırıldandı.

Bir elini kaldırdı, tereddüt etti, sonra onun yanağına dokundu. Çıplak yanağına.

Dondu kaldı. Kadının parmaklarının teninde yarattığı his tüm vücudunda bir şok etkisi yarattı. Kürk değil. Deri. Kendi elini yüzüne götürdü ve birkaç saat önce kaba kürkün olduğu yerde pürüzsüz bir et hissetti.

Kısmen Vultor formuna geri dönmüştü.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken zihni hızla çalıştı. Canavar hâlâ mevcuttu -içinde kıvrıldığını hissedebiliyordu- ama artık onu tamamen kontrol etmiyordu. Düşünceleri ne zamandır olmadığı kadar netti... ne kadar zamandır? Yıllardır mı? On yıllardır mı?

Parmakları onun çene çizgisinde tüy hafifliğinde gezindi. "Gözlerin hâlâ aynı," diye fısıldadı. "Hâlâ sarı. Hâlâ... sen."

Kadının sesindeki, dokunuşundaki bir şey son tereddütünü de kırdı. Canavarın açlığından çok daha güçlü bir içgüdü'nün çekimine kapılarak eğildi.

Dudakları birbirine değdi.

Temas ilk başta nazikti, çekingendi. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı - şaşkınlık mı yoksa zevk mi, anlayamadı- ve sonra o da onu öpmeye başladı, eli ensesine doğru kaydı.

İçindeki canavar ileri atıldı, kontrol için savaşıyor, daha fazlasını talep ediyordu. Öpücük derinleşti ve aç, çaresiz bir hal aldı. Kolları kadının beline dolandı ve onu yerden kaldırdı. Kadının vücudu erkeğinkine, yumuşak kıvrımları sert kaslarına bastırdı.

Ona sahip çık. Onu işaretle. Onu sonsuza dek bizim yap.

İhtiyacının yoğunluğu onu şok etti. Dehşete kapılmış bir halde kendini geri çekti, onu tekrar ayağa kaldırdı ve karşı duvara çarpana kadar geriye doğru adım attı. Göğsü sanki yeniden kilometrelerce koşmuş gibi kabardı. Kısmi dönüşümüne rağmen hâlâ mevcut olan pençeleri uzamış, neredeyse tulumunun kumaşını delecekti.

Ona zarar verebilirdi. Hala ona zarar verebilir.

Adamın bıraktığı yerde duruyordu, yanakları kızarmış, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Şaşkın ve nefessiz görünüyordu. Çok güzeldi.

"Özür dilerim," demeyi başardı, uzun süre sadece hırıltılarla iletişim kurduktan sonra sesi kaba bir konuşma yaklaşımı gibiydi. "Yapmamalıydım-"

"Yapma." Ona doğru bir adım attı, sonra geri çekilince durdu. "Özür dileme."

"Tehlikeli." Kelime bu sefer daha kolay geldi. "Ben tehlikeliyim."

"Bana zarar vermeyeceksin." Bunu büyük bir inançla, büyük bir kesinlik içinde söyledi.

Keşke ne kadar yaklaştığını bilseydi. İçindeki canavarın onu sahiplenmesi, dişlerini boynunun yumuşak derisine geçirmesi, herkesin görebileceği şekilde onu eşi olarak işaretlemesi için nasıl uluduğunu.

"Anlamıyorsun," diye homurdandı, kelimeleri oluşturmaya, onun görmesini sağlamaya çalışırken hayal kırıklığı artıyordu. "Bu

canavar-istiyor-istiyorum-"

Bitiremedi. Ona ne yapmak istediğini söyleyemedi. Ona.

Yüz ifadesi yumuşayarak ona doğru bir adım daha attı. "Sanırım senin fark ettiğinden daha fazlasını anlıyorum." Onun yüzünü, kısmen dönüşmüş bedenini işaret etti. "Bunlar benim yüzümden oluyor, değil mi? Seni bir şekilde etkiliyorum."

Gözlerini kapattı, ona bakamadı. Çok anlayışlı ve korkusuzdu. Ve haklıydı. Onun varlığı onu değiştiriyor, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü parçalarını uyandırıyor.

"Lanet," dedi sonunda, kelimeler hafızasının derin bir yerinden sürüklenerek gelmişti. "Eşleşmemiş Vultor. Canavar kontrolü ele geçiriyor."

Keskin nefes alış verişleri ona ne demek istediğini anladığını gösterdi. "Ve ben... ne yapıyorum? Laneti mi bozuyorum?"

"Ya da daha da kötüleştiriyor." Gözlerini açtı ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Canavar seni istiyor. Seni sahiplenmek istiyor. Eş olarak."

Kelime aralarında asılı kaldı, anlamı ağırdı. Gözleri büyüdü ama geri çekilmedi. Kaçmadı. Bunun yerine ona doğru bir adım daha attı, artık vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakındı.

"Peki sen ne istiyorsun Malrik?" diye sordu usulca. "Canavarı değil. Seni."

Ne istiyordu ki? Canavarın ilkel ihtiyaçlarının ötesinde bir şeyi nasıl isteyeceğini zar zor hatırlıyordu. Bölge. Yemek. Güvenlik.

Ama Bella'ya baktığında -yağ lekeli tulumu ve sorgulayan gözleriyle cesur, parlak Bella'ya- istediğini fark etti. Canavarla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle bir zamanlar olduğu erkekle ilgili olan bir yoğunlukla istiyordu.

Onun gülümsemesini, dokunuşunu, aklını istiyordu. Onun makineler, çoğaltıcılar ve sevdiği her şey hakkında konuşmasını duymak istiyordu. Onu korumak, geçimini sağlamak ve ona layık olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Her şeyi," diye fısıldadı, gerçek ondan koparılmıştı. "Her şeyi istiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Tekrar ona doğru uzandı ama adam ona dokunamadan bileğini yakaladı.

"Bu şekilde değil," dedi, sesi kısıtlamadan dolayı sertti. "Canavar hâlâ bu kadar yakınken olmaz. Bana ne olduğunu anlayana kadar olmaz."

Yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi ve hemen yerini kararlılığa bıraktı. "O zaman bunu birlikte çözeceğiz."

BÖLÜM 14

Bella Basamaklı geri itibaren ve küçük temizlik Robot,

Ellerini tulumuna sildi ve küçük makine hayata dönerken, sensörleri yanıp sönererek tozlu odaya uyum sağlarken yaptığı işi hayranlıkla izledi. Pek bir şey değildi - bir depoda bulunduğu parçalardan bir araya getirdiği basit bir bakım ünitesiydi sadece - ama bu da bir başlangıçtı.

"Haydi, küçük adam," diye cesaretlendirdi, zira zıpkın yerde ilk geçici hareketlerini yapıp arkasında temiz bir yol bıraktı. "İşte bu kadar."

Çok fazla bir şey değildi - kale büyüklüğünde bir temizlik işinin üstesinden gelen küçük bir robot - ama günlerce süren bir çalışmayı temsil ediyordu ve bir gurur dalgası hissetmekten kendini alamıyordu. Kale yavaş yavaş hayata dönüyordu, her seferinde bir sistem. Önce POTTs, sonra ana alanlardaki bazı aydınlatmalar ve şimdi de bu küçük işçi.

"Biri gitti, yaklaşık yirmi tane kaldı," diye mırıldandı kendi kendine.

Sadece bu küçük yardımcıyla tüm kaleyi temizlemenin ne kadar süreceğini düşünmek onu güldürdü.

"Malrik!" diye seslendi, onun yakında olduğunu biliyordu. Her zaman öyleydi. "Gel de ne yaptığımı gör!"

Mutfaktaki konuşmalarının üzerinden dört gün geçmişti. Yan yana çalıştıkları, dikkatli dokunuşlar ve ateşli bakışlarla dolu dört gün, her gece onun kollarına sarılarak uyudukları dört gün. Yüz hatlarının canavar ve Vultor arasında gidip gelmesini izledikleri, hiçbir zaman iki forma da tam olarak yerleşemedikleri dört gün.

Bir gölge kapı aralığını kararttı ve Malrik'in onu izlediğini görmek için döndü. Gözleri loş ışıktaki usulca parlıyor, devasa formu çerçeveyi dolduruyordu. Bu sabah uyandığında canavar formundaydı, ancak gün boyunca Vultor özelliklerine dair bakışlar yakalamıştı - kürkünün geri çekildiği, yüzünün daha belirginleştiği, kelimelerin daha kolay geldiği anlar.

"Bak," dedi, zemini temizlemekle meşgul olan robotu işaret ederek. "Çalıştırdım."

Odaya adım attı, onu hâlâ şaşırtan o garip zarafetle hareket ediyordu. Bu kadar iri biri için, istediğinde oldukça sessiz olabiliyordu. Robotun yanına çömeldi ve onu gülümseten bir yoğunlukla inceledi. Yaptığı her şeyi tüm varlığıyla yapıyordu.

Makinenin metodik hareketlerini izledi, parlayan sarı gözleri zeminde izlediği yolu takip etti. Bir süre sonra başıyla onayladı.

"Temizliyor," dedi, sesi kadının omurgasında hoş bir ürperti yaratan alçak bir gümbürtüydü.

"Öyle," diye kabul etti. "Hızlı değil ama hiç yoktan iyidir. Daha fazlası için bazı parçalar buldum ama zaman alacak."

"Gel," diye emretti, sesi sert ama netti. Pençeli bir eliyle koridoru işaret etti.

Gülümsedi, onun kaba emirlerinden rahatsız olmayı çoktan geçmişti. Otoriter olsa da, onu asla istemediği bir şeyi yapmaya zorlamadığını çabucak öğrenmişti. Onunla birlikte olduğu sürece canı ne isterse yapabilirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ona katılarak.

"Sana bir şey göstereceğim." Sözleri kesik kesikti ama bunun öfkeden ya da sabırsızlıktan kaynaklanmadığını öğrenmişti; canavar yüzeye y a k ı n k e n konuşmak onun için zordu.

"Pekala."

Onun yanına ulaştığında, elini bilinçli olarak koluna koydu. Bu sıradan dokunuşları daha sık yapmaya başlamıştı, aralarındaki bağlantıyı ve onun dönüşümleri üzerindeki etkisini anlamaya kararlıydı.

Başlangıçta her zaman olduğu gibi kasları onun dokunuşu altında gerildi. Bu sıradan temasları kasıtlı olarak artırıyor, onu dokunuşuna alıştırmaya çalışıyordu. O ilk gerginlik anından sonra gevşedi ve güçlü bir koluyla onu kendi tarafına doğru çekti. Ayrıca tahmin edilebilir.

Bu küçük ritüeller son birkaç gündür tanıdık gelmeye başlamıştı. Ona dokunabilir, onunla konuşabilir, onunla birlikte çalışabilirdi.

-Ama gitmeye çalışabileceğine dair en ufak bir ipucu canavarı ileri fırlattı. Kalenin içinde özgürdü ama sadece onunla birlikte kaldığı sürece.

Garip bir şekilde, muhtemelen olması gerektiği kadar umursamadı. Adamın sürekli varlığında, değişmeyen ilgisinde rahatlatıcı bir şeyler vardı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar tamamen odaklanmamıştı.

Onu, geldiğinde olduğundan biraz daha temiz olan koridorlardan geçirdi. Ana alanlardaki aydınlatmanın bir kısmını çalıştırmayı başarmış, soğuk taş ve metalin üzerine yumuşak bir parıltı yaymıştı. Artık temiz ve boş olan balo salonundan geçtiler.

Yerlerin süpürülmüş olmasına ve köşelerde örümcek ağlarının bulunmamasına dikkat ederek, "Meşgulumüşsünüz," diye gözlemledi.

İtiraz etmeyen bir ses çıkardı ama kadın onun duruşundaki gururun ipucunu yakaladı. Kızın teknik sistemler üzerinde çalışarak geçirdiği saatler boyunca işe yaramıştı; paramparça olmuş masa ve sandalyeleri kaldırıyor, bir zamanlar muhteşem kristal avizelerden arta kalanları süpürüyordu.

Odanın en ucundaki uzun cam kapılardan geçip geniş bir taş terasa çıktılar. Öğleden sonra güneşi her şeyi altın sarısı bir ışıqla yıkıyordu ve gözleri alıştığında gözlerini kırpıştırdı, sonra hafifçe soludu. Teras, bir zamanlar resmi bir bahçe olması gereken yere bakıyordu. Çoğu yabani ve aşırı büyümüş, sarmaşıklar ve çalılar yer kapmak için birbiriyle yarışıyor ama Malrik'in açıkça çalıştığı alanları görebiliyordu; yabani otların temizlendiği, taş yolların ortaya çıkarıldığı, çiçekli bitkilerin boğucu sarmaşıklardan kurtarıldığı yerler.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, terasın kenarına doğru ilerlerken. "Bu çok güzel."

Malrik de onu takip etti, iri vücudu garip bir şekilde zarıftı ve kızın yanında durup tepkisini derisini karıncalandıran bir yoğunlukla izledi.

"Çiçekler," dedi huysuzca. "Seversin."

Birkaç gün önce yemek yerken öylesine bahsetmişti. hakkında gevezelik ediyordu.

Çocukluğunu, annesinin ölmeden önce tuttuğu küçük bahçeyi, babasıyla birlikte yaşadıkları köyde süs bitkileri için ne kadar az yer olduğunu.

Hatırlamıştı. Sadece hatırlamakla kalmamış, harekete de geçmişti.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Aşağı inebilir miyiz?"

Başını salladı ve beklenmedik bir resmiyetle kolunu uzattı. Kadın onu tuttu ve geniş taş basamaklardan aşağıdaki bahçeye inmesine rehberlik etmesine izin verdi.

Bahçe zengin toprak ve yeşil bitkiler kokuyordu. Yakından bakınca adamın ne kadar çok çalıştığını görebiliyordu. Yılların aşırı büyümesini temizlemiş, yatak ve yürüyüş yollarından oluşan resmi bir desen ortaya çıkarmıştı. Yollar hâlâ yer yer çatlaktı, taşların arasında yabani otlar filizleniyordu ama geçilebilir durumdaydılar. Kaleye en yakın çiçek tarhları, bu sert dağ ikliminde bulmayı beklemeyeceği bir renk cümbüşüyle doluydu. Kokuları havada birbirine karışıyordu, tatlı, baharatlı ve toprak kokulu.

"Burada nasıl hayatta kalıyorlar?" diye sordu ona, canlı pembe çiçeklerden oluşan bir kümeyi incelemek için eğilirken.

"Özel çeşitler," dedi, kelimeler her zamankinden daha kolay geliyor gibiydi. "Dağ iklimi için yetiştirilmiş. Kendi kendine yetebiliyor."

Bahçenin en güzel zamanlarını hayal etmeye çalışarak, "Düzgün bakıldığı zamanlar muhteşem olmalı," dedi.

Başını salladı, gözleri dalgındı. "Bu... bir gurur meselesiydi. Benim için. Önceden."

Lanetten önce. Canavar formuna hapsolmadan önce. Parçalar bir araya gelmeye başlamıştı; kalenin ihtişamı, kaleyi sahiplenışı ve

bakımsızlık durumuna rağmen aşinalıkla içinden geçti.

Yol boyunca dolaştı ve onun çalışmalarına hayran kaldı. Bir yatakta, uzun mavi çiçek başakları hafif esintide sallanıyordu. Renkleri ona yaz gökyüzünü hatırlatıyordu, kalenin yıpranmış taşına karşı yoğun ve canlı.

"Bunlar çok güzel," dedi, daha yakından incelemek için eğilerek.

Öne doğru bir adım attı, hareketleri kasıtlı ve dikkatliydi; pençelerini kısmen geri çekmiş iri bir eliyle uzandı ve mavi çiçeklerden birini sapından nazikçe kopardı.

Sonra, onu şaşırtarak, resmi bir selam verdi ve çiçeği ona başka bir zamana, başka bir hayata aitmiş gibi görünen bir süslemeyle uzattı.

Bu jest o kadar beklenmedikti ve Malrik'in korkutucu görünüşüyle o kadar çelişiyordu ki kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Bu Malrik'ti -gerçek Malrik- ortaya çıkmıştı.

Çiçeği gülümseyerek kabul etti ve ince kokusunu içine çekmek için burnuna götürdü. Başını kaldırdığında adam onu izliyordu, gözleri tanımaya başladığı bir duyguyla parlıyordu.

Hiç düşünmeden parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bunu basit bir teşekkür olarak düşünmüştü ama dudakları birbirine değdiği anda aralarında bir şeyler değişti.

Kolları, güçlerine rağmen nazikçe ona sarıldı ve öpücüğü derinleştirdi. Ağzı onunkine karşı sıcaktı, dişlerinin hafif baskısı bu hissi daha da artıran bir tehlike unsuru ekliyordu.

Kollarını onun boynuna doladı, mavi çiçek hâlâ parmaklarının arasındaydı ve kendini ona daha da yaklaştırdı. Kürkü tenine karşı yumuşacıktı, vücudu iliklerine kadar işleyen bir sıcaklık yayıyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında nefesi kesilmişti. Malrik'in gözleri daha önce hiç görmediği kadar yoğun bir şekilde parlıyordu ve yüzünde ve boynunda kürkün çekildiği yerlerde arduvaz grisi deri lekeleri belirmişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi kararsızdı. "Bahçe için. Çiçek için. Her şey için."

Başını salladı, pençeli bir eli yanağına zarif bir nezaketle dokunmak için yaklaştı. "Benim," dedi, bu sözcük hem sahiplenici hem de sorgulayıcıydı.

"Evet," diye kabul etti ve bunu söylemenin ne kadar doğru bir his olduğuna kendisi de şaşırdı. "Senin."

Kolları kısa bir süreliğine onu sardı, sonra serbest bıraktı ve ona alan açmak için geri çekildi. Ama gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı, mavi çiçeği kulağının arkasına sıkıştırırken hareketlerini izledi.

"Bana geri kalanını göster," dedi bahçeyi işaret ederek. "Yaptığın her şeyi görmek istiyorum."

Yollarda birlikte yürürlerken, eli bir kez daha onun koluna uzandı. Bu kez ona dokunduğunda gerginlik yoktu, sadece bu bağ olmadan nasıl yaşadığını merak etmesine neden olan bir doğruluk, bir aidiyet duygusu vardı.

Islah edilmiş bahçeyi keşfederlerken güneş omuzlarını ısıttı ve kaleye geldiğinden beri ilk kez babasını, köyü ya da onu buraya getiren pazarlığı düşünmedi. Sadece şimdiki anı maviyi çiçekleri ve taşı düşündü.

Yollar, nazik eller ve parlayan gözler, her geçen gün daha da güçlenen bir bağ.

Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama bugün, Malrik'le birlikte bu bahçede, tam da olmak istediği yerdeydi. Bundan sonra ne olursa olsun -ister laneti bozsunlar ister bozmasınlar- artık sadece bir yükümlülüğü yerine getirmiyordu. Yeni, beklenmedik bir şey keşfediyordu.

Aşkın başlangıcı gibi hissettiren bir şey.

Bahçenin uzak ucunda durduklarında ve başını kaldırıp onu izlediğini gördüğünde, ona uzanmak, başını aşağı çekmek ve öpücüğünün zevkinde kendini kaybetmek tamamen doğal görünüyordu.

BÖLÜM 15

Malrik'in canavarı Bella'nın dudaklarını öptüğünde memnuniyetle kabardı. onunkinin altından ayrıldı. Öpüşme derinleşti, kızın tadı sarhoş ediciydi; bahçede buldukları yabani meyvelerin kokusuyla tatlıydı. Kolları onun etrafında sıkılaştı, pençeleri narin cildini incitmemek için içgüdüsel olarak geri çekildi.

Zihninin her geçen gün daha da güçlenen mantıklı kısmı bir uyarı verdi. Çok fazla. Çok hızlı. O bir insan. Korkuyor.

Ama vücudu farklı bir hikâye anlatıyordu. Elleri göğsüne doğru kayıyor, parmakları Vultur formu ortaya çıktıkça hızla gerileyen kürkün içinde kıvrılıyordu. Uzaklaşmıyordu. Onu daha yakına çekiyordu.

Kafasının içindeki uyarı sesi her geçen saniye daha da zayıflıyordu. Neden durmalıydı? Kollarındaki kadın yumuşak, tatlı ve istekliydi.

İstekli.

Bu düşünce arzunun bulanıklığını delip geçti. Nasıl istekli olabilirdi? Onun gibi biri nasıl onun gibi birini, bir şeyi isteyebilirdi?

Göğsü kabarak kendini geri çekti. Canavarı protesto edencesine uludu ama o kendini tuttu ve kızın yüzünde korku ya da tiksinti belirtisi aradı.

Bunun yerine, öpücükten şişmiş dudakları, kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle ona gülümsedi.

"Bunu kutlamalıyız," dedi, sesi hafifçe soluksuz çıkıyordu. "Bahçe, temizlik robotu, POTTS... çok şey başardık."

Parmağını çenesi boyunca gezdirdi, dokunuşu teninde tüy kadar hafifti - kürk değil, bir sarsıntıyla fark etti. Öpüşmeleri sırasında Vultor formunun daha fazlası ortaya çıkmıştı.

"POTTS'u özel bir akşam yemeği için programlayacağım," diye devam etti. "Şimdiye kadar yediğimiz basit yemeklerden daha iyi bir şey."

Kadının coşkusu bulaşıcıydı ama adam cevap verecek kelimeleri bulamadı. Onun yerine başını salladı ve kız parmak uçlarında yükselip adamın dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurduktan sonra adamın elinden kurtulup kaleye doğru ilerledi.

Onu takip etme dürtüsüyle savaarak gidişini izledi. Canavarı aralarındaki mesafenin artmasını protesto etmek için inledi ama kendini bahçede kalmaya zorladı. Günlerce onu gölgelemiş, asla uzaklaşmasına izin vermemişti. Ama bu sefer, gitmesine izin vermek için kendini zorladı. O kaçmıyordu. Döndüğünde orada olacaktı.

Bu arada burada yapılacak daha çok iş vardı ve kafasını boşaltmak için fiziksel efor sarf etmesi gerekiyordu. Özellikle inatçı bir aşırı büyüme bölümüne saldırdı, ölü sarmaşıkları kopardı ve yeni büyüme için yer açtı. Kadının tadı dudaklarından gitmese de fiziksel efor düşüncelerinin sakinleşmesine yardımcı oldu.

Öğleden sonra ilerledikçe, kendisini artan bir sıklıkta onu düşünürken buldu. Bir sorunu çözdüğünde gözlerinin nasıl parladığını. Kahkahasının müzikal sesi. Vücudunun onunkine bastırılmış hissi.

Güneş batmaya başladığında, düşünceleri hâlâ onun tarafından tüketilmiş bir halde kaleye geri döndü. Odasına geri döndü, banyo havuzunu besleyen aynı sıcak kaynak suyunun altında kir ve ter döktü. Derisini ovalarken -bugün kürkten çok deri olduğunu şaşkınlıkla fark etti- düşünceleri yine ona döndü.

Ona bakışı değişmişti. İlk başta korku vardı, sonra merak. Şimdi ise başka bir şey vardı - göğsünün sıkışmasına ve nabzının hızlanmasına neden olan bir şey. Bugünlerde onu düşündüğünde sık sık yaptığı gibi, şaftı sertleşmeye başladı.

Bir elini etrafına sardı ve yavaşça okşadı. Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu dürtünün sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştü. Ama şimdi...

Parmaklarının sıcak teninde nasıl hissedeceğini, onu ağzına alırken dudaklarının nasıl ayrılacağını hayal etti. Onu önünde dizlerinin üzerinde hayal etti, arkadan içine girerken güzel küçük kıcı havadaydı, yumuşak zevk çılgınlıkları odayı dolduruyordu.

Vuruşları hızlandı, fantezi etkisini gösterdikçe tutuşu sıkılaştı. Adını çağıran sesini neredeyse duyabiliyordu, daha fazlası için, ona verebileceği her şey için yalvarıyordu. İçindeki baskı giderek artıyor, daha da sıkılaşıyordu, ta ki gırtlaktan gelen bir iniltiyle serbest kalana kadar.

Çağlayan suyun altında durdu, tohumu giderden aşağı akarken nefes nefese kaldı. Dizlerinin bağı çözüldü, bu yüzden kalbi yavaşlayıp nefes alış veriş normalle dönene kadar bir elini duvara dayadı. Yaşadığı yoğunluğa rağmen

serbest bırakmak, yeterli değildi. Elini ya da hayal gücünü istemiyordu. Gerçek Bella'yı arzuluyordu, kokusu aklından çıkmayan ve sesi tüylerini diken diken eden Bella'yı.

Kurulandıktan sonra ani bir dürtüyle gardırobuna gitti ve içindekileri karıştırdı. Kıyafetlerin çoğu ilk öfkesinde parçalanmıştı ama biraz tozlu olsa da hâlâ sağlam olan bir pantolon buldu. Pantolon çok dardı, kalçalarını zorluyordu ama yine de bağlamayı başardı.

Ayrıca koyu renkli, esnek bir malzemedен yapılmış bir yelek buldu, omuzlarının üzerinden geçirmeyi başarabildi ama göğsünün üzerinden geçiremedi. İşe yaramak zorundaydı.

Aynaya yaklaştı -yıllardır kaçındığı bir başka eşya- ve yansımasını inceledi. Yüzü artık canavardan çok Vultor'a benziyordu ama gözleri hâlâ ilkel bir yoğunlukla parlıyordu. Bir zamanlar özenle taranmış olan saçları, sırtından aşağıya, gümüş rengine bulanmış vahşi yumaklar halinde sarkıyordu.

Bir zamanlar olduğu gibi cilalı bir soyluya hiç benzemiyordu ama uzun zamandır bu koridorlarda dolaşan akılsız canavar da değildi. O... ikisinin arasında bir şeydi. Yeni biriydi.

Yemek odasına girdiğinde kadın çoktan oradaydı ve onu görünce nefesi kesildi. Eski tuniklerinden birini yeniden kullanmış, belinden kuşaklayarak eğreti bir elbise yaratmıştı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve odanın etrafına yerleştirdiği fenerlerin ışığında sıvı altın gibi parlıyordu.

Adamın yaklaşmasıyla döndü ve onu içine çekerken gözleri büyüdü.

"Çok şık görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

Bu iltifat içinde bir şeyleri harekete geçirdi; bu tür övgülerin sıradan olduğu, hatta beklendiği bir zamanın hatırasıydı. Bir zamanlar görünüşü için saatler harcamış, başkalarının hayranlığından zevk almıştı.

Şimdi sadece başını eğerek onayladı, övgüden rahatsız olmuştu ama yine de ısınmıştı.

Programladığı yemek her zamanki yemeklerinden çok daha özenliydi. Her biri bir öncekinden daha lezzetli olan yemekler POTTS'tan birbiri ardına çıktı. Hatta bir şişe şarap bile programlamayı başarmıştı ve bunu yemek yerken paylaştılar.

Yemek yerken mutlu bir şekilde sohbet etti, ona kaleyle ilgili planlarından bahsetti, bahçeyle ilgili sorular sordu. Kendini her zamankinden daha fazla cevap verirken buldu, kelimeleri bu formda daha kolay geliyordu.

Ancak yemek ilerledikçe neşeli tavrı solmaya başladı. Gülümsemesi zorlaştı, kahkahaları seyrekleşti. Uzun süre sessiz kaldı, uzak bir ifadeyle şarabına baktı.

"Sorun ne?" diye sordu, sesini yumuşatma çabalarına rağmen kelimeler hırıltı şeklinde çıkıyordu.

İçini çekti ve bardağını yere bıraktı. "Babam için endişeleniyorum. Ona burada işim bittiğinde döneceğimi söylediğimi biliyorum ama iyileştikten sonra yine de döneceğinden emindim. Ama gelmedi." Peçetesini elinde evirip çevirdi. "Ya hâlâ hastaysa? Ya bana ihtiyacı varsa?"

Suçluluk duygusu içine işledi. Vultor tarafı onu ailesinden uzak tutmanın yanlışlığını kabul etti. Ama canavarı, geçici olarak bile olsa onu bırakma düşüncesiyle hırladı.

Benim. Sakla. Korum.

Canavarının bölgesel öfkesini tetiklemeden onun endişesini hafifletecek bir uzlaşma bulmaya çabaladı. Onun mutsuzluğunu görmek dayanılmazdı. Onu rahatlatmak, tekrar gülümsemesini sağlamak için başka bir yol bulması gerekiyordu.

Aklına bir fikir geldi ve masadan kalkarak kadının tamir ettiği portatif fenerlerden birini aldı.

"Gel," dedi elini ona uzatarak.

Elini hiç tereddüt etmeden onun elinin içine koydu - onu şaşırtmayı asla başaramayan basit bir jest - ve onu kaleye götürmesine izin verdi.

Onu kalenin henüz keşfetmediği bir bölümüne, öfkesi sırasında çoğunlukla dokunulmamış bir kanadına götürdü. Uzun bir koridorun sonunda, Vultur tarihinin sahneleri ile süslü bir şekilde oyulmuş bir dizi çift kapıya ulaştılar. Kapıları iterek açtı ve yerden tavana kadar raflarla kaplı geniş bir oda ortaya çıktı. Kitaplar, kimi eski kimi daha yeni, çeşitli boyutlarda ve materyallerde ciltler halinde her yeri dolduruyordu ve rafların arasında veri kristalleri parlıyordu.

Sevinçten nefesi kesildi ve geniş gözlerle odaya adım attı.

"Bir kütüphane!" Yavaşça bir daire çizerek döndü ve koleksiyonun genişliğine baktı. "Bunun burada olduğunu bilmiyordum."

Onun tepkisini memnuniyetle izledi. Canavarı bu odayla hiç ilgilenmemiş, ona eski ihtişamını hatırlatan daha zengin alanlarda öfkelenmeyi tercih etmişti. Ama gençliğinde, hırs onu tüketmeden önce burada vakit geçirdiğini hatırlıyordu. Toz her şeyi kaplamıştı ama oda onun yıkıcı öfkesinin çoğundan kaçmıştı.

Parmaklarını birkaç cildin sırtında gezdirdi, sonra koyu deri ciltli bir tanesini seçti. "Bunları okuyor musunuz?" diye sordu ona dönerek.

Başını iki yana salladı. "Artık değil."

Canavar yazılı dili işlemekte zorlanıyor, sembolleri anlamsız ve sinir bozucu buluyordu. Şu anda bile açtığı sayfaya bakmak başını hafifçe ağrıtıyordu.

"Senin," dedi odanın içinde eliyle işaret ederek. "Hepsini."

Kızın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Ama bunlar değerli olmalı-" "Sizin," diye tekrarladı adam kararlılıkla.

Onun yüzyandı yukarıyla böyleNEŞE o onun nefes yakalandım. "Gerçekten mi? Bunlardan herhangi birini okuyabilir miyim?"

Başını salladı, onun sevinciyle göğsünde sıcak bir şeyler açıldı. Bu bahçeden de, tamir ettiği mekanik sistemlerden de daha iyiydi. Bu onun ruhuna hitap eden bir şeydi. Ona gülümsedi, önceki melankolisi bir anlığına unutuldu ve göğsü memnuniyetle kabardı. İsteddiği şey buydu; onu mutlu görmek ve bu mutluluğun sebebi olmak.

Raftan bir cilt daha aldı ve eskimiş kapağını dikkatle açtı.

"Keşke sizin dilinizi okuyabilseydim," dedi ona zarif bir yazı sayfasını göstererek hüzünle.

"Belki yapabilirim..." Durakladı, teklifin akıllıca olup olmadığından emin değildi. "Sana kitap okuyabilirim. Bir gün." Zihni yeterince açık olduğunda, demek istedi.

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Bu hoşuma giderdi."

Kadın kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledi, fener elinde keşfe çıktı ve adam da onu takip ederek heyecanını izlemekle yetindi

Kütüphaneyi gezerken raflardan kitapları çekip saygılı elleriyle inceliyordu. Çoğu Vultor dilindeydi ama bazıları insanların kullandığı ortak ticaret dilindeydi.

Özellikle ilgisini çeken bir tanesini buldu ve başını kaldırdığında adamın hâlâ kendisini izlediğini gördü. Yüz ifadesindeki bir şey düşüncelerini açığa vurmuş olmalıydı, çünkü gülümsemesi yumuşadı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunun benim için anlamı tahmin ettiğinizden çok daha büyük."

Başını salladı, içinde çalkalanan duygular için kelime bulamıyordu. Onu kitaplarıyla çevrili, yüzü merak ve zevkle aydınlanmış bir halde görmek, içinde derin ve ilkel bir şeyler uyandırdı - sadece arzu değil, aynı zamanda derin bir doğruluk duygusu.

Ait olduğu yer burasıydı. İkisinin de ait olduğu yer.

Haritaların uzun çekmecelerde saklandığı bir bölümde durdu.

"Neyin haritası?" diye sordu, bir tanesini çıkarıp dikkatlice açtı.

"Cresca," dedi kıtanın ayrıntılı tasvirini tanıyarak. "Ve diğerleri."

Haritayı inceledi, kalesinin bulunduğu dağ silsilesini ve ardından köyünün bulunduğu vadiyi takip etti. Parmağı orada oyalandı ve yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı.

Bu manzara onu delip geçti. Evini, babasını düşünüyordu. İçindeki canavar kıpırdandı, sahiplenici ve öfkeliydi ama onu bastırdı.

"Onu özölüyorsun," dedi, sözcükler canavarının direnci yüzünden zorlukla şekilleniyordu.

Başını salladı, haritadan başını kaldırmadı. "Sahip olduğum tek şey o. Ve gittiğinde iyi değildi."

İçsel bir savaş verdi, mantıklı tarafı canavarının sahipleniciliğine karşı çıkıyordu. Onu sonsuza kadar tutsak tutamazdı. Kendi isteğiyle gelmişti, kendi isteğiyle kalmıştı ama bu onu kendi malı yapmazdı.

"Yapabiliriz..." Kavramla, kelimelerle mücadele etti. "Mesaj gönder."

Başını kaldırdı, gözleri umutla açılmıştı. "Gerçekten mi? Onunla iletişime geçmeme izin verecek misin?"

Canavar itiraz edercesine uludu ama o sertçe başını salladı. "Küçük bir mesaj. Gitme." Onun gitmesi düşüncesine katlanamıyordu, henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Haritayı bir kenara bırakıp ona yaklaştı ve yüzüne dokunmak için uzandı. Parmakları, kürkü gerilemeye devam ederken artık daha belirgin olan çenesinin çizgisini izledi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bu beni çok daha iyi hissettirirdi."

Basit bir dokunuş, gözlerindeki minnettarlık, canavarın tedirginliğini yatıştırdı. Kaçmaya çalışmıyordu. Onun imtiyazını, hediyesini kabul ediyordu.

"Yarın," diye söz verdi. "Bir yol bul."

Kadın gülümsedi ve adamın son gerginliği de azaldı. Kütüphaneyi keşfetmeye geri döndü, ilgisini çeken daha fazla kitap çıkardı, resimler ve haritalar üzerinde haykırdı.

Duvara yaslandı ve onu izlemekten memnun oldu. Kütüphane hiçbir zaman kalede en sevdiği yer olmamıştı ama onun gözünden görmek kütüphaneyi büyülü bir yere dönüştürmüştü.

Kadın rafların arasında ilerlerken, fener ışığı gölgesini raflara düşürürken, adam aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etti. Onu buraya getiren pazarlık -babasının özgürlüğüne karşılık onun hizmeti- artık ilişkilerini tanımlamıyordu.

Şu anda inşa ettikleri şey tamamen başka bir şeydi. Canavarının arzuladığı ve Vultor tarafının nasıl arayacağını uzun zamandır unuttuğu bir şey.

BÖLÜM 16

Bella raflar arasında dolaştı, parmakları sayısız cildin sırtları boyunca. Koleksiyonu ilk fark ettiğinden bile daha büyüktü; duvarları kaplayan uzun rafları yüzlerce cilt dolduruyordu. Rastgele birkaç kitap çıkardı ve birçoğunun zarif, akıcı yazısıyla Vultur dilinde yazıldığını, diğerlerinin ise çocukken öğrendiği ortak ticaret dilinde olduğunu keşfetti.

"Ticaret dilinde kitaplarınız var," diye seslendi omzunun üzerinden, heyecanını gizleyemiyordu. "Bunları kendiniz mi topladınız?"

Onaylama olabilecek alçak bir ses çıkardı. Kapının yanında durmuş, her hareketini takip ediyor gibi görünen o yoğun sarı gözleriyle onu izliyordu.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanarak raftan ince bir cilt çıkardı. Kapağı karmaşık desenlerle kabartılmıştı, deri eskilikten yumuşaktı ama hâlâ sağlamdı. Kitabı çevirerek açtı ve okuyabildiğini görünce çok sevindi. "İlk yerleşim günlerinden kalma bir halk masalları derlemesi."

Adam cevap vermeyince başını kaldırıp baktı. Odanın diğer ucundan onu izliyordu, iri cüssesi yarı gölgede kalmıştı. Fenerin ışığı gözlerini yakalamış, onları

usulca parlıyordu. Adamın yüz ifadesinde kalbini burkan bir şey vardı; derin bir yalnızlık, yüz hatlarına kazınmış gibi görünen bir hüzün.

"Sana kitap okuyacağım," dedi ve kararlı bir hareketle kitabı kapattı.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden?"

"Çünkü hikâyeler paylaşılacak içindir." Odanın etrafına baktı ve köşedeki büyük ahşap sandalyeyi gördü; tek parça koyu renkli ahşaptan oyulmuş, süslü kolçakları ve yüksek bir sırtı vardı. Yer yer hırpalanmış ve çizilmiş olsa da, kalenin büyük bir kısmını yok eden öfkenin etkisinden kurtulmuştu.

"Buraya gel," dedi sandalyeye doğru yürürken. "Bu iki kişi için yeterince büyük görünüyor."

Tereddüt etti, sonra yanına geldi, hâlâ nefesini kesen o akıcı, yırtıcı zarafetle hareket ediyordu. Sandalyeye kuşkuyla baktı.

Koltuğa vurarak, "Otur," diye talimat verdi.

Belirgin bir isteksizlikle kendini sandalyeye bıraktı, iri vücudu mevcut alanın çoğunu dolduruyordu. Kız nereye yerleşeceğine karar veremedi, adam uzandı ve onu kucağına çekti.

"Ah!" Kitap neredeyse parmaklarının arasından kayıp düşüyordu ki, kendini adama sıkıca yaslanmış, yan tarafını adamın göğsüne bastırılmış, adamın kolunu güvenli bir bant gibi sarmış halde buldu.

Yarı hırıltılı, yarı mırıltılı bir ses çıkardı. "Daha iyi."

Vücudunun sıcaklığı onu sarmıştı ve buna karşı çıkamadı. Rahatlamak için hafifçe kıpırdandı, sonra kitabı açtı, fener ışığının sayfalarına düştüğü yerde tuttu. "Bu , insanların zamanından hikayelerdir.

Cresca'ya ilk geldiğimde," diye açıkladı. "Vultor'la yaşanan gerginliklerden önce, her şeyin yeni ve tuhaf olduğu zamanlarda."

Sessiz kütüphanede yumuşak sesiyle okumaya başladı. İlk masal, ormanda gizemli ışıkları takip eden ve kendini ağaçların şarkı söylediği gizli bir koruda bulan genç bir kadın hakkındaydı. Hikâyenin ritmine kendini kaptırdı, sesi anlatıyla birlikte yükselip alçalıyordu.

O okudukça Malrik yavaş yavaş onun altında gevşedi. Nefes alıp vermesi derinleşti, göğsü onun sırtında sabit bir ritimle yükselip alçaldı. Arada sırada, hikâyede ona tanıdık gelen bir şeyden bahsedildiğinde, tanıdığına dair küçük bir ses çıkarıyor ya da parmakları ona yaslandığı yerde hafifçe geriliyordu.

İlk hikâyeyi bitirdi ve ikinci hikâyeye geçti; hikâyede bir yerleşimcinin, tepelerdeki bir geçidi koruyan bir dağ yaratığıyla arkadaş olması anlatılıyordu. Kendi durumuyla olan paralellikler gözünden kaçmamıştı ve Malrik'in de bunları fark edip etmediğini merak etti.

Okurken kolları yer değiştirmiş, onu daha güvenli bir şekilde tutuyordu. İri bir eli şimdi kalçasına dayanmış, başparmağı ara sıra geçici elbisesinin kumaşında küçük daireler çiziyordu. Bu rahat samimiyet kadının içini hoş bir ürpertiyle doldurmuştu.

Bölümü bitirdiğinde yerlerini işaretledi ve kitabı kapattı. "Bu gecelik bu kadar yeter sanırım. Sesim yorulmaya başladı."

Ona bakmak için hafifçe döndü ve adamın bakışlarının yüzünde sabitlendiğini gördü. Nefesi kesildi. Bu bakışı daha önce de görmüş, çekiciliğini hissetmişti ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Kütüphanenin sessiz mahremiyetinde, kolları onu sarmışken ve sıcaklığı kemiklerine sızarken, farklı hissetti.

Önemli. Gözleri fenerin loş ışığında parlıyordu, göz bebekleri sadece ince bir sarı halka kalana kadar büyümüştü.

Bu bakışı artık biliyordu -açlık, ihtiyaç, zar zor kontrol altına alınmış arzu. Bu güçlü yaratığı sadece varlığıyla, sesiyle bu kadar derinden etkileyebileceğini bilmek onu heyecanlandırıyordu. Canavar oradaydı, o gözlerle onu izliyordu ama erkek de oradaydı.

Bakışları adamın ağzına kaydı. Bilinçli bir düşünce olmaksızın uzandı ve başparmağıyla adamın alt dudağının kıvrımında gezindi. Adamın nefesi kesildi, ne insana ne de hayvana ait olmayan küçük bir ses çıkardı.

Birbirlerine bakarlarken zaman durmuş gibiydi. "Malrik," diye fısıldadı, ne söylemek istediğinden emin değildi.

Kelimelerle karşılık vermedi. Eli yanağını okşamak için kalktı, parmakları boyutlarına göre şaşırtıcı derecede nazikti. Onun hareketini taklit etti, başparmağı alt dudağında gezindi, dokunuşu tüy kadar hafif ama elektrikliydi.

Dudaklarını onunkilere bastırmak için eğilmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Öpücük yumuşak bir şekilde başladı, geçici bir keşifti, ama sonra kolları onun etrafında sıkılaştı, öpücük derinleştikçe onu daha yakına çekti. Adamın dişlerinin dudağına dikkatli bir şekilde sürtündüğünü ve ardından dilinin yatıştırıcı darbesini hissetti. Karnında bir ısı birikti ve yüzünü ona daha fazla dönmek için kucağında döndü, bir eli saçlarına dolandı.

Hırladı, ses göğsünden onunkine doğru titreşti. Eli sırtından yukarı kayarak başını kavradı ve öpücüğün kontrolünü ele geçirirken ona destek oldu. Şimdi daha sert, daha vahşiydi, dişleri ve dili daha karanlık, daha ilkel bir şeyin vaadiyle onu kızdırıyordu.

Kendini bu hissin içinde, onun tadında ve hissinde kaybetti. Adamın kokusu etrafını sarmıştı; vahşi, erkeksi ve sarhoş ediciydi. Daha fazlasını istedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Parmakları yeğenin açıklığını buldu, omuzlarına doğru kaymadan önce göğsünün açıkta kalan derisi üzerinde gezindi. Adam onu kendine yakın tutarken güçlü kasların esnediğini hissedebiliyordu. Teni sıcaktı, dokunulduğunda neredeyse kavuruyordu. Sıcaklık ondan ona doğru akıyor gibi görünüyordu ve kadının çekirdeğinde uzuvlarına yayılan bir ateşi tutuşturdu.

Dudaklarına karşı inledi, parmakları adamın omuzlarında sıkılaştı. Zihninin uzak bir kısmı, onun şeklinin dokunuşunun altında nasıl değiştiğine hayret etti - bazen kürk, bazen pürüzsüz bir cilt, sanki vücudu hangi şekli tutacağına karar veremiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bu Malrik'ti; onun koruyucusu, yoldaşı, onun... Malrik'in ağzı onunkinden ayrılıp boynuna sıcak öpücükler kondururken, düşüncelerini tamamlayamadı.

Dişleri boynunun omzuyla birleştiği hassas noktayı sıyırdı ve kadın nefesini tutarak ona doğru eğildi. Adamın göğsünden çıkan ses saf bir canavara özgü ve ilkeldi.

"Benim," diye hırladı tenine karşı.

"Evet," diye fısıldadı, sesi kendi kulakları tarafından bile zar zor duyuluyordu. "Senin."

Elleri vücudunda geziniyor, dokundukları her yerde sıcaklık izleri bırakıyordu. İri bir el göğsüne kapandığında kız irkilerek bir çığlık attı ve adam ona bakmak için başını kaldırdı, yüzü sert çizgilerle kazınmıştı.

"Dokunmak mı?"

"Evet," diye tekrar fısıldadı ve eli göğsüne dönmeden önce pençeleri geçici elbisesinin ince kumaşını kesti. Gücüne rağmen dokunuşu nazikti ve kadın daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildi. Adam parmaklarının sert uçlarıyla meme uçlarını okşadı ve kadının içinden zevk sarsıntıları geçirdi.

Bacaklarının arasındaki sıcaklık dayanılmaz hale geliyordu. Bir şeye ihtiyacı vardı, adını koyamadığı bir şeye. Ama buna umutsuzca ihtiyacı vardı. Adamın kucağında kıpırdandı, sert uzunluğunun poposuna baskı yaptığını hissetti ve içinden bir arzu şimşegi çıkararak onu nefessiz bıraktı.

Yine o alçak, gürleyen sesi çıkardı, titreşim kadının içinde derinlerde yankılanıyordu. Elleri şimdi belindeydi, parmakları elbisesinin ince kumaşının etrafında kıvrılıyordu, pençeleri onu koparmaya hazırdı. Ama durdu, sanki izin bekliyormuş gibi ona baktı.

"Evet," dedi tekrar, sesi titriyordu. "Evet, lütfen."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Güçlü bileklerini hızla çevirdi ve elbise düşerek onu kucağında cırılçıplak bıraktı. Serin hava tenini yıkadı, meme uçlarını sıktı ve beklentiyle titremesine neden oldu.

Dondu kaldı, gözleri kızın açıkta kalan bedenine kilitlendi. Yüzündeki ifade neredeyse saygılıydı, bakışları kızarmış yüzünden ayak parmaklarının ucuna kadar gidip geliyordu.

"Güzel," diye homurdandı, kelime duraksamalı ama kasıtlıydı. Sesi duygu yüklüydü ve göğsündeki bir şey bu sesle gerildi.

"Dokun bana," diye fısıldadı, tam olarak ne istediğinden emin değildi.

Ama o anlıyor gibiydi. İri ellerinden biri tekrar göğsünü avuçlamak için yukarı kalktı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirerek kadının içinde bir zevk şoku yarattı. Sonra başını eğdi ve hassas tepeyi ağzına alarak nazikçe emdi.

Kadın haykırdı, parmaklarını onun saçlarına gömdü ve kendini daha da yakınlaştırdı. Diğer göğsüne doğru ilerledi, dikkatini ona verdi, kucağında kıvrana kadar diliyle meme ucuyla alay etti. Kalçaları içgüdüsel olarak sallandı, uylukları arasında oluşan ağrıyı hafifletmek için sürtünme aradı. Adam da buna, bir eli karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kayarak karşılık verdi.

Gerildi, ani bir belirsizlik dalgası tereddüt etmesine neden oldu. Daha önce hiçbir erkek ona bu kadar yakından dokunmamıştı. Ama bu tereddüt sadece bir an sürdü. Malrik'in yanında güvendeydi. Bunu kendi adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu. Kalçalarını ayırarak ona erişim izni verdi ve o da onaylayarak homurdandı.

Nazikçe kıvrımlarını keşfetti, okşadı ve zevkten çıldıracağını düşünene kadar alay etti. Kadının nefesini kesen ve haykırmasına neden olan bir nokta buldu ve oraya odaklandı, kalın bir parmağını içine sokarken başparmağıyla orayı daire içine aldı.

Bu çok fazlaydı ama yeterli de değildi. Adamın omuzlarını kavradı, eline karşı sallanırken tırnakları adamın tenine batıyordu. Basınç artıyor, içinde gittikçe daha sıkı bir şekilde sarılıyordu. Parmağı daha hızlı hareket etti, başparmağı daha sert bastırdı ve sonra düşüyordu, vücudu ecstasy içinde paramparça olurken onun adını haykırıyordu.

Serbest bırakıldıktan sonra aşağı süzülürken, gözlerini açtığında adamın kendisini dikkatle izlediğini gördü, gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Neredeyse... şaşkın görünüyordu. Sanki az önce

mucizevi bir Şeye tanık oldu ve buna tam olarak inanamadı.

"Güzel," diye tekrarladı, sesi öncekinden daha da sertti.
"Benim Bella'm. Benim Bella'm."

Onun adı dudaklarında bir dua gibi yankılanıyordu.

Az önce paylaştıkları samimiyete rağmen aniden utanarak ona gülümsedi. "Sana kitap okumayı önerdiğimde aklımdaki Şey tam olarak bu değildi."

Cevap gülümsemesi yüzünü değıştirdi, sert çizgileri yumuşattı ve lanetten önce olması gereken erkeğın bir anlık görüntüsünü ortaya çıkardı. "Daha iyi," dedi basitçe.

Bir memnuniyet dalgası onu sardı ve ardından göz kapaklarını ağırlaştıran uykulu bir sıcaklık geldi. Kendine engel olamayarak esnedi ve adamın göğsüne daha da sokuldu.

"Yorgun," diye gözlemledi, sesi kaburgalarından hissedebileceğı alçak bir gümbürtüydü.

"Mmm," diye kabul etti, gözleri çoktan kapanmıştı. "Sadece bir dakika dinlenmeye ihtiyacım var."

Kolları onun etrafında sıkılaştı, güvenli ve koruyucuydu.
"Uyu."

Yuvalarına dönmeleri gerektiğini söyleyerek itiraz etmek istedi ama adamın kalp atışlarının kulağının dibindeki sabit ritmi çok rahatlatıcıydı. Hatırladığı son Şey, onu kütüphaneden çıkaran adamın geniş göğsüne yaslanıp kaldırıldığı hissiydi.

BÖLÜM 17

Malrik tempolu ve uzunluk.
onun Yatak odası, onun hareketleri huzursuz ve tedirgindi. Pencereleden süzülen ay ışığı zeminde uzun gölgeler oluşturuyordu ama gözleri karanlığa kolayca uyum sağladı. Birkaç adımda bir durup Bella'ya baktı. Onu kürklerinin içinde görmek -huzurlu, güven dolu, tamamen savunmasız- içini sahiplenici bir tatmin ve kemirici bir suçluluk duygusunun güçlü karışımıyla doldurdu.

Yuvasının genişliği karşısında çok küçük görünüyordu. Altın rengi bukleleri koyu kürklerin üzerine dökülmüştü ve bir eli yanağının altında sıkışmışken diğeri yatması gereken boş alana doğru uzanıyordu. Kadının vücudunun adaminkine değdiği an, adam ona zevk verirken çıkardığı tatlı sesler, adamın içini bir yangın gibi yaktı.

Yürürken pençeleri esneyip geri çekiliyordu; bu, içsel mücadelesinin fiziksel bir tezahürüydü. Her geçen gün, mantıklı zihninin daha fazlası geri dönüyordu. Düşüncelerinin netleştiğini, anılarının uzun süredir onu saran sisten sıyrıldığını hissedebiliyordu. Canavar derisinin altında sinsice dolaşmaya devam ediyordu ama artık onu tamamen tüketmiyordu.

Ve sorun da burada yatıyordu.

Vultor tarafı kendini yeniden gösterdikçe, yaptığı şeyin büyüklüğünü daha net anlıyordu. Onu babasından, hayatından koparmış ve yıkık kalesinde tutsak etmişti. Kızın halinden memnun, hatta mutlu görünmesi utancını daha da arttırıyordu. Gerçek formunu bile koruyamayan bir yarı canavardan daha iyisini hak ediyordu.

Elini yüzünde gezdirdi ve kürkün olduğu yerde pürüzsüz bir deri bulunca şaşırdı. Kollarına baktığında, dönüşümün her zamankinden daha fazla ilerlediğini gördü. Formu artık neredeyse tamamen Vultor'du; kaslı ve güçlüydü ama artık canavar değildi.

İçindeki canavar yeniden ortaya çıkmak için savaşıyor hoşnutsuzluğunu homurdandı. Bu değişime güvenmiyordu, canavar daha güçlüyken ve onu koruyabilecek durumdayken eşinin onu neden bu şekilde istediğini anlamıyordu.

Pencereye doğru ilerledi ve gece gökyüzünde siluet halinde beliren dağlara baktı. Bölgesinin sınırları önünde uzanıyordu ama yıllardır ilk kez kendini bu sınırların ötesini düşünürken buldu. Vultor yerleşim bölgesine. Terk edilmiş sorumluluklara.

Kaybettiği her şeye.

Bella kıpırdandı, gözlerini kırptırarak açtı ve onu buldu. Kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti, saçları uykudan dağılmıştı.

"Malrik?" Sesi boğuktu, kafası karışmıştı. "Neden oradasın?"

Cevap vermedi, omzunun kıvrımını ortaya çıkarmak için düşen kürklerin görüntüsüne takılıp kalmıştı. Canavarı orada bıraktığı izden memnuniyetle homurdandı - deriyi parçalamadığı için gerçek bir ısırık değildi ama açık seçik belli olacak kadar koyu renkteydi.

Yanındaki kürkleri okşadı, göğsünde bir şeyleri çarpıtan basit bir davetti bu. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki onu orada istiyormuş gibi.

Tereddüt etti, arzu ve onu bırakması gerektiğine dair giderek artan kesinlik arasında kaldı. Gerçek formunu bile koruyamayan lanetli bir erkekten daha iyisini hak ediyordu.

"Yatağa dön," diye mırıldandı, gözleri çoktan düşmüştü.
"Sensiz hava soğuk."

Canavar onun sözleriyle ileri atıldı, sahiplenici ve memnun.
Benim, diye homurdandı. *Bana ihtiyacı var.*

Kuşkularına rağmen onun çağrısına karşı koyamadı. Canavar buna izin vermezdi ve doğrusu erkek de vermezdi. Üç uzun adımda odayı geçti ve kürklerin altından kayarak büyük bedenini küçük bedeninin etrafında kıvırdı ve alçak bir memnuniyet gürültüsüyle onu göğsünde topladı.

Ona sokuldu, kollarının arasına mkemmел bir şekilde yerleşti. Onun kokusu -şimdi kendi kokusuyla karışmış olan sıcak ve tatlı- burun deliklerini doldurdu ve yüzünü saçlarına gömüp derin derin içine çekti.

"Bu daha iyi," diye iç geçirdi, çoktan uykuya geri dönmüştü.
"Oradayken çok fazla düşünüyorsun."

Dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu. Onu herkesten daha iyi tanıyordu, bir şekilde canavarın ötesine ulaşır altındaki erkeği bulmuş olan bu küçük insan dışıyı.

Hemen uykuya dalmadı, onun ağırlığının ve kollarında huzur içinde uyumasının verdiği güvenin tadını çıkarıyordu. Doğasının her iki tarafı da -Hükümdar ve canavar- onun yakınlığıyla bir anlığına yatıştı.

Sonunda kendi gözleri ağırlaştı ve uyku onu ele geçirdi.

O BÜYÜK AYNANIN ÖNÜNDE ODASINDA DURDU, Onu en yüksek rütbeli bir soylu olarak gösteren resmi cübbesini ayarlıyordu. Kumaş zengin, tasarım zarifti ama dikkati yüzündeydi.

Gözlerinde bir sorun vardı. Her zamanki yeşil, tuhaf bir sarıya dönüşmüştü ve göz bebekleri olması gerekenden daha uzun görünüyordu. Gözlerini kırpmıyordu ve bir an için gözleri hayvani bir parıltıyla parlardı.

"Işığın bir oyunu," diye mırıldanarak arkasını döndü.

Ama öyle değildi. Kafasının karıştığı anlar, nereden geldiği belli olmayan öfke patlamaları yaşıyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Uyarı işaretleri aylardır vardı. Her zaman hızlı olan öfkesi öngörülemez hale gelmişti. Kendini daha sık ormana çekilmiş, spor için değil ama ilkel bir ihtiyaçtan dolayı avlanırken bulmuştu. Ve rüyalar - dört ayak üzerinde koşma, dişleri ve pençeleriyle avını parçalama rüyaları.

Hepsini reddetmişti. O Malrik'ti, Yüce Alfa'nın oğlu. İlkel bir lanetten daha güçlüydü.

Ta ki diplomatik resepsiyon gecesinde, konuklarından biri algılanan bir hafiflik yapana ve Malrik neredeyse tüm meclisin önünde dönüşene kadar. Sadece danışmanın hızlı müdahalesi felaketi önlemişti.

Danışmanı daha sonra alçak ve ısrarlı bir sesle, "Bu çiftleşmeyenlerin laneti," demişti. "Bir eş bulmalısınız lordum.

Çok geç olmadan ruhunuzu demirleyecek biri."

Diğer erkekle alay etti. "Batıl inanç saçmalığı. Bu rahatsızlığın üstesinden geleceğim."

Ancak günler geçtikçe olaylar daha da kötüleşti. Hizmetkârları ondan kaçmaya başladı. En sadık muhafızları bile ondan uzak durmaya başladı.

"Bana adaylar getirin," diye emretti sonunda, çaresizlik gururuna baskın çıkmıştı. "Çiftleşmeye uygun dişiler."

Geldiler - diğer soylu evlerin kızları, güzel ve başarılı. Ama hiçbirisi onda kızgınlığın ötesinde bir şey uyandırmadı. Her reddediliş onun düşüşünü hızlandırıyor gibiydi.

Son aday farklıydı; bir asil değil, sessiz, ağırbaşlı ve nazik gözlere sahip bir şifacının kızıydı. İçindeki bir şey ona cevap vermişti, bir umut ışığı.

Ama o gece, canavar daha önce görülmemiş bir güçle ileri atılmıştı. Kör bir öfkeyle odasını yerle bir etmiş, kontrolünü kaybetmekten dehşete düşmüştü.

Sabah olduğunda ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Gidin," dedi ev halkına. "Hepiniz. Bu kale artık güvenli değil."

İtaat ettiler, korku sadakatin önüne geçti. Malrik evinin gölgelerine çekilirken sadece danışmanı kapıda duruyordu.

"Onu bul," diye seslenmişti danışmanı arkasından. "Çok geç olmadan eşini bul."

Ama artık çok geçti. Dönüşüm onu o gece ele geçirdi, insan bilinci

Canavarın içgüdüleri. Malrik gitmişti ve geriye sadece canavar kalmıştı.

SARSILARAK UYANDI, KALBI KÜT KÜT ATIYORDU. RÜYA - HAYIR, RÜYA Hafızası silinmiş, keskin ve net. Çok şey unutmuştu, yılların hayvan varlığının altına gömülmüştü.

Ama şimdi hatırladı. Her şeyi.

Kendini ondan dikkatlice ayırdı ve yüzünü ovmak için elini kaldırarak doğrulup oturdu. Tenin tene değme hissi -kürk değil, pençe değil- onu dondurdu.

Yavaşça, inanamayarak ellerine baktı. Gri tenli, güçlü parmaklı ellerine. Vultor elleri. Bakışları kollarında gezindi - kaslı ama pürüzsüz, bir Vultor erkeğinde olması gereken normal miktarda kıl taşıyordu.

Yataktan sessizce kalktı ve kırık bir aynanın hâlâ asılı olduğu gardıroba doğru ilerledi. Ona bakan yüz kendi yüzüydü - canavarınki değil, hayatının büyük bölümünde taşıdığı yüz. Köşeli çene, yüksek elmacık kemikleri, kafatasına doğru geri çekilen sivri kulaklar. Gözlerinde hâlâ doğal olmayan sarı bir parıltı vardı ama bunlar canavarın değil, Vultor'un gözleriydi.

Tekrar kendisiydi. Bütündü. Bunun farkına varması sendelemesine neden oldu ve kendini sabitlemek için gardırobun kenarına tutundu.

Nasıl? Neden şimdi? Cevap hemen geldi: Bella. Aralarındaki bağ, yakınlık, bir şekilde lanetin son engellerini de aşmıştı. Onu kendine geri çağırmıştı.

İçinden vahşi, umutsuz bir umut geçti. Eğer bu formunu koruyabilirse, belki de o gerçekten o olabilirdi.

hak etmişlerdi. Birlikte bir hayat kurabilirlerdi, canavar ve tutsak olarak değil, ortak olarak.

Bu düşünce oluşurken bile dönüşümün başladığını hissetti; derisinin altında bir karıncalanma, kafatasında bir basınç oluşuyordu. Canavar, onun zayıf anını sezerek ileri atıldı.

Hayır. Şimdi olmaz. Bu kadar yakınken olmaz.

Bella'ya, onun dokunuşunun anısına, gülümsemesine ve ona kitap okuyan sesine odaklanarak bununla savaştı. Bir an için baskı azaldı.

Sonra eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. Kemikleri kaymaya başladı, kasları acıyla gerilirken derisinde tüyler püskürdü. Şifonyerin kenarını kavradı ve güçlenen pençelerinin altında ahşabın parçalandığını hissetti.

Birkaç dakika önce çok parlak bir şekilde alevlenen umut kül oldu. Bu onun cezasıydı - kaybettiği şeyin bir anlığına da olsa tekrar elinden alınması.

Ve şimdi Bella vardı - onu öpen, ona korkusuzca bakan güzel, cesur Bella. Canavar tamamen geri döndüğünde ne olacaktı? Ona asla zarar vermezdi ama gitmesine de asla izin vermezdi.

Umutsuzluk onu yıkadı. Asla özgür olamayacaktı. Asla ona layık olamayacaktı.

Boğazında alçak, kederli bir ses yükseldi ve kalenin içinde yankılanan bir ıstırap feryadıyla patlayana kadar yükseldi.

Yatakta dikleşti, gözleri alarmla irileşmişti. "Malrik? Ne oldu?"

Ona döndü, dönüşümün ilerlediğini görebildiğini biliyordu - kürkü çoktan kollarını kaplamış, yüzü bir ağız şeklinde uzamıştı. Ama gözleri, gözleri hâlâ kendisine aitti.

"Lanetli," demeyi başardı, kelime gırtlaktan geliyordu ama netti. "Ben lanetliyim."

Yataktan kayarak ona doğru uzandı. "Malrik, bekle-"

Ama onun dokunuşuna katlanamazdı - şimdi değil, onu neyden mahrum bıraktığını tam olarak anladığında. Kız ona ulaşmadan dönüp kaçtı, kalenin koridorlarından geçip gecenin karanlığına, terasa ve onun için onarmaya başladığı bahçeye doğru hızla ilerledi.

Gecenin serin havası ciğerlerine çarparak ormanın ötesine doğru koşarken, dönüşümü her güçlü adımda tamamlanıyordu. Avin kokusu ve vahşi doğanın özgürlüğü tarafından çekilen canavar ilerledikçe bilinci geri çekildi.

Ama tamamen değil. Bu sefer değil.

Canavar gücünün tadını çıkarırken bile Malrik'in bir parçası farkında olmaya devam etti. İzliyordu. Hatırlıyordu.

Bella'yı hatırlamak.

Canavar bir tepenin üzerinde durakladı ve ağzını gökyüzüne doğru kaldırdı. Boğazından bir uluma daha koptu; bu sefer acıdan değil, kararlılıktan.

Lanet kazanamayacaktı. Yine kazanamayacaktı. Sonunda uğruna savaşmaya değer bir şey bulmuşken olmaz.

Uğruna bütün olmaya degecek biri.

Canavar kaleye, güneş ışığı, metal ve ev kokan dışıye doğru döndü. Bu

ona dönecekti. Laneti bozmanın bir yolunu bulacaktı.
Bulmak zorundaydı.

Çünkü yıllardır ilk kez hayatta kalmaktan daha fazlasını
istiyordu. Bir gelecek istiyordu.

Bella ile bir gelecek.

BÖLÜM 18

Bella, Malrik'in konuşmasından sonra uzun süre pencerede donup kaldı. uluması gecenin içinde kaybolmuştu. "Lanetli" kelimesi zihninde yankılandı, acısı o kadar çiğdi ki onu sarsmıştı.

Kollarını kendi etrafında sardı, kalenin sıcaklığına rağmen aniden üşüdü. Arkasındaki kürk yuvası hâlâ onların kokusunu ve vücut ısılarını barındırıyordu ama onsuz bomboştu.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadı karanlığa.

Bir yanı onu takip etmek istiyordu ama beyninin pratik tarafı daha iyisini biliyordu. Dağlar geceleri tehlikeliydi, oraları iyi bilen biri için bile. Ve eğer Malrik bulunmak istemiyorsa, onu bulamazdı.

Tekrar kürklerin içine süründü ve yüzünü onun genellikle uyuduğu yere gömdü. Onun döndüğünü duymayı, ağırlığının kürklerin üzerinde yanına yerleştiğini hissetmeyi bekledi. Ama dakikalar saatleri kovaladı ve o hâlâ geri dönmedi.

Geniş yatak odası onun varlığı olmadan boş hissediyordu. Onun sıcaklığına, nefes alışının ritmik sesine, hatta ara sıra uykusunda çıkardığı hırıltılara ve burun çekişlerine alışmıştı. Onsuz, sessizlik her yönden üzerine baskı yapıyordu.

"Geri dönecek," dedi kendi kendine kararlılıkla. "Her zaman döner."

Ama gece derinleştikçe, şüphe içeri girdi. Ya bu sefer farklıysa? Ya bu gece başına gelenler onu sonsuza dek uzaklaştırdıysa?

Uyku, dışarıdan gelen her sesle kesintiye uğrayan aralıklarla geliyordu. Her seferinde onun dönüşünü duymayı umarak sarsılarak uyanıyor, ancak sessizlikle karşılaşıyordu.

Şafak vakti geldiğinde soluk ışık parmakları odanın içinde uzanıyordu ama Malrik hâlâ ortalıkta yoktu. Ayağa kalktı, yüzüne su çarptı ve tulumunu giydi. Bu tanıdık rutin rahatlatıcı olmalıydı ama elleri mekanik bir şekilde hareket ediyordu, aklı başka yerdeydi.

Kalenin içinde dolaştı, geçerken duvarlara dokundu. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey başarmış olmaları dikkat çekiciydi. Ana koridorlar enkazdan arındırılmış, birkaç oda yeniden işlevsel hale getirilmişti ve küçük temizlik robotu özenle çalışarak yılların kirini temizliyordu.

Mutfakta POTTS'u kahvaltı için programladı ama hiç iştahı olmadığını fark etti. Yemeğe dokunmadan bıraktı ve kaledeki amaçsız turuna devam etti.

Balo salonu bugün farklı görünüyordu; daha az heybetli, daha melankolik. Yüksek pencerelerden süzülen güneş ışınlarında toz zerrecikleri dans ediyordu. Malrik'in onu bu odayı keşfederken nasıl izlediğini hatırladı, gözleri nostaljiye benzer bir şey yansıtıyordu.

Burada balolara ev sahipliği yapmış mıydı? Onu resmi kıyafetler içinde, her zamanki zarafetiyle hareket ederken düşünmek, endişesine rağmen gülümsemesine neden oldu.

Teras kapısına doğru ilerledi ve bahçeye baktı. Yabani, aşırı büyümüş bölümler ile Malrik'in temizlediği alanlar arasındaki keskin tezat göğsünü sızlattı. Onun için güzel bir şey yaratmak için çok çalışmıştı.

"Neredesin?" diye mırıldandı, herhangi bir hareket belirtisi için ağaç hattını tarıyordu.

İçeri döndüğünde işine odaklanmaya çalıştı. Aydınlatma sistemi şu anki projesiydi, ancak aynı devre kartını üç kez düşürdükten sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle bir kenara bıraktı. Konsantre olamıyordu. Birkaç dakikada bir, Malrik'in devasa bedeninin kapı aralığını doldurduğunu görmeyi umarak kendini yukarı bakarken buldu.

Birden aklına buradan ayrılabilceği düşüncesi geldi. Dış kapılar kilitli değildi. Köye dönüş yolu yeterince açıktı. Babası muhtemelen çok endişelenmiştir. Şu anda yürüyüp gidebilirdi.

Bu fikir tam üç saniye sürdükten sonra aklından çıktı.

Kendi kendine bunun sebebinin kaleyi onarmak için verdiği söz olduğunu söyledi. Söz vermişti ve sözünden dönmezdi. Hepsi bu kadardı.

Ama bunu düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bir pazarlık yüzünden kalmıyordu. Kalıyordu çünkü Malrik'i acısıyla baş başa bırakma düşüncesi dayanılmazdı.

"Lanetli," demişti. Bu ne anlama geliyordu? Lafın gelişi miydi yoksa daha gerçekçi bir şey miydi? Kütüphaneye dönmeye karar verdi. Malrik ona neler olduğunu açıklayamıyorsa ya da açıklayamıyorsa, belki orada bazı cevaplar bulabilirdi.

Oda tam olarak bir gece önce bıraktıkları gibiydi; büyük sandalye hâlâ odanın ortasına doğru çekilmişti, okudukları kitap hâlâ yanındaki küçük masanın üzerinde açık duruyordu. Parmaklarını deri cildin üzerinde gezdirdi, onun kucağında otururken vücudunun sıcaklığını, ara sıra hikâye hakkında yorum yaparken göğsünün gümbürtüsünü, ona verdiği zevki hatırladı.

Bu anıyı bir kenara bırakarak rafları düzenli bir şekilde incelemeye başladı. Kitapların çoğu Vultor dilindeydi ama ortak ticaret dilinde metinler içeren birkaç bölüm de vardı.

Parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirerek yardımcı olabilecek bir şeyler aradı. Kalın bir cilt gözüne çarptı: "Vultor Fizyolojisi ve Sosyal Yapıları." Kitabı indirdi ve daha dün paylaştıkları devasa sandalyeye yerleştirdi.

Sayfaları çevirirken, Vultor biyolojisi, ikili formları, sürü hiyerarşileri hakkındaki bilgileri özümserken saatler geçti. Bazılarını genel bilgilerden biliyordu ama çoğu onun için yeniydi.

Öğleden sonraya kadar umut verici bir şey bulamadı. "Çiftleşme Bağları ve Biyolojik Zorunluluklar" başlıklı bir bölüm.

"Çiftleşme bağı Vultorlar arasında kutsaldır," diye yüksek sesle okudu, sesi sessiz odada kısıldı. "Bir Vultor gerçek eşini tanıdığı anda, biyolojik bir zorunluluk harekete geçerek onu bağı tamamlamaya zorlar. Tanınan bir eşten ayrılmak aşırı sıkıntıya neden olur."

Okudukça kalbi hızlandı, çiftleşen çiftlerin nasıl derin bir bağ paylaştıklarını, birbirlerinin canavar ve Vultor taraflarını nasıl dengelediklerini öğrendi.

Sonra onu buldu; bölümün sonundaki küçük bir kısım, "Evlenmemişlerin Laneti" başlığını taşıyordu.

"Bir eş bulamadan olgunluğa erişen Vultorlar, ikili doğaları arasında kararsızlık dönemleri yaşayabilir. Yıllar geçtikçe, bu durum halk arasında 'çiftleşmeyenlerin laneti' olarak bilinen duruma dönüşebilir. Canavar taraf giderek baskın hale gelir ve tamamen bastırılana kadar Vultor bilincini bastırır."

Okumaya devam ederken elleri titredi.

"Bir kez tamamen ortaya çıktığında, lanet geri döndürülemez olarak kabul edilir. Etkilenen kişi kalıcı olarak canavar formuna hapsolür ve geriye sadece ilkel içgüdüleri kalır. Bu tür vakalar nadirdir ancak Vultor tarihi boyunca belgelenmiştir, genellikle gurur veya hırs yüzünden potansiyel eşleri reddeden bireylerde görülür."

Kitabı bir çırpıda kapattı. Bu doğru olamazdı. Malrik kalıcı olarak kapana kısılmamıştı - Vultor tarafının daha sık ortaya çıktığını görmüş, onun tam cümlelerle konuştuğunu duymuştu. Geri dönmek için savaşıyordu.

Ama metinde lanetin geri döndürülemez olduğu yazıyordu.

Gözlerini boşluğa dikmiş, birlikte geçirdikleri zamanı düşünüyordu. Malrik ilk geldiğinde neredeyse tamamen canavar gibiydi. Sonra yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Konuşması düzelmişti. Daha kontrollü, çevresinin daha farkında olduğunu göstermişti.

Bu değişikliğe ne sebep olmuştu? Onun varlığı mı?

Bir anı su yüzüne çıktı - onun kollarında uyandığı, birlikte geçirdikleri o ilk sabah. Adamın vücudunun onunkine karşı hissi, artık kürklü ve pençeli olmayan elleri. Boynuna karşı hırladığı kelime.

"Dostum."

Bu muydu? O gerçekten onun eşi miydi? Vultor tarafı bu yüzden mi ortaya çıkıyordu?

Bu imkansız görünüyordu. O bir insandı, Vultor değil. Ve yine de... bu çok şeyi açıklıyordu. Sahipleniciliğini. Gitmesine izin vermemesi. Her zaman onun yanında olmak, ona dokunmak istemesi.

Her şeye rağmen ona çekildiğini hissetmesi.

Sandalyede arkasına yaslandı, zihni hızla çalışıyordu. Eğer onun eşiye -eğer onun varlığı bu lanetten kurtulmasına yardımcı oluyorsa- bu onlar için ne anlama geliyordu? Kendisi için?

Bu olabilir miydi? Bir şekilde onun eşi miydi? Bu yüzden mi Vultor tarafı onunla birlikteyken daha sık ortaya çıkıyordu?

Bu fikir onu korkutmalıydı ama bunun yerine göğsüne sıcak bir his yayıldı. Eğer onun eşiye -gerçek eşi- o zaman belki de bu laneti kırmasına yardım edebilirdi.

Dışarıdaki koridordan gelen hareket sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Tanıdık ritmi fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Malrik.

Adam koridorun sonunda görüldüğü anda kapıya doğru koştu. Onu görünce nefesi kesildi. Kıyafetleri -yemekte giydiğı pantolon ve yelek- vücudundan lime lime sarkıyordu. Göğsündeki ve kollarındaki düzinelerce sıyrıktan kan sızıyordu, sanki bir dikenli çalıya karşı savaşmış gibiydi. Kürkü kir ve yapraklarla keçeleşmişti.

Ama onu tutan gözleri oldu; vahşi ve parıltılı gözleri omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Korkudan değil, beklentiden olduğunu fark etti.

Ona doğru yürüdü, yorgunluğu belli olmasına rağmen hareketleri akıcıydı. Her adımında bir amaç, nabzını hızlandıran bir kararlılık vardı.

"Geri dönmeyeceğini sanıyordum," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Cevap vermedi ama her adım onu daha da yaklaştırıyor, devasa bedeni koridoru dolduruyor gibiydi. Onda farklı bir şeyler vardı -tamamen canavar değil, tamamen Vultor da değil, ikisinin arasında bir şey. Gözlerindeki zekâ açıktı ama ilkel açlık da öyle.

Ona ulaştığında durdu, üzerine abandı. Her nefes alışında göğsü kabarıyordu ve kız onun üzerindeki ormanın kokusunu alabiliyordu -çam, toprak ve ona özgü bir şey.

"Malrik," diye fısıldadı. "Ne oldu sana böyle?"

Cevap vermedi. Bunun yerine ona doğru uzandı, pençeli ellerinden biri zarif bir nezaketle yüzünü kavradı. Gözleri onunkileri aradı, adını koyamadığı bir şey arıyordu.

"Benim," diye homurdandı, sözcük göğsünün derinliklerinden gürlüyordu.

Kitabın sözleri zihninde yankılandı. *Bir Vultor gerçek eşini tanıdığı anda, biyolojik bir zorunluluk harekete geçer. Çiftleşme bağı kutsaldır.*

O anda anladı. Bu sadece bir pazarlık, tamirat ya da hatta dostlukla ilgili değildi. Bu ait olmakla ilgiliydi. Evrende, canavarın ardındaki ruhu görebilen tek kişiyi bulmakla ilgiliydi.

"Evet," diye fısıldadı, yüzüne dokunmak için uzandı. "Evet, öyleyim."

Yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir sesle onu kollarının arasına aldı. Kadın isteyerek gitti, kollarını adamın boynuna doladı ve adam onu göğsüne yasladı. Korkutucu görünümüne rağmen, tutuşu nazik, hatta saygılıydı.

Adam onu kalenin içinden geçirirken, onun odasına doğru gittiklerini biliyordu; artık onların olan kürk yuvasına doğru. Gergin olmalıydı, hatta belki de korkmalıydı ama tek hissettiği derin bir doğruluk duygusuydu.

"Senin," diye fısıldadı boynuna doğru, kollarının karşılık olarak onu sardığını hissetti. "Ve sen de benimsin."

Kitapta buna "çiftleşmemişlerin laneti" deniyordu. Ama Malrik artık çiftleşmemiş değildi.

Ona sahipti.

Ve o, tüm olasılıklara ve beklentilere rağmen, tam olarak ait olduğu yeri bulmuştu.

BÖLÜM 19

Malrik'in canavarı Bella'yı taşırken zaferle kükredi. Yuvalarına geri döndüler. Kadının kokusu burun deliklerini doldurdu; tatlı, sarhoş edici ve şimdi de arzuyla karıştı. Onun. Kız onun kızıydı. Bu bilgi kanında gürleyerek diğer tüm düşünceleri bastırdı.

Kalenin koridorlarındaki yolculuk bir bulanıklık içinde geçti. Canavarı birlikte yaptıkları onarımları, temizledikleri yerleri, kutladıkları küçük zaferleri hiç umursamıyordu. Sadece inlerinin güvenliğini, yuvalarının mahremiyetini istiyordu.

Omuzlarını kaldırıp odalarının kapısını açtığında, öğleden sonra güneşi kürk yuvasının üzerine yayılıyordu. Vücudunu sarsan ihtiyaç titremelerini göz önünde bulundurarak onu olabildiğince nazikçe yatırdı.

Gözleri kocaman ama korkusuzca ona baktı. Saçları kürklerin üzerinde sıvı altın gibi yayılıyor ve göğsü hızlı, sık nefeslerle inip kalkıyordu.

İçinden ilkel ve sahiplenici bir şey geçti. Hızlı bir hareketle kadının giysilerinin kumaşını yırttı ve sanki kâğıttan yapılmışlar gibi parçaladı. Pençeleri tam zamanında geri çekilerek kızın teninde iz bırakmaktan kaçındı. Güzelliği onu sersemletmişti önceki gece , ama o daha da görünüyordu

Şimdi daha güzeldi, solgun teni altın güneş ışığında parlıyordu.

Başını onun boğazının çukuruna doğru eğdi ve derin derin içine çekti. Kadının kokusu onu sarhoş etmiş, arzusunu daha da artırmıştı. Ona sahip olma, onu kendi olarak işaretleme ihtiyacı damarlarında bir davul gibi çalıyordu.

Ancak açlık ve içgüdünün altında, rasyonel zihninin bir parçası kalmıştı. Onun nazik dokunuşunun, kahkahasının, güveninin anısı - Vultor tarafı onun sunduğu değerli hediyeği fark etti.

"Benim," diye tekrar hırladı, kelime dişlerinin arasından zar zor seçilebiliyordu.

Kadın irkilmedi. Bunun yerine ona doğru uzandı, ince parmakları yüzünün hatlarını çizdi.

"Senin," diye kabul etti, yanaklarını renklendiren kızarıklığa rağmen sesi sabitti.

Malrik onun ağzını almak için başını eğdiğinde canavar onayını haykırdı. Öpücük aç ve talepkârdı, onu deliliğin sınırına sürükleyen ihtiyacın fiziksel bir tezahürüydü. Kızın dudakları Malrik'in dudaklarının altından ayrılıp onu karşıladı ve kızın tatlı tadı neredeyse onu çözecekti.

Elleri adamın omuzlarına, oradan da göğsüne doğru ilerledi ve giysilerinden arta kalanları bir kenara itti. Her his artmış, her dokunuş büyümüşü.

Parmakları yaralarından birine dokunduğunda, "Yaralanmışsın," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Fark etmez," diye homurdanmayı başardı.

Dudaklarına karşı gülümsedi, sonra onu nazikçe geri itti. "Seni görmeme izin ver."

Canavar bu emre sinirlendi ama başka bir şey -kürk, diş ve pençenin altında gömülü olan bir şey- onun sesindeki ilgiye karşılık verdi. Kadının giysilerinden arta kalanları itmesine izin vererek yaralarının tüm boyutlarını ortaya çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu, parmakları omzundan göğüs kafesine kadar uzanan derin bir çizimin üzerinde geziniyordu.

"Ağaçlar," diye homurdandı. "Kayalar. Umurumda değil."

Ona kaşlarını çatı. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

Kendini nasıl inatçı ormana attığını, içindeki kargaşadan uzaklaşmak için fiziksel acıyı nasıl memnuniyetle karşıladığını açıklayamazdı. Kendisine karşı, hem kendisi olan hem de olmayan canavara karşı bir savaş verdiğini ona nasıl anlatabilirdi?

Ama kadın ona dokunmaya, nazik parmaklarıyla vücudunun hatlarını çizmeye devam ettikçe, içinde bir şeyler değişti. Öfkelenen ve kontrolü ele geçirmek için pençe atan canavar sakinleşmeye başladı. Geri çekilmiyor, başka bir şeyle birleşiyordu - Vultor olmanın, erkek olmanın, Malrik olmanın ne olduğunu hatırlayan bir şey.

Değişim yavaşça başladı. Önce kollarındaki tüyler çekilmeye başladı ve altlarındaki arduvaz grisi deri ortaya çıktı. Pençeleri tamamen geri çekildi, parmakları uzayarak Vultor formunun güçlü, hünerli ellerine dönüştü. Yüzünün değiştiğini, ağzının kısaldığını, yüz hatlarının daha belirgin hale geldiğini hissetti.

Tamamen Vultor değil - canavar bunun için hâlâ yüzeye çok yakındı - ama ilk dönüşümünden beri olduğundan daha fazla.

Değişimi izledi, yüzü gözlerinin önünde dönüşürken gözleri genişledi. Bittiğinde, yanağına dokunmak için uzandı, parmakları artık lupin yerine köşeli olan çenesinin çizgisini takip etti.

"Malrik," diye fısıldadı ve Malrik'in adının dudaklarından dökülen sesi Malrik'in içini ürpertti.

Ona baktı, canavardan çok Vultor olan gözleriyle onu ilk kez net bir şekilde görüyordu. Çok güzeldi - bir zamanlar önünde geçit töreni yapılan Vultor dişilerinin soğuk, uzak tarzında değil, içine ulaşan ve çoktan öldüğünü düşündüğü bir şeye dokunan bir şekilde.

Onu görünce -savunmasız, güven dolu, vücudunu ona açmış- tereddüt etti. Canavar onu almaya, sahiplenmeye, işaretlemeye çağırırdı. Ama uyanmakta olan, onuru, görevi ve seçimlerin ağırlığını hatırlayan yanı onu duraklattı.

"Emin misin?" diye sordu, sesi sertti ama kelimeleri netti.
"İstediğin bu mu?"

Gülümsemesi bitmeyen bir gecenin ardından doğan güneş gibiydi. "Evet," dedi basitçe. "Öyle."

Vücudu kendini tutma çabasıyla titrerken bile başını salladı. "Bu formu koruyamam," diye uyardı onu. "Canavar... geri dönecek."

Kadın sadece omuz silkti, elleri onun dönüşmüş bedenini keşfetmeye devam etti. "Benim için fark etmez," dedi ona. "Canavar ya da Vultor, sen hâlâ Malrik'sin. Sen hâlâ benimsin."

Bu sözler içinde bir şeylerin açılmasına neden oldu; kabul etmeyi reddettiği duyguları bile engelleyen bir baraj.

lanetten önce. Rahatlama, minnettarlık ve daha derin, adını koymaya hazır olmadığı bir şey içinden aktı.

Yarı canavar, yarı Vultor olan bir iniltiyle, ağırlığını ön kollarına dağıtmaya dikkat ederek kendini ona doğru indirdi. Kız onun altında çok küçüktü, onun cüssesine kıyasla çok kırılgandı. Yine de kollarını ona sarışında, onu kendine çekişinde kırılgan bir yan yoktu.

Dudakları tekrar buluştu, ama bu öpücük farklıydı - daha az tutkulu değildi, ama daha fazla bir şeyle yumuşatılmıştı. Şefkat. İlgi. Bunun ilkel bir ihtiyacın tatmininden daha fazlası olduğunun kabulü.

Elleri onun üzerinde geziniyor, şekilden şekle giren vücudunun hatlarını öğreniyordu. Parmakları bazen kürkle, bazen deriyle karşılaştı ama asla duraksamadı, asla tiksinti ya da korku göstermedi.

Onu eşit bir hayranlıkla inceledi. Teninin yumuşaklığı, özellikle hassas noktalarını bulduğunda çıkardığı küçük sesler onu şaşırttı. Belinin kıvrımlarını, göğüslerinin kabarıklığını izledi ve aralarındaki farklılıklara rağmen ona ne kadar mükemmel oturduğuna hayret etti.

Eli kadının kalçalarının arasına girip onu ıslak ve hazır bulduğunda, canavar tekrar öne fırladı ve tatmin olmak istedi. Ama onu kontrol altında tuttu, kendi zevkini almadan önce ona zevk vermeye kararlıydı.

Ona dokunduğunda yüzünü izledi, her ifadeyi, her soluk alıp veriş ve iç çekişi ezberledi. Gözlerinin dalgalanarak kapanışını. Dudaklarının bir iniltiyle ayrılması. İlk başta dokunuşunu hafif tuttu, kalçaları kürklerden kalkıp onu teşvik edene kadar onunla alay etti. Sonra bir parmağını onun içine kaydırды ve iç duvarlarının onun etrafında sıkıldığını hissetti.

"Evet," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

İkinci bir parmak daha ekledi, geri çekilirken parmaklarını hafifçe kıvırdı, kızın nefesini kesecek noktayı aradı. Bulduğunda, tekrar tekrar okşadı, başparmağı klitorisini daire içine aldı.

Nefes alış verişi düzensizleşti, teni pembeleşti. Parmaklarının etrafında sıkılaştığını, vücudunun serbest kalmaya yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Benim," diye tekrar hırladı, canavarını kontrol altında tutmak için mücadele ederken sesi neredeyse tanınmaz haldeydi.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi kelimenin üzerinde kırılıyordu. "Malrik, lütfen."

Böyle bir ihtiyaçla söylenen adının sesi neredeyse onu çözüyordu. Kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi, sikinin başı girişine doğru bastırıyordu.

"Bana bak," diye emretti, canavar huzursuzca kıpırdanırken sesi her zamankinden daha derindi.

Gözleri açıldı ve tereddüt etmeden onunkilerle buluştu. Derinliklerinde sadece arzuyu değil, kabullenmeyi de gördü. Güven. Onun ne olduğunu biliyordu -hem canavar hem de Vultor- ve yine de onu hoş karşılamıştı.

Tek ve güçlü bir hamleyle ona sahip oldu.

Duygu eziciydi -sıkı bir sıcaklık onu sarıyor, vücudu ona yapışırken bile istilasına boyun eğiyor, onu daha derine çekiyordu. Sakinleşti, ona uyum sağlaması için zaman tanıdı, canavarın akılsızca azma dürtüsüyle savaştı.

Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi, onu uzaklaştırmak için değil, daha da yaklaştırmak için. "Durma," diye nefes nefese kaldı.

İzin verildi, hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, sonra vücudu onunkine karşılık verdikçe artan bir aciliyetle. Her itiş onu daha derine, sadece bedenine değil, fiziksel olanı aşan bir bağlantıya sürükledi.

Canavar onayını haykırdı ama bir kez olsun kontrolü ele geçirmek için savaştı. Bunun yerine, zevki paylaşmaktan, birleşmelerinin doğruluğunun tadını çıkarmaktan memnun görünüyordu.

Kendisinin yeniden değiştiğini, omurgası boyunca tüylerin filizlendiğini, parmak uçlarından pençelerin uzandığını hissetti. Ama kadın geri çekilmedi. Bunun yerine, bacaklarını onun beline doladı, onu teşvik etti, her şeyini kabul etti.

Elleri huzursuzca sırtında geziniyor, kürkün yerini tene bıraktığı sınırı takip ediyordu. Dudaklarını adamın boğazına bastırmak için yukarı kalktığında, adam kendi hırıltısının ağzında yarattığı titreşimi hissetti.

"Benim," diye tekrar hırladı, ağzında uzayan dişlere rağmen kelime öncekinden daha netti.

"Senin," diye nefes nefese kabul etti. "Ve sen de benimsin."

Bu kadar cesurca dile getirilmiş bir iddia, içinde bir zevk şoku yarattı. Evet, o onundu. Onun kokusunu aldığı andan beri öyleydi. Son nefesine kadar da öyle olacaktı.

Onu mümkün olan her şekilde kendine ait kılma ihtiyacıyla hızını artırdı. Vücudu onun etrafında sıkılaştı, nefes alış veriş daha düzensiz hale geldi. Yaklaşmıştı. Kokusundaki değişimin kokusunu alabiliyor, tenine yayılan kızarıklıkta bunu görebiliyordu.

"Bırak," diye ısrar etti, sesi canavarın hırıltısı ve Vultor'un emrinin bir karışımıydı. "Benim için bırak Bella."

Adının duyulması onu uçurumun kenarına itmiş gibiydi. Haykırdı, vücudu onun etrafında zevkle sarsılıyordu.

onu sahiplendi. Başını arkaya atmış, gözleri kendinden geçmiş bir halde kapalı, dudaklarında onun adı, gördüğü en güzel şeydi.

Kendi boşalması da bunu hızla takip etti ve acıya varan bir yoğunlukla onu yırttı. Kendini onun içine boşaltırken kükredi, onu mümkün olan en ilkel şekilde kendi olarak işaretledi, ancak onun denenmemiş vücudunu düşünerek, düğümü genişlemeden önce kendini serbest bırakmaya zorladı.

Bir an için onun üzerinde asılı kaldı, kolları kendini ayakta tutma çabasıyla titriyordu. Sonra dikkatlice yana doğru yuvarlandı ve onu da yanına alarak göğsüne doğru uzanmasını sağladı.

Sessizce uzandılar, nefes alışları giderek yavaşlıyordu. Adam onun saçlarını okşadı, parmaklarının arasındaki yumuşaklığa hayret etti; parmakları bir kez daha elden çok pençeye dönüşmüştü. Dönüşüm tersine dönüyordu, canavar bölgesini geri alıyordu. Ama ilk kez onunla savaşmadı. Canavar artık onun bir parçasıydı ve Bella her ikisini de kabul etmişti.

"Bella," diye fısıldadı, onun adı dudaklarında bir dua gibiydi.

Başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu. Gözlerinde sadece fiziksel hazzın parıltısını değıl, daha derin bir şeyi, uzun zamandır hissetmediğı ve zar zor fark ettiğı bir duyguyla göğsünün sıkışmasına neden olan bir şeyi gördü.

Umut.

"Buradayım," diye mırıldandı ve göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Canavar memnuniyetle mırıldandı ama Malrik kollarını ona doladı ve sanki kaybolacakmış gibi onu kendine yakın tuttu. Lanet etkisini gösterdiğinden beri ilk kez huzur gibi bir şey hissetmişti.

"Benim," diye fısıldadı son bir kez, bu sözcük artık bir sahiplik iddiası değil, bir koruma vaadiydi. Bağlılık.

Uyku onu ele geçirdiğinde, aklından son bir düşünce geçti: Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez yalnız değildi.

BÖLÜM 20

Bella uyandı için ve tanıdık ağırlık .
Malrik'in kol

beline sarılmıştı. Pencerelerden süzülen güneş ışığı taş duvarları altın rengine boyuyordu. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek hafifçe kıpırdandı ve onu yakınında tutan kola baktı. Kalın gri kürk bir kez daha onu kaplamıştı, keskin pençeler şimdi uykuda tamamen uzamıştı.

Bu onu rahatsız etmedi. Azıcık bile.

Parmaklarını kürkün üzerinde hafifçe gezdirerek altındaki güçlü kasları hissetti. Adamın gücü ile onu tutuşundaki nezaket arasındaki tezat kalbinin kabarmasına neden oldu.

Onu *her haliyle seviyorum*, diye düşündü, sonra farkına vardığında dondu kaldı. Aşk. Onu seviyordu. Hem canavar hem de insan olan bu yaratıkla ilk karşılaştığında onu dehşete düşürmüştü ama şimdi daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissetmesini sağlıyordu.

Onun şiddetli koruyuculuğunu, beklenmedik nezaketini, ona sanki dünyasındaki en değerli şeymiş gibi bakmasını seviyordu. Hatta onun huysuz, talepkâr tavırlarını bile seviyordu - bir an ona emirler yağdırırken, ertesi gün ona çiçekler sunmasını.

Ancak mutluluk ne kadar çabuk geldiyse, yerini endişeye bıraktı.

Peki ya babası? İyileştikten sonra dönmesini bekliyordu ama ondan hiçbir iz yoktu. Ya hâlâ hastaysa? Araba onu doğruca Agatha'nın evine gtrmeliydi ama ya bir şeyler ters gittiye? Ve iyi olsa bile, onsuz ne yapacaktı? Annesi ldğnden beri bir takım olmuşlardı, dünyaya karşı sadece ikisi.

Dudağını ısırdı, yeni aşkı ve aile sorumlulukları arasındaki çatışmadan rahatsızdı. Malrik gitmeyi kabul etse bile onu köye geri gtremezdi. Köylüler Vultor'la ticaret yapma fikrine geçici olarak açık olabilirlerdi ama çoğu hâlâ onlara en iyi ihtimalle şüpheyle, en kötü ihtimalle de düpedüz korkuyla bakıyordu. Malrik'in canavar formuna karşı daha da az hoşgrl olacaklardı.

Arkasında Malrik kıpırdandı. Kolu, tekrar gevşemeden önce kısa bir süreliğine onun beline dolandı. Onun saçlarına sokulduğunu ve derin nefes aldığını hissetti.

"Günaydın," diye gürledi, sesi uykudan przlıyd ama birlikte geçirdikleri ilk gnlerdekinden daha netti.

Yüzünü ona dönerek gülümsemeye zorladı. "Günaydın."

Sabah ışığında usulca parlayan gözleri, kızın yüzünü incelerken daraldı. Ağzının etrafındaki kürk hafifçe çekilmiş ve Vultor özelliklerini daha fazla ortaya çıkarmıştı. Her iki formun tuhaf bir karışımıydı ama kız bunu tuhaf bir şekilde çekici buluyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, o kadar büyük penelere göre şaşırtıcı bir incelikle yüzündeki bir tutam saçı taramak için uzandı.

Endişelerini saklamanın bir anlamı olmadığını bilerek iç geçirdi. Artık onu çok iyi okuyabiliyordu.

"Hâlâ babam için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "İyileştikten sonra geri döneceğinden emindim ama dönmedi. Ya gerçekten hastaysa? Ya da araba arızalandıysa ve Agatha'nın evine hiç ulaşamadıysa? Sence o mesajı bugün gönderebilir miyiz?"

Yüzü hemen karardı. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve kolu kızın etrafında sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Canavar, onun bir başkası, hatta babası için endişelenmesi düşüncesinden açıkça hoşnutsuzdu.

Ama sonra, onu şaşırtacak şekilde, adam derin bir iç çekti. Hırıltısı azaldı ve kolu tutuşunu gevşetti.

"Onun yerine... onu kontrol etmelisin," dedi isteksizce, her kelimesi sanki konuşması fiziksel olarak acı veriyormuş gibi geliyordu.

Gözlerini kırptırdı, onun bu tavrı karşısında şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

Bir kez sertçe başını salladı, gözlerini kaçırdı. "O senin baban."

Bu basit ifadenin çok fazla anlamı vardı. Onun babasıyla olan bağını kabul ediyor, onun ihtiyaçlarını içgüdüsel olarak onu kendisinden ayrı tutma arzusunun önüne koyuyordu. Bu belki de onunla tanıştığından beri yaptığı en özverili şeydi.

Aklına ani bir fikir geldi. "Onu kontrol etsek nasıl olur? Birlikte?"

Başını tekrar ona doğru çevirdi ve gözleri büyüdü. "Biz mi?"

"Evet," dedi, bu fikre ısınarak. "Birlikte Agatha'ya gidebiliriz. Onu tanıyorsun, değil mi? Onunla daha önce konuştuğumda senden haberi var gibiydi."

Kaşlarını çattı, kararsız görünüyordu. "Agatha... eski anılar. Hepsi iyi değil."

"Ama seni bulmama yardım etti," diye belirtti. "Ve babamı ona gönderdim çünkü ona yardım edeceğini düşündüm." Yüzüne dokunmak için uzandı, parmaklarını kürkün deriyle buluştuğu kenar boyunca gezdirdi. "Seni terk etmek istemiyorum Malrik. Bir günlüğüne bile. Ama babamın iyi olduğunu bilmem gerek."

Onun dokunuşuna doğru eğildi, gözleri yarı kapalı. "Tehlikeli," diye mırıldandı. "Benim için. Senin için, benimle."

"Korkmuyorum," dedi kararlılıkla. "Ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gülme olabilecek gürültülü bir ses ondan kaçtı. "Canavarı mı koruyorsun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Tıpkı senin beni koruduğun gibi."

Sanki herhangi bir aldatma belirtisi arıyormuş gibi uzun bir süre kadının yüzünü inceledi. Hiçbir şey bulamayınca tekrar iç çekti.

"Gidelim," diye kabul etti sonunda. "Ama dikkatli ol. Çabuk ol. Köy yok."

Rahatlama ve minnettarlık onun üzerine yıkıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve onun ağzına bir öpücük kondurdu. "Dikkatli olacağız, söz veriyorum. Sadece Agatha'ya gidip döneceğiz."

Başını salladı, sonra onu kendine çekti, yüzünü boynuna gömdü ve sanki kokusunu ezberlemeye çalışıyormuş gibi derin nefes aldı. Kollarını ona doladı, vücudunun dokunuşunun altında hafifçe nasıl değiştiğini hissetti - bazı yerlerde kürkler geri çekildi, kaslar şekil değiştirdi.

"Yakında gitmeliyim," diye mırıldandı tenine karşı. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Onun omzuna gülümsedi. "Giyineyim ve birkaç eşyayı toplayayım."

Adam isteksizce onu bıraktı ve kadın yataktan kaydı, daha önce denenmemiş kasları protesto ettiği için biraz irkildi. Yolculuklarını ertelemekte ısrar edeceğinden korktuğu için bunu ondan saklamak için elinden geleni yaptı. Giyinirken arkasına dönüp baktığında, adamın kendisini o yoğun sarı gözlerle izlediğini gördü, yüz hatlarında duyguların bir karışımı oynayıyordu.

"Endişelisin," diye gözlemledi, saçlarını geriye çekip bir bez parçasıyla sabitleyerek.

"İnsanlar canavardan korkar," dedi basitçe. "Vultor... Malrik'i hatırla. İkisi de iyi değil."

Yatağa geri döndü ve adamın yüzünü ellerinin arasına alarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Başkalarının ne düşündüğü umurunda değil. Sen benimsin, ben de seninim. Önemli olan tek şey bu."

Kadının sözleri üzerine gözlerinde şiddetli ve sahiplenici bir şey parladı. "Benim," diye kabul etti, sesi hırıltıya dönüşmüştü.

"Ve senden utanmıyorum," diye kararlılıkla devam etti. "Hiçbir parçandan değil. Canavar ya da Vultor ya da ikisi arasında bir şey. I-"

Tereddüt etti, neredeyse yüksek sesle söylemekten korkuyordu ve adam hareketsiz kaldı. Kız daha cesaretini toplayamadan, adamın kolları ona dolandı ve onu göğsüne doğru öyle bir kuvvetle çekti ki, ciğerlerindeki nefes kesildi.

"Bella," diye fısıldadı, sesi duygu doluydu. "Benim Bella'm."

Bunun bir aşk ilanı olup olmadığından emin değildi ama yine de hissetmişti; adamın güçlü bedeninden geçen titremede, pençelerinin onu tırmalamaktan özenle kaçınmasında,

Yüzünü saçlarına bastırıp adını bir dua gibi solumasında.

Sonunda onu bıraktığında, gözlerinde yeni bir kararlılık vardı. "Gidiyoruz," dedi kararlı bir şekilde. "Babamı bulacağız. Sonra eve döneceğiz."

Yuva. Bu kelime içinde bir sıcaklık dalgası yarattı. Kırık dökük teknolojisi ve aşırı büyümüş bahçeleriyle bu harabe kale, köyün asla sahip olmadığı bir şekilde onun için ev haline gelmişti. Çünkü o buradaydı.

"Yanıma biraz yiyecek alırım," dedi, pratik doğası yeniden ortaya çıkmıştı. "Ve su da getirmeliyiz. Buradan Agatha'nın evine giden yolu biliyor musun?"

Başını salladı. "Ormanın içinden. Ana yollardan kaçının."

"İyi plan," diye kabul etti ve kapıya doğru yöneldi. "Birkaç dakika içinde mutfakta buluşuruz."

POTTS'tan kurutulmuş et ve meyve paketledi, su kaplarını doldurdu ve ambarda bulduğu malzemelerden bir araya getirdiği küçük tıbbi kiti ekledi. Her şeye hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Mutfağa döndüğünde Malrik onu bekliyordu. Bir gece önceki kıyafetlerinden geriye kalanları giymişti; pantolonu yırtık ama giyilebilir durumdaydı, yeleği ise kurtarılamaz olduğu için terk edilmişti. Bir pelerin bulmuş, onu omuzlarına örtmüş, kapüşonunu yüzünü gölgeleyecek şekilde yukarı çekmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu çantasını omuzlayarak.

Bir kez başını salladı, sonra çantayı ondan almak için hareket etti. "Ben taşırım."

Yardım etmenin onu daha iyi hissettireceğini bildiği için tartışmadan vazgeçti. "Yolu göster."

Sabahın parlak ışığında dışarı adım attıklarında, heyecan ve endişenin garip bir karışımını hissetti. Bu yolculuk bir çift olarak ilk gerçek sınavları olacaktı - dış dünyayla birlikte yüzleşeceklerdi.

Başını kaldırıp Malrik'e baktı, omuzlarındaki gerginliği ve etraflarını temkinli bir şekilde tarayışını fark etti. Uzanarak elini Malrik'in elinin içine soktu ve parmakları Malrik'in parmaklarına dolandığında pençelerinin dikkatlice geri çekildiğini hissetti.

"Birlikte," dedi yumuşak bir sesle.

Ona baktı, sarı gözleri pelerininin başlığı altında parlıyordu. "Birlikte," diye kabul etti.

Ve böylece, kalenin güvenliğini arkalarında bırakarak ormana doğru yola koyuldular.

Yol yerine orman patikasından gitmelerini önermişti, gizlenmeyi tercih ediyordu ve kadın da buna itiraz etmemişti. Patika dar ve dolambaçlıydı, belli ki düzenli seyahat için tasarlanmamıştı. Malrik cüssesine rağmen sessiz bir zarafetle hareket ederken, kız engebeli zeminde ayağının yere basmasına dikkat etmek zorundaydı. Onu yakınında tutuyor, ara sıra devrilmiş kütüklerin üzerinden kaldırıyor ya da dikenli bölgelerde ona rehberlik ediyordu.

"Agatha'nın evi ne kadar uzakta?" diye sordu yaklaşık bir saat yürüdükten sonra.

"Yarım gün," diye cevap verdi, etraflarını izlerken başı sürekli dönüyordu. "Sorun çıkmazsa."

Güven verici bir şekilde onun elini sıktı. "İyi olacağız. Ve babamın iyi olduğunu bilmek buna degecek."

Yüzündeki ifade hafifçe yumuşayarak ona baktı. "O... iyi bir baba mı?"

"En iyisi," dedi hiç tereddüt etmeden. "Annem öldükten sonra beni tek başına büyüttü. Bana mekanik hakkında bildiği her şeyi öğretti, bir kez bile kız olduğum için bir şeyi yapamayacağımı söylemedi." Anılara gülümsedi. "Annemin zeki ellerimle çok gurur duyacağını söylerdi."

Malrik bir an için sessiz kaldı ve bunu içine sindirdi. "Onu özlüyorsun," dedi sonunda. Bu bir soru değildi.

"İstiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu seni terk etmek istediğim anlamına gelmiyor. Sadece onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Anlamış gibi görünerek başını salladı. "Peki ya sonra?"

"İyi olduğundan emin olduktan sonra mı?" Bir an düşündü. "Seninle birlikte kaleye geri dönmek istiyorum. Orası evim gibi oldu. Ama belki arada bir babamı ziyaret edebiliriz? Belki o da tamamen iyileştikten sonra bizi ziyaret edebilir?"

Hemen cevap vermedi ve neredeyse gözlerinin ardındaki çatışmayı görebiliyordu - canavarın bölgesel içgüdüleri, büyüyen Vultor mantığıyla savaşıyordu.

"Belki de," dedi sonunda, kadın bunu önemli bir taviz olarak algıladı.

Ormanın güzelliğine hayranlıkla bakarken yoldaşça bir sessizlik içinde devam ettiler. Bu dağların yakınında büyümesine rağmen ormanın bu kadar derinlerine nadiren inmişti. Burada her şey daha canlı görünüyordu; yeşiller daha derin, çiçekler daha parlak, hava daha taze.

Birdenbire, Malrik dondu. Onun Kafa kopmuş
Yukarı, Havayı kokladıkça burun delikleri
genişliyordu. Göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, anında tetikteydi.

"Diğerleri," diye hırladı adam. "Bu taraftan geliyorlar."

BÖLÜM 21

Malrik daha fazla bilgi edinmek için havayı test etti Kimin yaklaştığı hakkında. *Vultor*. Sadece bir değil, birkaç tane. Bir devriye.

Donup kaldı, bir koluyla Bella'yı arkasına çekerken diğer eli kılıcına gitti. Canavar formu yeterince silahlıydı ama Vultor tarafı çeliğin rahatlığını hatırlıyordu ve ayrılmadan önce cephaneliğinden bir kılıç seçmişti. Tanıdık hareket başka bir anıyı tetiklemişti: eğitim alanları, önünde eğilen savaşçılar, onların yeteneklerini kibirli bir şekilde reddetmesi. Boğazından alçak sesle hırladı, canavarı ileri atılırken anıyı itti, kürkü derisinde dalgalandı, pençeleri tamamen uzadı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, eli onun kolundaydı.

"Vultor. Seni koruyacağım," diye söz verdi.

"Biliyorum." Onun eline uzandı, parmaklarını korkusuzca onunkilerle birleştirdi. "Ve ben de seni koruyacağım."

Bunun saçmalığı -bu küçük insan dışının onu koruması-canavarını kızdırmalıydı. Bunun yerine göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Onu zaten anlayamayacağı şekillerde korumuş, her seferinde bir dokunuş, bir gülümsemeyle onu unutulmanın kıyısından döndürmüştü.

Hayvanı onu yabancı erkeklerle yüzleşmeye çağırsa da, etraflarını tarayarak saklanacak bir yer aradı. Saklanabilselerdi, devriyenin geçmesini bekleselerdi... Hayır. Rüzgâr onların kokusunu -onun kokusunu- savaşçılara taşıyacaktı. Araştıracaklardı.

"Onlarla buluşmaya gitmeliyiz," dedi usulca. "Eğer Agatha'nın arkadaşlarıysa, bize yardım edebilirler."

Canavarı bu öneri karşısında hırladı, bölgesel içgüdüleri alevlendi ama Vultor tarafı mantığı kabul etti. Avlanmaktansa onlarla kendi şartlarında yüzleşmek daha iyiydi.

"Arkamda kal," diye emretti ve ölçülü adımlarla ilerledi.

Devriye ortaya çıktığında fazla uzaklaşmamışlardı; yırtıcı hayvanların sessiz zarafetiyle hareket eden üç savaşçı. Malrik'i hemen fark ettiler, yüzlerinde şok ve ihtiyat ifadeleriyle oldukları yerde donup kaldılar.

Sert yüzlü, yaşlı bir erkek olan lider bir adım öne çıktı, eli silahındaydı. Vultor dilinde "Kendini tanıt," diye emretti.

Aynı dilde cevap vermekte zorlandı, kelimeler uzun zaman sonra diline yabancı geliyordu. "Malrik," sonunda başardı.

Bu isim devriyenin içinde gözle görülür bir dalgalanma yarattı. Liderin gözleri önce genişledi, sonra da şüpheyi kısıldı.

"Malrik mevsimler önce öldü," dedi. "Görüldüğünü duyduk ama onun kılığına bürünen canavar bu topraklarda hoş karşılanmıyor."

Hırladı, canavarı savaşçının ses tonundaki tehdide karşılık verdi. Dönüşümü daha da ilerledi -kürk

göğsüne ve kollarına yayılıyor, yüzü hafifçe uzuyordu.

"O Malrik," dedi Bella, onu koruma çabasına rağmen arkasından çıkarak. "Ve ben de onun eşiyim."

Bu açıklama devriyeyi susturdu. Belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktılar, sonra da gözlerinde yeni bir değerlendirmeyeyle Malrik'e döndüler.

"Başka bir insan eş mi?" diye mırıldandı genç savaşçılardan biri.

Lider ikisini de inceledi, bakışları Malrik'in dönüşümünün durmuş gibi görüldüğü yerlere takıldı - tam olarak canavar değil, tam olarak Vultor değil. "İmkânsız," dedi ama daha az kesin bir ifadeyle.

"Pek çok imkânsız şey gördüm," diye cevap verdi Bella, sesi sabitti. "Vultor olduğunu hatırlayan bir canavar da dahil."

Diğer genç savaşçı bir adım öne çıktı, duruşu daha az tehditkârdı. "Bu doğru mu? Hatırlıyor musun?"

Sertçe başını salladı. "Parçalar. Daha fazla... onunla."

Devriye bakışlarını değiş tokuş etti, aralarında sessiz bir iletişim geçti. Lider sonunda silahını kınına soktu, ancak duruşu tetikte kalmaya devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Agatha'yı görmeye," diye yanıtladı Bella. "Sanırım babam hasta olduğu için onunla kalıyor. Onu kontrol etmemiz gerekiyor."

Agatha'dan bahsedilince devriye daha da rahatladı. Hatta içlerinden biri hafifçe gülümsedi.

"Size eşlik edebiliriz," diye teklif etti lider, bakışları Malrik yerine Bella'ya sabitlenmişti. "Bu orman insanlar için tehlikeli olabilir."

Ne kadar masum olursa olsun bu teklif Malrik'in içinde sahiplenici bir öfke dalgası yarattı. Dönüşümü hızlandı, canavarı ormanda yankılanan bir kükremeye yüzeye çıkıttı. Bella ile devriyenin arasına girdi, kürkü kabarmış, dişleri kamaşmıştı.

"Benim," diye hırladı, uzattığı çenesinden zorlukla anlaşılıyordu bu kelime.

Devriye gerildi, elleri silahlarına döndü ve tehditkâr hareketler karşısında öfkesi arttı.

"Malrik." Bella'nın sesi, koluna nazik bir el koyarken onun öfkesini kesti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorlar."

Dokunuşu onu sabitledi ve dönüşümünü yavaşlattı. Canavarını dizginlemek için mücadele ederek derin nefes aldı.

Devriyeye kararlı bir şekilde "Eskorta ihtiyacımız yok," dedi. "Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Lider ikisini de inceledi, ifadesi okunamıyordu. "Alfa Seren bunu bilmeli," dedi sonunda. "Malrik'in dönüşü -ve... durumu-konseyn meselesi."

Malrik Seren'den bahsedilince tekrar gerildi. Hafızasının parçaları su yüzüne çıktı; daha genç bir Vultor erkeği, ciddi ve sert, lanetten önce saygısını kazanmış birkaç kişiden biriydi.

"Onunla buluşacak mısınız?" diye ekledi savaşçı.

Bu kez soru her ikisine de yöneltilmişti, Malrik'in kaçırmadığı bir bağ kabulü. Canavarı reddetmesini, Bella ve geri çekilmesini istedi.

ama ortaya çıkmakta olan Vultor tarafı bu anın önemini fark etti.

"Agatha'dan sonra," demeyi başardı, kelimeler güçlükle çıkıyordu.

Lider başını salladı. "Seren'e haber göndereceğiz. Sizinle şifacının evinde buluşabilir."

Bella sessiz bir destekle onun kolunu sıktı. "Teşekkür ederim," dedi devriyeye. "Anlayışınız için minnettarız."

Savaşçılar geri çekildi, hâlâ temkinli bir şekilde onu izliyorlardı. "Eski patika sizi doğrudan Agatha'nın evine götürecektir," dedi içlerinden biri. "Dereyi takip etmekten daha hızlı."

Bununla birlikte, çok uzağa gitmeyeceklerini bilmesine rağmen ormana geri döndüler. Gözlemleyip rapor vereceklerdi. Gece çökmeden önce dönüşü tüm sürü tarafından bilinecekti.

Yolculuklarına devam ettiklerinde, kendini çelişkili duyguların fırtınasına yakalanmış buldu. Reddedilme korkusu, kendi türünün arasında bir yer bulmak için yeni keşfettiği arzuyla savaşıyordu. Dönüştüğü şeyden duyduğu utanç, Bella'nın onu diğerlerinden önce eşi olarak kabul etmesinden duyduğu gururla savaştı.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi, söylediklerinin doğruluğuna kendisi de şaşırarak. "Ben... başlıyorum."

"Neye başlıyorsun?"

Ona, canavarın altındaki erkeği bir şekilde bulmuş olan, ne olduğunu bildiği halde kalmayı seçen küçük dişiye baktı.

"Hatırlamaya başlıyorum," dedi. "Kim olduğumu. Kim olabileceğimi."

Gülümsedi ve uzanıp onun yüzüne dokundu. "Şu anda olduğun kişiyi seviyorum."

Bu basit ifade bir merhem gibi üzerine döküldü ve hem canavarı hem de Vultor'u yatıştırdı. Onun dokunuşuna doğru eğildi ve bu bağlantının tadını çıkardı.

"Seren'le tanışacağın için endişeli misin?" diye ekledi.

Soruyu düşündü, içindeki kaosu ifade edecek kelimeleri aradı. "Belirsiz," dedi sonunda. "Seren... güçlü. Saygıdeğer."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Belediye başkanıyla ticaret ittifakı görüşmeleri yapan kişi o, ancak bağlanma töreninde bir şeyler olduğunu duydum. Sence tehlikeli biri mi?"

"Belki de." Sert savaşçıyla ilgili anılarını bir araya getirmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Yine de adil. Onurlu."

"O zaman bizi dinleyecektir," dedi onun paylaşamayacağı bir güvenle. "İki arkadaşımın Vultor arkadaşı var ve o onların ilişkilerini destekledi. Eminim bizi de destekleyecektir."

Keşke bu kadar basit olabileceğine inanabilseydi. Lanetli bir erkeğin sürüsüne geri döndüğünü hiç duymamıştı, hele ki insan bir dişiye bağlanmış bir erkeğin. Türleri hakkında inandıkları her şeye meydan okuyacaktı.

Yine de Agatha'nın evine doğru ilerledikçe, korkusunun yanında garip bir olasılık duygusu da kök salmaya başladı. Dönüşümünden bu yana ilk kez, izole varoluşunun ötesinde bir gelecek hayal etmesine izin verdi - Bella'nın yanında olduğu, tekrar türünün arasında yürüyebileceği bir gelecek.

Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan vericiydi ve şüphelerine rağmen ormanda ilerlemeye devam ettiklerinde kendini gülümserken buldu.

BÖLÜM 22

Agatha'nın evine yaklaştıklarında **B**ella'nın kalbi çarpmaya başladı.

Kır evi. Yarı ahşap bina, Vultor topraklarının kenarında, çiçek ve bitkilerle dolu yemyeşil bir bahçeyle çevriliydi. Tam olarak hatırladığı gibi görünüyordu ama diğer her şey farklı hissettiriyordu. O farklıydı.

Ormanın kenarına yaklaştıklarında Vultor formuna daha çok kaymış olan Malrik'e baktı, ancak gözleri hâlâ belli belirsiz parlıyordu ve hareketleri her zamanki yırtıcı zarafetini koruyordu. Bir an durakladı, etraflarını tararken burun delikleri alevlendi.

"Güvende," diye güvence verdi ona, elini sıkarak. "Agatha'nın evi özel bir yer. Bizi burada kimse görmeyecek."

Başını salladı ama vücudundaki gerginlik azalmadı. "Onun kokusunu alıyorum. Babanın. O içeride."

İçine dolan rahatlama dalgasını bastıramadı. "O... iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Burun deliği alevlendi ve başını eğerek düşünmeye başladı. "Canlı. Zayıf. Ölmüyor."

Çok güven verici bir değerlendirme değildi ama alternatiflerden daha iyiydi. Kapıya yaklaşırken adımları yavaşladı, aniden gerildi. Babası şimdi onun hakkında ne düşünecekti? Seçimleri hakkında? Malrik hakkında?

O daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Agatha orada duruyordu, gümüş rengi saçları pratik bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Gözleri Bella'dan Malrik'e kaydı ve sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Şey," dedi bir süre sonra. "Kesinlikle zaman kaybetmiyorsun, değil mi kızım?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben... ne?"

Agatha soruyu duymazdan geldi ve onları içeri buyur etti. "Gelin, gelin. Herkesin görmesi için kapımın eşiğinde duruyorum. İçeri girin."

Malrik eğilerek alçak kapıdan içeri girdi, iri cüssesi kulübenin aniden küçücük görünmesine neden oldu. Ana odanın ortasında garip bir şekilde durdu, dar alandan rahatsız olduğu belliydi.

"Baba?" diye seslenerek arka yatak odasına doğru ilerledi.

"Bella?" Babasının hatırladığından daha zayıf ama kesinlikle ona ait olan sesi, içinden bir rahatlama dalgası daha geçirdi. "Bella, sen misin?"

Yatak odasına koştuğunda babasını yastıkların üzerine uzanmış, yüzü solgun ama gözleri berrak bir halde buldu. Daha zayıf, daha kırılgan görünüyordu ama onu gördüğünde gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı.

"Güvendesin," diye nefes aldı ve titreyen elleriyle ona uzandı.

Üç hızlı adımda ona doğru ilerledi, kollarını ona doladı ve yüzünü omzuna gömdü. Makine yağının tanıdık kokusu Agatha'nın şifalı bitkileriyle karıştı. O

Onun kucağında kendini daha küçük hissetti ama kolları güven verici bir güçle onu sardı.

"Çok endişelendim," diye mırıldandı saçlarına karşı.

"Ben iyiyim, baba," diye güvence verdi, ona doğru düzgün bakmak için geri çekildi. "İyiden de öte aslında. I-"

Kapı aralığına düşen bir gölge sözlerini yarıda kesti ve babası başını kaldırıp baktı, yüzündeki azıcık renk de solmuştu.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye fısıldadı Malrik'e bakarak. "Canavarı da yanında getirmişsin. Neden?"

Malrik kapı aralığında kaldı. Onun tehditkâr görünmemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdi ama başka türlü olamayacak kadar büyük ve güçlüydü.

Babasının yanına giderken, "Baba, bu Malrik," dedi. Elini babasının koluna koyup ona gülümsedi ve babasına dönmeden önce omuzlarındaki gerginlik hafifçe azaldı. "Seni fırtınada bulan oydu. O... o seni güvende tuttu."

"Güvenli mi? Beni bir kuleye kilitledi!"

"Seni fırtınadan uzak tutmak için," dedi sabırla. "Sana zarar verebilirdi ama yapmadı. Ben gelene kadar seninle ilgilendi."

Babasının gözleri ikisinin arasında gidip geliyor, ikisini incelerken korku ve şaşkınlık yerini anlayışa bırakıyor, bakışları yüzlerinden Malrik'in kolundaki eline doğru kayıyordu.

"Bella," dedi yavaşça. "Burada neler oluyor?"

Derin bir nefes aldı. "Karmaşık bir durum."

"Karmaşıklaştırma," diye talep etti, sesi şimdi daha sertti.

"Söz verdiğim gibi kaledeki işleri düzeltmek için kaldım. Ama ben oradayken..." Kendisini o yoğun sarı gözleriyle izleyen Malrik'e baktı. "Bir bağ kurduk. Bir bağ."

"Bir bağ. Bir Vultor ile. Beni hapseden canavarla."

"O lanetliydi, baba. Yıllardır yalnızdı, canavar formuna hapsolmuştu. Ama ben geldiğimde bir şeyler değişti. Kim olduğunu hatırlamaya başladı."

Babası başını iki yana salladı, yüz hatlarına inançsızlığı kazınmıştı. "Bella, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu, Tessa'yla birlikte okuduğunuz o saçma romanslardan birine benziyor."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diye itiraf etti. "Ama bu gerçek. O gerçek." Malrik'e döndü. "Ona gösterebilir misin? Ona gerçekte kim olduğunu gösterebilir misin?"

Malrik tereddüt etti, sonra başını salladı. Gözlerini kapattı ve kadın dönüşümün gerçekleşmesini izledi -kürkü çekiliyor, yüz hatları değişiyor, daha belirgin, daha Vultor bir hal alıyordu. Gözlerini tekrar açtığında, canavardan izler kalsa da neredeyse diğer Vultor savaşçıları gibi görünüyordu.

Babası nutku tutulmuş bir halde ona bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Malrik, sesi derin ama netti, "seni korkuttuğum için. Seni hapsettiğim için. Canavarım... insan yöntemlerini her zaman anlayamıyor."

"Canavarın," diye yineledi babası. "Ondan kendinden ayrı bir şeymiş gibi bahsediyorsun."

"Hem öyle hem değil. Lanet zihni parçalar. Canavar kontrolü ele geçirir. Ama Bella..." Ona öyle bir baktı ki

Kalbini sızlatan bir şefkatle. "Hatırlamama yardım etti. Beni geri getirdi."

Babası ikisini de inceledi, mühendis zihni gözle görülür bir şekilde problem üzerinde çalışıyordu. "Peki ya bahsettiğiniz bu bağ?"

Kızardığının farkındaydı ama bakışlarını sabit tuttu. "Biz... birlikteyiz."

"Birlikte," diye tekrarladı. "Yani...?"

"Onu seviyorum anlamında, baba."

Kelimeler aralarında havada asılı kaldı. Bunu söylemeyi planlamamıştı ama kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz içini bir memnuniyet kapladı.

Malrik'in keskin nefes alışışı başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Gözleri genişti, merak ve umuda benzeyen bir şeyle doluydu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordu. "Evet," dedi basitçe. "Seviyorum."

Bir an için oda tamamen sessizliğe gömüldü. Sonra babası derin bir iç çekti.

"Şey," dedi, "sanırım bu işleri karmaşıklştırıyor."

Malrik babasına dönerek, "Bay Fletcher," dedi. "Bunun beklenmedik olduğunu biliyorum. Ama bir Vultor savaşçısı olarak kızınızı hayatım pahasına koruyacağıma dair size söz veriyorum."

"Asil sözler," dedi babası kuru bir sesle. "Ama beni tutsak eden kişiden gelen bu sözlerle güvenmekte zorlandığım için beni bağışlayın."

"Baba-" diye söze başladı ama Malrik elini kaldırdı.

"Şüphe etmekte haklı," dedi Malrik. "Ona bana güvenmesi için hiçbir sebep vermedim. Sadece eylemlerim niyetimi kanıtlayabilir." Doğrudan babasına baktı. "Kızınızı seviyorum. Varlığıma yeniden ışık getirdi. Ona zarar gelmesine izin vermeden önce ölürüm."

Babası uzun bir süre Malrik'in bakışlarını tuttu, sonra tekrar ona baktı. "Ve sen bundan emin misin? Onun hakkında?"

Başını salladı. "Hiçbir konuda olmadığım kadar eminim."

Babası kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra da başını salladı. "O zaman sanırım bunu kabul etmek zorundayım." Malrik'e sert bir bakış fırlattı. "Ama eğer ona zarar verersen-"

"Eğer onu incitirsem," dedi Malrik ciddiyetle, "intikamını memnuniyetle alırım."

Kapı aralığından gelen kuru bir kıkırdama dikkatlerini çekti. Agatha orada durmuş, bu alışverişi bariz bir eğlenceyle izliyordu.

"Pekala, bunların hepsi çok dramatik," dedi. "Şimdi belki de Vultor lanetleri hakkında ne bildiğimi duymak istersiniz?"

"Laneti biliyor musun?"

Agatha homurdandı. "Çocuk, ben elli yıldır Vultor'la birlikte yaşıyorum. Onlar hakkında çoğu insanın bilemeyeceği kadar çok şey unuttum." Odaya girdi ve Bella'yı bir sandalyeye doğru itti. "Oturun. İkiniz de. Bu biraz zaman alabilir."

Kadın itaat etti ama Malrik ayakta durmaya devam etti, uzun boyu küçük yatak odasını daha da sıkışık hissettiriyordu.

"Çiftleşmeyenlerin laneti," diye başladı Agatha, "Vultor'un kendisi kadar eskidir. Bir Vultor erkeği yaşlandıkça, canavarı

güçlenir. Bir eş bulamazsa, onu tamamen tüketebilir. Bazı erkekler için bu uzun yıllar alabilir. Bazıları içinse hiç gerçekleşmez. Diğerleri için, özellikle de bir eş olasılığına açık olmayanlar için, daha hızlı gerçekleşebilir."

"Bana olan da buydu," dedi Malrik sessizce. "Ben... kibirliydim. Hiçbirinin buna layık olmadığına inanarak pek çok potansiyel eşi reddettim."

"Ve sonra yalnız kaldın," diye devam etti Agatha, "canavar formunda kapana kısıldın, kendine dönüş yolunu bulamadın. Ta ki Bella'ya kadar."

"Bella'ya kadar," diye kabul etti, gözleri odanın öbür ucunda onunkileri buldu. "Ama canavar hâlâ güçlü. Hâlâ kontrol için savaşıyor."

"Bir Vultor yalnız yaşamak için yaratılmamıştır," dedi Agatha sertçe. "Bir sürünün parçası olmak canavarınızı kontrol etme çabalarınıza yardımcı olacaktır."

"Sürünün dışına atıldım."

"Hatırladığım kadarıyla, başlangıçta kendinizi hiçbir zaman bunun bir parçası olarak görmediniz."

Başını sallarken bile onun irkildiğini gördü.

"Ben de bir sürüye ihtiyacım olduğuna inanmıyordum."

"Ve böylece Seren eski yöntemleri uyguladı," dedi Agatha. "Alçakgönüllülüğü öğrenene kadar seni dışarı attı."

"Bugün onunla buluşmamız gerekiyordu," dedi. "Buraya geliyor."

Agatha onaylarcasına başını salladı. "Güzel. Onunla yüzleşmeli ve öğrendiklerini kabul etmelisin."

"Peki ya kabul etmezse?" Malrik sesini alçaltarak sordu.

Agatha kendinden emin bir şekilde, "Yapacak," dedi. "Seren sert ama adildir. Ve bence onu her zamankinden çok daha... rahat bulacaksın," diye ekledi, gözleri parlayarak.

Malrik hâlâ tedirgin görünüyordu ve ona gülümseyerek kapıda yanına gitti. "Ben de seninle orada olacağım."

"Bella, hayır," diye itiraz etti babası. "Bu tehlikeli olabilir."

"Olmayacak," diye ısrar etti. "Agatha'nın söyledikleri doğruysa olmaz. Ayrıca," diye ekledi Malrik'e bakarak, "bu işte artık beraberiz."

Malrik'in yüz ifadesi ona bakarken yumuşadı. "Birlikte," diye kabul etti.

Babası onları izliyordu, yüzünde endişe ve teslimiyet karışımı bir ifade vardı. "Sanırım seni bundan vazgeçirmenin bir yolu yok?"

"Hiç de değil," dedi neşeyle.

"Tıpkı annen gibisin. Bir kaya matkabı kadar inatçı ve iki kat daha kararlısın." Babası Malrik'e baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım seni severdi. Tüm o canavar olayını atlattıktan sonra."

"Onunla tanışmaktan onur duyardım," dedi Malrik sessizce.

Babası başını salladı, sonra ona döndü. "Sadece... dikkatli ol. Ve bana geri dönün. İkiniz de," diye ekledi, Malrik'i de bakışlarına dahil ederek.

"Yapacağız," diye söz verdi. Babasının alnını öpmek için hareket etti. "Şimdi dinlen. Daha sonra konuşuruz."

Yatak odasından çıktıklarında Agatha onu kenara çekti. "Ona karşı hissettiğin sevgi," dedi sessizce, "anahtar bu. Seren'le yüzleştğinde bunu hatırla."

"Yapacağım," dedi. "Teşekkür ederim, Agatha. Her şey için."

Yaşlı kadın umursamaz bir tavırla el salladı. "Sadece yapılması gerekeni yapıyorum. Şimdi siz ikiniz gidin. Yapmanız gereken hazırlıklar var."

"Ne tür hazırlıklar?"

Agatha'nın gözleri neşeye parladı. "Eminim bir yolunu bulacaksınız."

Daha fazla soru sormadan ikisini de kulübeden kovdu ve Malrik'e şaşkın bir bakış attı.

"Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Dalgınca başını salladı, sonra boğazını temizledi.

"Orada söylediğin şey... beni sevmekle ilgili..."

"Ciddiydim," dedi kararlılıkla. "Her kelimesinde."

"Ne olduğumu bile bile mi? Ne olduğumu?"

"Hepinizi seviyorum Malrik. Canavarı, Vultor'u, aradaki her şeyi. Tıpkı olduğun gibi."

Bir an için konuşamıyor gibiydi. Sonra onu kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Seni hak etmiyorum," diye mırıldandı.

"İyi ki bu hak etmekle ilgili değil," diye yanıtladı kollarını ona dolayarak. "Bu seçmekle ilgili. Ve ben seni seçiyorum."

BÖLÜM 23

Beni seviyor. O beni seçiyor.

Bella'nın onu sevdiğini bilmek Malrik'in her iki tarafını da sevinçle doldurdu - sevinç ve daha fazlası. İhtiyaç. Onu daha yakına çekti, başparmağı boynunun narin kıvrımını okşadı.

"Bella," diye fısıldadı.

Adı yarı inilti, yarı dua olarak çıktı. Dudakları yanağını okşadı, sonra aşağı indi. Kadının tatlı kokusu onu sarhoş etmiş, bedenini saran arzuyu daha da artırmıştı. Dişleri boğazının hassas derisini sıyırdı ve kadın usulca soludu, elleri adamın kollarını kavradı. Ağzı aşağıya doğru inip köprücük kemiğini kemirmeye devam ederken göğsünden tatmin edici bir mırıltı yükseldi.

Daha iyi erişebilmesi için başını geriye yatırdı, sonra aniden onu itti.

Eşinin onu neden reddettiğini anlamayarak homurdandı ama sonra elini tuttu ve onu aceleyle kulübeden uzaklaştırdı.

"Burada olmaz," diye fısıldadı, açık, güneşli bahçeyi işaret ederek. "Babam ve Agatha içerideyken olmaz."

Kadın adamın elini tekrar çekti ve adam onun kendisini ormana doğru çekmeye çalıştığını fark etti. Adam hemen kontrolü ele aldı ve adam onu yarı çekerek yarı taşıyarak ağaçların gölgelerine doğru götürürken kadın güldü, adamın siki çoktan sertleşmiş ve rahatsız edici pantolonunu zorluyordu.

Daha fazla bekleyemeden önce ormanda fazla uzaklaşmamışlardı. Alçak bir hırıltıyla onu geniş bir ağaca yasladı. Kız ona baktı, gözleri adamın damarlarında dolaşan aynı arzuyla parlıyordu. Parmakları adamın omuzlarını kavradı.

"İhtiyaç." Adam tekrar kızın boynunu okşadı, ağzı sulandı ve kız ürperdi. "Talep."

Kelimeleri oluşturma yeteneği kaybolmuştu, canavarı yüzeye çok yakındı. Kız aldırıyor gibiydi.

"Yesss," diye tısladı ve gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Al beni. Bana sahip çık."

Kadının kokusu değişti, derinleşti, zenginleşti ve adamın siki tepki olarak zonkladı. Tulumunu çekiştirerek sabırsızca aşağı itti, tenini ü z e r i n d e hissetmek istiyordu. Kadının çevik parmakları adamın beline doğru uçtu ve pantolonu düştü. Aleti serbest kaldı ve parmakları aletin etrafına dolandı.

"Sabırsız küçük dostum."

"Beni bir ağaca yasladın," diye işaret etti. "Başka neye dokunmamı bekliyorsun?"

Güldü ve ses ormanda yankılanıyor gibiydi, ama ikisinden başka duyacak kimse yoktu.

"Seni hissetmek istiyorum," diye hırladı.

"Daha az konuşma, daha çok eylem" dedi, ama tulumunu aşağı ittiğinde nefesinin kesildiğini duydu ve elleri

Sonunda çıplak tenine dokundu.

Ağzı, karnının yumuşak kıvrımlarını, göğüslerinin dolgunluğunu izledi. Bir meme ucunu ağzına aldı, hevesle emdi ve kadın inleyerek adamın başını kavradı. Eli bacaklarının arasına kayd ve uylukları ayrılarak ona erişim sağladı.

Islak ısı, arayan parmaklarıyla buluştu ve homurdandı, bir parmağını o kaygan kanalın içine soktu ve ona en çok zevk veren yeri aradı. Onu bulduğunu biliyordu çünkü inledi ve eli sikinin üzerinde sıkılaştı, elinde patlayacağından korkana kadar onu okşadı. Diğer meme ucunu ağzına aldı ve kadın çaresizce titredi.

Daha fazla bekleyemedi. Kalçalarını kavradı, onu havaya kaldırdı ve uzun, yavaş bir kaymayla sikinin üzerinden aşağı çekti. Küçük dar kanalı, adamın boyutuna uyum sağlamaya çalışırken etrafında çılgınca çırpındı ve sonra parmakları adamın omuzlarına gömülerek haykırdı. Bacakları adamın beline dolandı ve canavar zaferini kükrerken çaresizce iterek zevke kapıldı.

Her vuruşta aralarındaki bağ daha da güçleniyor, asla kopmayacağından emin olana kadar kuvvetleniyordu. Doruk noktasına yaklaştığını, baskının imkânsız boyutlara ulaştığını hissetti ama buna karşı savaştı, önce onun gelmesine kararlıydı. Dişleri ısırma, onu sahiplenme ihtiyacıyla ağrıyordu ama bunun yerine dudaklarını göğsüne dayadı ve yumuşak etini hafifçe ısırdı.

Kadın patladı, onun etrafında sarsıldı ve adam zevkle kükredi. Aleti içinde sarsılırken, tohumu onun davetkâr bedenini sular altında bırakırken, boynunu buldu. Onu ısırarak sahiplendi ve başka bir orgazm onu süpürürken vücudu çaresizce titredi. Vücudu ona kenetlenirken

düğümü genişledi ve kendi salıverilmesi sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu. İkisi de tükendiğinde, onları dikkatlice yere indirdi, hâlâ birbirlerine kilitliydi.

Kadın adamın vücuduna yayıldı, başı adamın göğsüne yaslandı, adam da kollarını ona doladı ve sımsıkı sarıldı. Güneş yaprakların arasından süzülüyor, ormanın huzurunda dinlenirken onları ısıtıyordu. Hiç bu kadar tatmin olmuş, bu kadar hoşnut hissetmemişti.

"Eşim," diye homurdandı usulca, çiftleşme izini okşayarak. İddiası, kızın solgun teninde açıkça görülebiliyordu.

Kadının gözleri büyüdü ve hâlâ birleşmiş olan bedenlerinin titrediğini hissetti.

"Oh! Bu çok garip bir his. Ama çok iyi..." Vücutlarının arasından aşağıya, düğümün onu açtığı yere uzandı ve şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Beni düğümledin."

"Canavarın yolu bu," dedi ve sonra içini bir pişmanlık duygusu kapladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Beni rahatsız mı ediyor? Tabii ki hayır." Kadın daha iyi görebilmek için iki büküm oldu ve bu hareket kadının vücudunun onun etrafında kenetlenmesine neden olunca adam inledi. "Aman Tanrım."

"Kıpırdamamalısın," diye homurdandı. "Burada daha uzun süre kalmak istemiyorsan tabii."

"Acelem yok. Senin var mı?" Ona alaycı bir gülümseme verdi.

Eli kızın kışına kapandı. "Sonsuza kadar böyle kalabilirim."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de Seren'le buluşmak için zamanında kulübeye dönmemiz gerekiyor."

Kabul ettiğini mırıldandı ama sonra onu kolunun üzerine yatırdı ve çiftleşme izini yaladı. Kadın titredi.

Tekrar.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

"Sadece eşin sana dokunduğunda. Sadece ben."

"Sadece sen."

Başını eğerek ona boynunu tekrar sundu ve adam ısırığı yaladı, sonra dilinin ucuyla hassas etle oynadı. Nefes alıp vermesi arttı, elleri tenini okşadı ve düğümü tekrar genişleyerek dudaklarından o yumuşak çaresiz seslerden birini daha çıkardı.

Vücutlarının arasına uzandı ve şişmiş ve hassas olan klitorisini buldu ve izi yalamaya ve kızdırmaya devam ederken nazikçe okşadı. Kadının vücudu titriyor, elleri adamın omuzlarında sıkılaşıyordu. Yaklaştığını fark etti ve daha sert, daha hızlı okşadı, ta ki aceleyle boşalana, vücudu sikini sağana ve onda ikinci bir orgazmı tetikleyene kadar. Adam inleyip yüzünü boynuna gömdüğünde, birleşmelerinin yoğunluğu tamamen üstesinden geldiğinde, tohumunun daha fazlası içine döküldü.

Vücutları hâlâ birbirine kilitliydi ama kendini kaldırmayı ve ona bakmayı başardı.

"Her seferinde böyle mi olacak?" diye sordu. "Belki de." Bu düşünce onu memnun etti.

"Ama nasıl bir şey yapıyorsunuz?"

"Eminim düğüm eninde sonunda çözülür." Omuz silkti. "Ya da birbirimize bağlıyken daha fazla şey yapmayı öğreniriz."

Bu fikir ilgisini çekti ve düğümü tekrar şişerek kadının nefesini kesip sırtını eğmesine neden oldu. Kız ona binerken elleri göğüslerini kucaklamak için yukarı kalktı ve dişleri tekrar izi bulduğunda birlikte doruğa ulaştılar.

Sonunda bittiğinde, göğsüne doğru yığıldı ve kollarını onun etrafına sardı, horozunun nihayet serbest kaldığını hissettiğinde onu yakın tuttu. Kollarına sokulurken birleşik sıvıları bacağından aşağı damladı.

"Bu inanılmazdı," dedi esneyerek.

"Öyleydi. Ama geri dönmeliyiz."

"Biliyorum. Ama çok rahatım." Başını kaldırdı ve Seren onun gözlerindeki endişeyi gördü. "Sence Seren aramızdaki bağı gerçekten kabul edecek mi?"

"Bundan emin olacağım," dedi kararlılıkla. "Ama önce senin temiz olduğundan emin olmalıyım."

Adamın eli bacaklarının arasına daldı ve kızın nefesi kesildi. "Malrik, eğer buna tekrar başlarsan..."

"Biliyorum." Pişmanmış gibi görünmeye çalıştı ama kalbi onun zevkiyle çarpıyordu. "Ama eşimi bu halde bırakamam."

Pantolonunu yakındaki dereye daldırdı, sonra sikinin taleplerini görmezden gelerek onu nazikçe yıkadı. Ama işini bitirip ayağa kalktığıında, ona sataşmaktan kendini alamadı ve gülerek ağaca doğru geri geri giderken ona doğru yürüdü.

"Yeter canavar," dedi sertçe, elini onun göğsüne koyarak.

Meme uçları onun ilgisinden dolayı gergin ve pembeydi ve onları tekrar yalamak, ona karşı arzuyla titrediğini hissetmek istiyordu, ama tanıdık bir koku ona geldiğinde kelimeler boğazında kayboldu. Seren.

Adam kadının tulumunu kaptı ve kadın onun aceleciliğine gülerken tulumun içine girmesine yardım etti.

"Vultor geliyor," diye uyardı ve ıslak pantolonunu hâlâ sert olan sikiinin üzerinden yukarı doğru çekerken, giysilerini çılgınca çekiştirirken gözleri panik içinde açıldı.

BÖLÜM 24

Malrik ve Bella aceleyle kulübeye döndüler, sonra da bahçe kapısının hemen dışında bir pozisyon aldı. Canavarı huzursuzca dolaşıyordu, bir yüzleşme olasılığından mutsuzdu, ama Bella yakınında kaldı, eli ara sıra onunkini okşuyordu, her dokunuş canavarının kontrolü ele almasını engelleyen bir çapaydı.

Onları görmeden önce hissetti. Havadaki ince değişim, diğer Vultor'ların kokusu. Canavarı kıpırdandı, topraklarına yapılan bu saldırı karşısında tüyleri diken diken oldu ama mantıklı zihni kontrolü elinde tuttu. Bu buluşma gerçekleşmek zorundaydı.

"Buradalar," diye mırıldandı.

Onun elini sıktı. "Bunu yapabilirsin."

Başını salladı, gözleri ağaç çizgisine sabitlenmişti.

İlk ortaya çıkan Seren oldu. Alfa, komuta etmeye alışkın birinin kendinden emin adımlarıyla açıklığa adım attı. Gümüş telli saçları arkaya toplanmıştı, yüz ifadesi her zamanki gibi sakin ve kontrollüydü ama onda farklı bir şeyler vardı. Malrik'in aniden fark ettiği bir şekilde huzurlu görünüyordu. Diğer erkek yaklaştığında ve kokusundaki farklılığı yakaladığında şüpheleri doğrulandı.

"Bir eş edinmişsin," diye patladı, şaşkınlığını gizleyemiyordu. Seren, çoğu Vultor'un eş bulduğu yaşı çoktan geçmişti ama Malrik'in aksine, eşi olmayanların laneti onu hiç etkilememişti.

Seren sakince başını eğdi ama dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizleyemedi.

"Evet." Alfa Malrik'ten Bella'ya baktı ve gözleri çiftleşme işaretine kayd. "Görünüşe göre tek ben değilim."

"Bu Bella." Koruyucu elini kızın sırtının alt kısmına koydu. "Benim eşim."

"Gerçekten de öyle. Hepimiz senin canavara yenildiğine inanıyorduk," dedi Seren düşünceli bir ifadeyle.

"Öyleydim. Uzun yıllar
boyunca." "Ama yine de
burada duruyorsun."

"Bella c a n a v a r ı m d a n kurtulmama yardım etti. Bir
dereceye kadar," d i y e ekledi dürüstçe.

"Onu serbest bıraktığımı sanmıyorum," dedi hemen. "Bunu kendisi yaptı. Ben sadece canavarının onu yönetmek zorunda olmadığını görmesine yardımcı oldum."

Seren başını salladı. "İlginç. Ve beklenmedik. Daha önce hiç kimse lanetli bir Vultor ile bağ kurmamıştı."

Onun Çene sıkılaştı. "Bella o İstisnai.
Ve ve Aramızdaki bağ gerçek."

"Sana inanıyorum," dedi alfa sakince. "Ama diğerleri inanmayabilir." Bella'ya döndü. "Malrik'e karşı niyetin nedir?"

"Onu seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden ve canavarı memnuniyetle mırıldandı. "Ve ben de onu kırmasına yardım edeceğim."

bu laneti bir kez ve sonsuza dek yok edeceğim."

Diğer Vultor'un kaşları kalktı ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yani onu canavarından kurtarmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi hemen, canavarı hırlarken bile. "Bu onun bir parçası ve ben onun her şeyini seviyorum."

"Bu durumda lanetin çoktan kalkmış olduğunu iddia edebilirim."

Sertleşti ve Bella Seren'e dönmeden önce ona şok olmuş bir bakış attı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm Vultorlar doğalarının her iki tarafını da dengelemek zorundadır," diye açıkladı Seren. "Lanet, bu dengeyi kontrol edemeyenleri etkiler ve bir kez canavarlarına yenik düştüklerinde geri dönmezler. En azından daha önce hiç dönmediler. Ama paylaştığınız bağ lanetin onun üzerindeki etkisini kırdı. Ancak bu canavarın yok olacağı anlamına gelmiyor." Malrik'e döndü. "Doğanızın iki tarafını da kontrol etmek için her zaman mücadele edeceksiniz. Bu bizim insanlarımızın tarzıdır."

"Ama canavarımı kontrol edebilirsem, o zaman artık tehlike olmaktan çıkarım. Ve dışlanmayacağım."

"Bu doğru." Seren'in bakışları keskinleşti. "Ama onu kontrol edebilir misin Malrik? Bu senin için her zaman daha zor olacak çünkü canavarın çok uzun süre hükmetti. Vultor tarafının kontrolü elinde tuttuğuna ikna edilmesi gerekenler olacak."

Seren elini kaldırdı ve ona eşlik eden üç Vultor ormandan çıktı. Malrik içlerinden birini hemen tanıdı: dişisi bir insan erkeği tarafından tehdit edilen erkek Korrin. Diğer ikisini tanıımıyordu.

ve ona cüsse olarak denk olan sert yüzlü bir savaşçı. Canavarı hırladı, zaten bir tehdit bekliyordu. Bella onun tepkisini hissetmiş olmalıydı çünkü koluna yatıştırıcı bir el koydu.

"Sanırım Korrin'i tanıyorsun," dedi Seren sakince. "Sizin adınıza konuşmak istiyor. Lena ve Varro konsey üyeleri. Bu Konsey'den ne istiyorsunuz?"

"Anlayış arıyorum," dedi basitçe. "Halkımız arasındaki yerimi bir soylu olarak değil, acı çekerek tevazuyu öğrenmiş bir Vultor olarak geri alma şansı."

Konsey üyeleri birbirlerine bakiştılar, yüz ifadeleri okunamıyordu.

Seren'in sesi dikkatli bir şekilde nötrdü. "Durumunuz ve niyetiniz hakkında sorularımız var."

Canavarı kıllandırmıştı ama bu tür soruları tahmin etmişti.

"Devam et."

Önce yaşlı kadın Lena konuştu ve Bella'nın kolundaki eline şüpheyile b a k t ı .

"Onu kontrol etmeyi mi düşünüyorsun, çocuk?"

"Asla," onun eşim dedi hemen. "Ama Eğer benim Dokunmak rahatlık sağlar, bunu inkar edemem."

"Humph." Lena hâlâ şüpheci görünüyordu ama sonra ona döndü. "Vultor formunuzu korumanız nasıl mümkün olabiliyor? Çiftleşmemişlerin laneti-"

"Beni tamamen tüketmeliydi," diye bitirdi onun yerine.

"Biliyorum. Uzun yıllar boyunca öyle oldu."

"O zaman ne değişti?" Varro sordu.

Bella'ya baktı ve onun cesaret verici baş sallamasından güç aldı. "Bella'yla karşılaştım. Onun varlığı... içimdeki bir şeyi uyandırdı. Sonsuza dek kaybolduğunu sandığım bir parçamı."

"İmkânsız," diye mırıldandı dişi. "Lanet bir insan tarafından bozulamaz."

"Ama yine de oluyor," diye araya girdi Korrin, ilk kez konuşarak. "Onunla ilk karşılaştığımda, canavarı hâlâ ona hükmediyordu ama şimdi karşımızda duruyor, konuşuyor, akıl yürütüyor."

Seren, "Canavar hâlâ yeniden ortaya çıkabilir," diye uyardı.

Tedirginlik omurgasını titretti ama yüzünü sakın tuttu. "Dediğin gibi, canavar hâlâ benim bir parçam. Her zaman yüzeyin altında."

"O halde bir tehlike olmaya devam ediyorsun," dedi dişi. "Kendin için, insanın için, seninle karşılaşan herkes için."

"Neden?" O cevap vermeden önce Korrin sordu. "Canavarı hüküm sürerken bile sürümüzün hiçbir üyesine zarar vermedi. Neden diğer erkeklerden daha tehlikeli olsun ki?"

Varro soğuk bir ifadeyle, "Eğer canavarını kontrol edemiyorsa, her an bir tehlikeye dönüşebilir," dedi.

"Canavarınızın kontrolü her zaman sizde miydi? Bu iddiada bulunabilecek herhangi bir erkekle karşılaştınız mı?" Korrin sordu ve kısa bir tereddütten sonra konseyin iki üyesi başlarını salladı. "Öyleyse Malrik neden farklı? Onun bizim için bir tehlike olduğuna inanmıyorum. Sırf lanetli bir erkeğin değişmesinin mümkün olduğuna inanmayı reddettiğiniz için bir savaşçıyı ve bir müttefiki kaybetmek mi istiyorsunuz?"

"Korrin haklı," dedi Seren sakince. "Geçmişte bu tür bir değişim görmedik, ama bu öyle olduğu anlamına gelmez."

imkansız."

"Bir Vultor ile eşi arasındaki bağ güçlüdür," diye isteksizce kabul etti yaşlı dişi. "Peki ya canavarı?"

Gerildi ama Bella ondan önce konuştu.

"Bunun bir önemi yok," dedi kararlılıkla. "Aramızdaki bağ onun her parçasını kapsıyor. Bu yeterli olacaktır."

"Eşi benzeri görülmemiş bir şey," diye mırıldandı Lena. "Lanet daha önce hiç bozulmamıştı."

"Belki de daha önce hiçbir lanetli Vultor bir eş almadığı içindir," diye önerdi Korrin. Öne doğru bir adım atarak Malrik'e yaklaştı ve ince bir destek gösterisi yaptı. "Malrik'in durumuna rağmen olağanüstü bir kontrol gösterdiğini de göz önünde bulundurmalıyız. İlk karşılaşmamızda kontrolünü kaybeden bendim; ona saldıran bendim. Kendini savundu ama misilleme yapmadı. Eşim tehlikede olduğunda, o sırada hala çoğunlukla canavar olmasına rağmen beni uyaran Malrik oldu."

"Bu doğru mu?" diye sordu büyük savaşçı.

Korrin sertçe başını salladı. "Aksi takdirde ona zamanında ulaşamazdım. Ona -ya da bana- saldırabilirdi ama yapmadı. Canavar olarak bile onurundan bir şeyler kalmıştı."

Korrin'e minnettar bir bakış attı.

"Bu sizin hakkınızda iyi şeyler söylüyor," diye onayladı Varro. "Ancak istikrarınızla ilgili endişelerimizi tam olarak gidermiyor."

"Anlıyorum," dedi. "Körü körüne güven istemiyorum. Sadece kendimi kanıtlama fırsatı istiyorum."

Seren bunu düşündü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Eski metinler kurtuluş arayanlar için sınavlardan bahseder. Bu doğrudan bir paralellik değil ama belki de-"

Köy yönünden gelen bir kargaşa onun sözünü kesti. Malrik gerildi, hayvanı yükselen sesler ve çalılıkların çarpışmasıyla kıpırdandı.

"Bir şey geliyor," diye homurdandı ve korumacı bir tavırla Bella'nın önüne geçti.

Diğer dört Vultor hemen bir savunma hattı oluşturdu ve Korrin alfasını korumaya hazır bir şekilde Seren'in yanına geçti.

Birkaç dakika sonra, bir grup insan açıklığa daldı - köyden gelen, av tüfekleri ve derme çatma silahlarla donanmış adamlar.

BÖLÜM 25

Bella'nın kalbi, silahlı köylüler açıklığa geldiler. Başlarında değirmenci George Hendry vardı; Bayan Jacobson utanç içinde kasabayı terk ettikten sonra belediye başkanlığını devralan iri yarı, siyah sakallı bir adam. Onu hiç bu kadar haklı görmemişti, küçük kalabalığı onlara doğru yönlendirirken yüzü öfkeyle kızarmıştı. Ellerindeki tüfekler güneş ışığında parlıyordu, soğuk ve tehditkâr.

"Fletcher'ın kızı için geldik," diye duyurdu belediye başkanı. "Onu hemen serbest bırakın, canavarlar!"

Malrik'in bedeni onunkine karşı gerildi, göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi. Kolu koruyucu bir şekilde onun önünde hareket ederek ileri adım atmasını engelledi. Malrik'in artan öfkesinin titreşimini, kaslarının parmaklarının altında nasıl kasıldığını hissetti.

"Sana onun tehlikede olduğunu söylemiştim," diye seslendi köylülerden biri, kasabın oğlu Tomas. Aynı adam bir keresinde ona kur yapmaya çalışmış, ancak kız ondan çok teslimat arabasına ilgi gösterince gücenmişti.

"Tehlikede değilim," diye seslenerek Malrik'in kolunun etrafından dolaşmaya çalıştı ama Malrik geçmesine izin vermedi.

"Geri çekil," diye hırladı, sesi sertleşmişti.

"Onu nasıl kontrol ettiğini görüyor musun?" Tomas bağırdı.
"Onu büyüledi!"

"Kimse beni kontrol edemez," diye bağırdı ama sesi artan gerginliğin içinde kayboldu.

"Burası bizim toprağımız. Vultor topraklarına silahlı olarak gelip talepte bulunmaya cüret mi ediyorsunuz?" Seren soğuk bir şekilde sordu.

"İçimizden biri için geldik," diye yanıtladı Başkan Hendry.
"Bu kız sizin türünüze ait değil."

Daha genç bir adam tüfeğini kaldırarak ileri atıldı. Bella onu Jared olarak tanıdı, kız kardeşi yıllar önce Vultor'un suçlandığı bir kazada ölmüştü. "Kız kardeşim on yıl önce siz canavarlardan biri tarafından öldürüldü," diye tükürdü. "Başka bir kızın ölmesine izin vermeyeceğim!"

"Bugün kimse ölmüyor," diye ısrar etti ama sözleri her iki taraftan gelen öfkeli bağırışlarla boğuldu.

Elinin altında Malrik'in kolu değişmeye başladı. Dönüşüm daha önce hiç görmediği kadar hızlı gerçekleşiyordu -kaslar genişliyor, deri yerini kalın kürke bırakıyordu. Pantolonu dikiş yerlerinden yırtıldı.

Bella onun uzaklaştığını hissedebiliyordu, canavar kontrolü ele geçirdikçe mantıklı kısmı geri çekiliyordu. Nefes alış veriş ağırlaştı, düzensizleşti.

"Malrik," diye fısıldadı acilen. "Malrik, benimle kal."

Köylüler o büyüdükçe, dönüşümü hızlandıkça soluk soluğa kaldılar. Biri "Canavar!" diye bağırdı ve başka bir ses onu vurmasını istedi.

"Hayır!" diye bağırdı, sesi nihayet kaosu yarmıştı.

Malrik çömeldi, silahlı insanlara yırtıcı bir bakış atarken boğazından korkunç bir hırıltı koptu. Tüm Vultorlar gerilmiş, müdahale etmeye hazırlanıyordu ama insanları mı koruyacakları yoksa Malrik'e mi katılacakları belli değildi.

Korrin'in sesi çınladı. "Tessa'nın hayatını kurtaran Malrik'ti. Korktuğun canavar, hiç gereği yokken bir insanı korudu."

Bu açıklama köylüler arasında kısa bir tereddüt yarattı ama silahlarını kaldırmadılar. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordu; nesiller boyunca insanları ve Vultor'u birbirinden ayıran aynı korkuyu.

Jared bir adım öne çıktı, tüfeğini doğrudan Malrik'e doğrultmuştu. "Geri çekil Bella," diye seslendi. "Seni kurtarmak için buradayız."

Malrik'in kontrolü tamamen dağıldı. Devasa vücudu gerildi, kasları yaylanmak için kıvrıldı.

Şiddet patlak vermeden önceki o askıya alınmış anda seçimini yaptı.

Malrik onu durduramadan etrafından dolandı ve kendini doğrudan onunla tüfeklerin arasına yerleştirdi. Eli onun kolunu buldu; artık tamamen dönüşmüştü, iriydi ve koyu gümüş kürkle kaplıydı.

"Durun," diye emretti, çarpan kalbine rağmen sesi sabitti. "Hepiniz, bunu hemen durdurun."

Canavar hırlayarak onu kenara çekmeye çalıştı, ama o sağlam durdu ve doğrudan onunla yüzleşmek için döndü. Sarı gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu; onun için korktuğunu fark etti. Onu silahlı köylülere meydan okumaya iten aynı koruyucu içgüdü, şimdi onu güvende tutma ihtiyacıyla savaşıyordu.

"Malrik," dedi usulca, onun bakışlarını tutarak. "Senden korkmuyorum. Hiçbir zaman da korkmadım."

Canavar hırladı ama onu kenara itmeye çalışmadı.

"Şuna bakın," diye seslendi belediye başkanı. "Vahşi bir hayvan gibi onu sakinleştirmeye çalışıyor!"

"O bir hayvan değil," diye karşılık verdi arkasını dönmeden. "Ve ben de senin kurtarman gereken tutsağın değilim."

Gözlerini Malrik'ten ayırmıyor, artık sadece onunla konuşuyordu. "Orada olduğunu biliyorum. Bununla savaştığını gördüm. Tekrar tekrar kendine gelmeni izledim."

Nefes alış verişi hafifçe yavaşladı, sarı gözleri daha dikkatle kızın yüzüne odaklandı.

"O şeyden uzak dur Bella," diye seslendi Jared, sesi titriyordu. "Seni parçalara ayıracak!"

"Bunu yüzlerce kez yapmış olabilir," diye sakince cevap verdi, gözlerini hâlâ Malrik'ten ayırmadan. "Bir haftadan fazladır beni elinde tutuyor. Eğer bana zarar vermek isteseydi, verirdi."

Diğer elini onun göğsüne koydu, kürkünün ve kaslarının altında gürleyen kalp atışlarını hissetti. "Kütüphaneyi hatırlıyor musun? Ben sana kitap okurken nasıl dinlediğini hatırlıyor musun? Benim için temizlediğin bahçeyi hatırlıyor musun?"

Gözlerinde bir şey parıldadı -tanıma, hatırlama.

"Bu doğru," diye cesaretlendirdi. "Sen bu öfkeden daha fazlasısın. Her zaman öyleydin."

Arkasında bir hareket duydu; biri yaklaşıyordu. Malrik'in hırıltısı derinleşti, kasları yeniden gerildi.

"Bella," dedi babası yumuşak bir sesle.

Bir rahatlama seli hissetti ama dönmedi. "Geri çekil baba. Ben hallederim."

"Biliyorum," dedi, sesi Şimdi daha yakındı. "Ama ben senin yanındayım."

Onun yanında durduğunu hissetti, tanıdık varlığı sabit ve sakindi. Elini omzuna koydu.

"Kızım kendi aklını bilir," diye duyurdu orada bulunan herkese. "Her zaman öyleydi. Eğer tehlikede olmadığını söylüyorsa, değildir."

Malrik'in gözleri babasına kaydđ, gözlerinin derinliklerinde Şaşkınlık okunuyordu. Canavar onu tanıdı - Bella'nın kokusunu paylaşan, bir zamanlar hapsettiği erkeği.

"Sorun yok," diye mırıldandı Bella, başparmağı Malrik'in kürkünde küçük daireler çizerken. "Artık anlıyor. Beni götürmek için burada değil."

Bir kumaş hışırtısı başka bir varlığın habercisiydi. Agatha bir adım öne çıkarak Bella'nın diğer yanında durdu.

"Şu yaptığınıza bakın," diye köylüleri azarladı yaşlı kadın. "Silahlarınızı çekmiş, taleplerde bulunarak buraya geliyorsunuz. Barışı böyle mi inşa edeceğiz?"

Başkan Hendry tüfeğini hafifçe indirdi. "Agatha, bunu onaylıyor olamazsın... bunu."

"Neyin? Bir Vultor'un eşini bulması mı? Kendi torunumun bir Vultor'la çiftleŐtiĐini hatırlatmama gerek var mı? Bu daha önce de oldu. Yine olacak." Ona sert bir bakış attı. "Birinin canı yanmadan o silahları indirin."

Belediye Başkanı duraksadı, Agatha'dan Bella'ya ve Malrik'in heybetli haline baktı.

"Ama Finnar öyle biri değil," diye zayıfça itiraz etti.

Agatha sakince, "Olabilir," dedi. "Ve seni temin ederim ki, Scarlett'e silah doğrultmaya cüret etseydin, öyle olurdu. Aslında, şimdiye kadar ölmüş olacağından şüpheleniyorum."

"Bella," diye seslendi Jared, yalvaran bir sesle. "Bu yaratıkla kalmak isteyemezsin."

Sonunda köylülerle yüzleşmek için döndü ve bir elini Malrik'in kolunda sıkıca tuttu. "Bu 'yaratığın' bir adı var. Bir zamanlar bir Vultor soylusuydu. Tessa'nız tehlikedeyken onu korudu. Bana nezaketten başka bir şey göstermedi."

"Nezaket mi?" Tomas alay etti. "O seni kaçırdı!"

"Benimle bir pazarlık yaptı," diye düzeltti. "Onun geçimini sağlamak için isteyerek kaldım. Sonra da istediğim için kaldım."

Malrik'in arkasından kaydığını, nefes alışının değiştiğini hissetti. Yüz hatlarının titrediğini görmek için arkasına baktı, canavar formu başka bir şeye karşı mücadele ediyordu - Vultor tarafı ortaya çıkmak için savaşıyordu.

"Bak," dedi ona doğru eliyle işaret ederek. "O değişiyor. Lanet kırılıyor."

Dönüşüm tamamlanmamıştı; biçimi hâlâ iriydi, hâlâ kürkle kaplıydı ama yüz hatları değişiyor, canavardan çok Vultor'a dönüşüyordu. Gözleri açıldı, kör öfkenin yerini zekâ aldı.

"İmkânsız," diye fısıldadı Lena. "Eşleşmemişlerin laneti bir kez yerleşti mi bir daha bozulamaz."

Agatha küçük bir gülümsemeyle, "Görünüşe göre olabiliyor," diye cevap verdi. "Doğru eşle."

Malrik'in sesi çıktı, sertti ama kesinlikle ona aitti. "Bella." Sadece onun adı, merak ve minnettarlıkla doluydu.

Ona gülümsedi. "İşte buradasın."

Doğruldu, hâlâ orada bulunan herkesin üzerinde yükseliyordu ama artık saldırmak için çömelmemiştir. Gözleri silahlı köylülerin üzerinde gezindi, sonra tekrar ona döndü.

"Hiç ayrılmadım," diye gürledi, köylülere anlamlı anlamlı bakarak. "Sadece... korundum."

Anlamaya başladı. "Kontrol sende miydi? Tüm zaman boyunca?"

Başını iki yana salladı. "Tam değil. Canavar güçlü. Ama seni duydum." Kocaman eli hafifçe yanağına dokundu. "Seni her zaman duyuyorum."

Bir grup köylüye baktı ve kaşlarını çattı. "Senin için geldiler," dedi, kelimeleri bir soruydu.

"Beni kurtarmaları gerektiğini düşündüler," diye açıkladı. "Yanıldılar."

Belediye Başkanı tüfeğini tamamen indirdi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bella, onunla kalmayı kastetmiş olamazsın... onunla."

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Seren bir adım öne çıkarak Malrik'i yoğun bir merakla inceledi. "Canavarına bu kadar kendini kaptırmış birinin bu şekilde geri getirildiğini hiç görmemiştim."

Agatha gözleri parlayarak, "Belki de daha önce hiç gerçek eşler görmediniz," diye önerdi.

Malrik'in eli -hâlâ pençeli ama daha kontrollü- onun omzunda durdu. Dokunuşu nazik ve saygılıydı.

"Gerçekten istediğin bu mu çocuğum?" Belediye Başkanı Hendry, küstahlığı yerini gerçek bir endişeye bırakarak sordu.

Başını salladı. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Jared başını salladı, tüfeği şimdi yere doğrultulmuştu. "Anlamıyorum."

Agatha ona kararlı bir şekilde, "Anlamana gerek yok," dedi. "Sadece onun seçimine saygı duymalı ve evine gitmelisin."

Genç adam tartışacakmış gibi göründü ama sonra omuzları çöktü. Köylüler teker teker silahlarını tamamen indirdi.

Belediye Başkanı garip bir sessizliğin ardından "Müzakereler," dedi. "Ticaret anlaşması. Onu hala istiyoruz."

Seren başını hafifçe eğdi. "O zaman belki de bir dahaki sefere bunu silahsız tartışmalıyız."

İki grup birbirlerine temkinli bir şekilde bakarken havadaki gerilim yavaş yavaş dağıldı. Anlık şiddet tehdidi geçmişti ama yılların güvensizliği bir anda silinemezdi.

Tekrar Malrik'e döndü ve yüzüne dokunmak için uzandı. Kürkü daha da çekiliyor, Vultor özelliklerini daha fazla ortaya çıkarıyordu.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Başını salladı, sarı gözleri duyguyla parlıyordu. "Benimle tehlike arasında durdun."

"Tabii ki yaptım."

"Yaralanabilirdin."

Gülümsedi. "Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ben de onların seni incitmesine izin vermeyecektim."

Kolları onu sardı ve dikkatli bir kucaklamayla göğsüne doğru çekti. "Benim cesur eşim," diye mırıldandı ,

kelimeler onun içinde titreşiyordu.

Malrik'in omzunun üzerinden Konsey üyelerinin onları izlediğini gördü. Lena hâlâ onaylamıyor gibi görünüyordu ama Varro'nun yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Seren hem Malrik'e hem de Konsey'e hitaben, "Görünüşe göre tartışacak çok şeyimiz var," dedi. "Ve belki de bildiğimizi sandığımız şeyler hakkında yeniden düşünmemiz gereken çok şey var."

Malrik başını salladı ve Alfa'ya dönerken bir kolunu onun etrafında tuttu. "Geçmişimin hesabını vermeye hazırım."

"Ve ben de hemen yanında olacağım," diye ekledi, eli onun elini bulurken.

Köylüler Agatha'nın sert bakışları altında geri çekilmeye başladılar. Babası onlara katılmaya geldi, yüzünde endişe ve gurur karışımı bir ifade vardı.

"Bundan emin misin?" diye sordu sessizce. Kız

başını salladı. "Onu seviyorum baba. Her şekilde."

Babası içini çekti, sonra küçük bir gülümsemeyle geçiştirdi. "O zaman sanırım bir Vultor damadım olmasına alışsam iyi olacak."

Malrik ona baktı, yüz ifadesi yumuşayarak kalbini hoplatan bir hal aldı. Canavar hâlâ oradaydı -gözlerindeki vahşilikte, duruşundaki güçte görebiliyordu- ama şimdi Vultor'un zekâsı ve asaletiyle dengelenmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Malrik ile Seren'in arasına bakarak.

"Şimdi barışıyoruz," dedi Seren ve onun sadece köylülerden bahsetmediğini anladı.

EPİLOG

Altı ay sonra.

BELLA SIKILMIŞ SON CIVATA ÜZERİNDE GÜÇ KAPLIN VE topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve elinin tersiyle alnını sildi. Kalenin mekanik kalbi yeni bir hayatla uğulduyor, mükemmel kalibre edilmiş parçaların uyum içinde çalıştığı bir senfoni yaratıyordu. Sabahın büyük bir bölümünü yedek güç sistemini onarmakla geçirmiş, ana şebeke arızalandığında sorunsuz bir şekilde devreye girmesini sağlamıştı.

"İşte oldu." Metal muhafazaya tatmin edici bir vuruş yaptı. "En azından önümüzdeki üç fırtına boyunca dayanır."

Aletlerini tulumunun ceplerine soktu ve kaleye doğru geri döndü. Altı aylık sıkı bir çalışma, bir zamanlar ufalanan kaleyi muhteşem bir şeye dönüştürmüştü; insan köyleri ile Vultor bölgelerini birbirine bağlayan yeni dağ geçidini kullanan yolcular için bir ara durak.

Seren ve köy konseyinin sonunda imzaladığı ticaret anlaşması her şeyi değiştirmişti. Tüccarlar ve gezginler artık düzenli olarak dağlardan geçiyordu. Seren'in

güvenli bir durak noktası sağlayarak güzergâhta seyahat edenlere barınak, yiyecek ve küçük onarımlar sundu.

Koridorlarda ilerlerken Malrik'in restore ettiği eski duvar halılarından birini inceleyen bir insan tüccara başıyla selam verdi. Adam hafifçe eğildi, Vultor'la ilişkili bir yapıda bulunmaktan dolayı hâlâ gergin olduğu belliydi ama diğer insanların varlığı bu tür gerginliklerin azalmasına yardımcı oluyordu.

Bir zamanlar ahır olan, şimdi ise babasının atölyesine ve yaşam alanına dönüştürülen binaya doğru yöneldi. Buraya üç ay önce, kızının köye kalıcı olarak dönmeyeceği belli olduktan sonra taşınmıştı. Bu düzenlemeyi Malrik önermiş, babası da şaşırtıcı bir hevesle kabul etmişti.

Atölyenin kapısı açıktı ve kapı aralığında durup babasının tezgâhına eğilmiş halini izledi. Aletler duvarlara düzgün sıralar halinde asılmıştı ve yarım kalmış icatlar mevcut her yüzeyi kaplıyordu. Metal ve yağ kokusu ona eski dükkânlarını hatırlattı ve yüzüne bir gülümseme getirdi.

Kaleye taşındığından beri sağlığı önemli ölçüde iyileşmişti. Dağ havası ona iyi geliyor gibiydi ve elleri için düzenli bir iş olması moralini yüksek tutuyordu.

"Baba?" diye seslendi usulca.

Başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bella! Gel de üzerinde çalıştığım şu mekanizmaya bir bak."

Tezgâha doğru ilerledi ve cihazı profesyonel bir ilgiyle inceledi. Bir tür küçük, el tipi tarayıcıya benziyordu.

"Tüccarlar için," diye açıkladı, gözleri coşkuyla parlıyordu. " metal yorgunluğunu akslarda ve tekerlekte tespit eder.

bileşenler. Dağ yollarında arızaları önleyecektir."

"Zekice," dedi, gerçekten etkilenmişti. "Tüccarlar bunun için iyi para ödeyeceklerdir."

"Malrik de öyle dedi." Cihazı dikkatlice yere koydu. "Bana bunları getirmek için uğradı." Tezgâhının kenarına düzgünce dizilmiş bir yığın küçük metal parçayı işaret etti.

Malrik'in düşünceliliği karşısında duygulanarak gülümsedi. Her gün babasını kontrol etmeye, malzeme getirmeye ya da o çalışırken yanında oturmaya özen gösteriyordu. İki adam, bir şeyler yaratmaya duydukları ortak sevgiyle ve ona duydukları ortak sevgiyle birbirlerine bağlanmış, beklenmedik bir dostluk geliştirmişlerdi.

"Nasıl yerleşiyorsun baba? Gerçekten mi?" diye sordu yakındaki bir tabureye tüneyerek.

Soruyu düşündü, yıpranmış elleri dalgınca aletlerini düzenliyordu. "Böyle bir yerde yaşayacağımı hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Her şey bir yana, bir Vultor kalesi." Başını sallayarak kıkırdadı. "Ama ben memnunum Bella. İşim var, rahat bir odam var ve en önemlisi-" elini sıkamak için uzandı, "-yakınımda sen varsın."

"Köyü özlemiyor musun?"

"Kaçıracak ne var? Dedikoduları mı? Dar görüşlü konsey mi?" Omuz silkti. "Burada bir günde, orada bir ayda yaptığımdan daha ilginç konuşmalar yapıyorum. Dün Seren'in baş mühendisinin uğradığını biliyor muydun? Saatlerce güç dönüştürme sistemleri hakkında konuştuk."

Güldü. "Burada mutlu olmana sevindim."

"Peki ya sen? Canavar prensinle mutlu musun?"

"O artık bir prens sayılmaz," dedi ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Malrik resmi konumundan feragat etmiş olabilirdi ama Vultor ona hâlâ soyunun gerektirdiği saygıyla davranıyordu.

"Soruma cevap vermedin," diye nazikçe işaret etti.

"Evet," dedi basitçe. "Düşündüğümünden çok daha mutluyum."

Babası memnun bir şekilde başını salladı. "Güzel. Bir babanın tek istediği budur." Duygusal anın geçtiğine dair bir işaret olarak işine geri döndü. "Şimdi, sen git. Gün batımından önce bu sensör dizisini kalibre etmem gerekiyor."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve onu kendi işiyle baş başa bırakarak öğleden sonra güneşinin altında dışarı çıktı. Kalenin bahçesi önünde uzanıyordu, bir zamanlar aşırı büyümüş ve yabani olan bahçe şimdi kısmen ehlileştirilmiş, yabani alanların arasına serpiştirilmiş düzenli yataklara dönüşmüştü. Özellikle Malrik orada çok vakit geçirdiğinden beri burası onun en sevdiği yerlerden biri haline gelmişti.

Onu gümüş mavisi çiçeklerden oluşan bir yatağın yanında diz çökmüş, geniş sırtını ona dönmüş, ölü çiçekleri dikkatle budanırken buldu. Arkasından bile onun tam canavar formunda olmadığını anlayabiliyordu; silueti bugün hayvandan çok Vultor'a benziyordu ama yine de ara sıra ziyaret eden diğer Vultor'a benzemiyordu.

Onların aksine, Malrik hiçbir zaman tam olarak geleneksel Vultor görünümüne geri dönmedi. Biçimi bir karışım olarak kaldı - çoğu Vultor'un tahammül edebileceğinden daha fazla canavar, canavarın tek başına olduğundan daha rasyonel. Lanet kırılmıştı ama onda kalıcı bir iz bırakmıştı.

Bella aldırmadı. Onu her haliyle seviyordu.

Sessizce yaklaştı, çalışırken teninin altındaki kas oyunlarına hayranlıkla baktı. formu bugün

Canavar ile Vultor arasında bir yerdeydi; derisi koyu kayrak grisiydi, omuzlarında ve omurgasında koyu gümüş kürk parçaları vardı. Elleri pençelerle son buluyordu ama kırılgan çiçeklerin arasında narin bir hassasiyetle hareket ediyorlardı.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi döndü ve sarı gözleri anında onu buldu. Duyguları yükseldiğinde hâlâ parlıyorlardı ama artık genellikle öfke ya da açlıktan ziyade memnuniyetle parlıyorlardı.

"Güç bağlantısı bitti mi?" diye sordu, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşmüştü.

"Hepsi tamir edildi," diye onayladı ve ona katılmak için hareket etti. "Bir sonraki fırtına istediği kadar şiddetlensin, biz ışıklarımızı koruyacağız."

Adam onaylar gibi bir ses çıkardı ve kız yaklaşırken bahçe aletlerini bir kenara bıraktı. Ona ulaştığında, taş bankta yanına oturması için onu aşağı çekti, kolu rahatça beline yerleşti.

"Babanın cihazı umut verici," dedi. "Bir sonraki Vultor ticaret partisinin onu test etmesini ayarladım."

"Bana söyledi. Çok heyecanlanmış." Onun yanına yaslandı ve teninin sıcaklığının kendi tenine değmesinin keyfini çıkardı. "Ona karşı çok iyiydin."

Malrik ondan öğrendiği bir hareketle omuz silkti. "O senin kanından. Ve değerli yetenekleri var."

"Mmm, çok pratik," diye alay etti, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Malrik tüm canavar içgüdülerine rağmen babasına karşı gerçek bir sevgi beslemeye başlamıştı.

Hafifçe hırladı ama içinde sıcaklık yoktu. "Pratik olmamamı mı tercih edersin?"

"Bazen." Parmağını adamın kolunda kürkün deriyle buluştuğu çizgi boyunca gezdirdi. "Canavardan çok Vultor'a benziyorsun

bugün."

"Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" Sesinde gerçek bir endişenin izleri vardı.

Yüzünü ona çevirdi ve yanağını avucunun içine aldı. "Seninle ilgili hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Ama bazen..." Dudağını ısırды, aniden utandı.

Gözleri parladı. "Bazen mi?"

"Bazen canavarı özlüyorum," diye itiraf etti. "Vahşi yanını."

Yavaş, tehlikeli bir gülümseme yüzüne yayıldı ve dişlerinin sivri uçlarını ortaya çıkardı. "Yüzeyden asla uzaklaşmaz."

"Biliyorum." Daha yakına eğildi, dudakları onun kulağını okşadı. "Ve onu nasıl ortaya çıkaracağımı da çok iyi biliyorum."

O daha cevap veremeden ayağa fırlayıp uzaklaştı ve omzunun üzerinden meydan okuyan bir bakış fırlatarak bahçenin kenarındaki ağaç sırasına doğru ilerledi.

Hırıltısı onu takip etti, alçak ve ilkel, omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. Daha hızlı koştu, ormanın serin gölgelerine dalarken gülüyordu. Arkasında, dönüşümün kendine özgü sesini duydu -kumaş yırtılması, gırtlaktan gelen bir hırlama, pençelerin topraktaki ağır gümbürtüsü.

Canavar serbestti.

Ağaçların arasından tanıdık bir patikayı takip ederek bir amaç uğruna koştu. Gerçekten kaçmaya çalışmıyordu -ikisi de bunu biliyordu- ama kovalamacanın kendisi de oyunun bir parçasıydı. Alçak dalların altından eğildi ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı, kalbi korkudan ziyade neşeyle çarpıyordu.

Adamın kendisine yaklaştığını duyabiliyordu, iri vücudu çalılıkların arasında şaşırtıcı bir gizlilikle ilerliyordu. Sadece ara sıra bir dalın kırılması ya da yaprakların hışırtısı onun pozisyonunu ele veriyordu. Onunla oynuyor, aralarındaki mesafeyi sürekli kapatırken kaçma yanılsamasını sürdürmesine izin veriyordu.

Küçük bir açıklığa, yumuşak yosunlarla kaplı ve öğleden sonra güneş ışığının vurduğu تنها bir noktaya daldı. Açık alana henüz üç adım atmıştı ki arkasındaki ağaçların arasından iri bir cüsse çarptı.

Nefes nefese ve gülerек peşindekiyle yüzleşmek için döndü. Adam açıklığın kenarında durmuş, tamamen canavar formuna dönüşmüştü. Bir metre uzunluğunda dalgalı kaslar ve koyu gümüş kürk, ilkel bir açlıkla parlayan gözler, uzatılmış pençeler ve bir zamanlar korkunç bir hırıltı gibi görünen dişler.

Ona göre bu bir gülümsemeydi.

"Yakaladım seni," diye gürledi, sesi bu haliyle daha derin ve sertti.

"Demek öyle," diye kabul etti, daha fazla kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. "Şimdi benimle ne yapacaksın, canavar?"

Her adımını dikkatle atarak ona doğru ilerledi, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Ona ulaştığında, pençeye benzeyen kocaman bir eli her zamanki kibarlığıyla yüzünü okşamak için kalktı.

"Benim," diye hırladı, sözcük hem sahiplik hem de vaat içeriyordu.

"Senin," diye kabul etti ve parmaklarını göğsünün kalın kürküne dolamak için uzandı.

Öpücüğü aç ve talepkârdı, canavarın tutkusu Vultor'un kısıtlamasıyla engellenememişti.

Kız ona sarıldı, onun coşkusuna ölçülü bir şekilde karşılık verdi, elleri göğsünden yukarı kayarak boynuna dolandı. Adam, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kucakladı ve göz göze gelecekleri şekilde kaldırdı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.
"Sana ihtiyacım var."

Gürültülü bir anlaşıma sesi çıkardı, pençeleri dikkatsiz bir güçle kadının giysilerini parçaladı. Serin orman havası çıplak tenini okşadı, hemen ardından vücudunun sıcaklığı onunkine baskı yaptı.

Onu yüksek bir ağacın altındaki yumuşak bir yosun parçasına taşıdı ve korkutucu görünümüyle çelişen bir şefkatle yere yatırdı. Yanına yerleşti, devasa gövdesi onunkini cüceleştiriyordu ama kız korku hissetmedi. Bu onun canavarı, onun eşiydi.

Onu tüm duyularıyla keşfetti, kokusunu içine çekmek için burnunu boynuna gömdü, sonra tenini tatmak, çiftleşme işaretiyle alay etmek ve omurgasından aşağı zevk titremeleri göndermek için dilini şimdi daha uzun ve daha sert bir şekilde dışarı çıkardı. O sert, ıslak sıcaklığı köprücük kemiğinin üzerinde, göğüslerinin arasından karnının kıvrımına kadar takip etti.

Parmaklarını adamın başının etrafındaki kalın kürk yelesine dolayarak onu aşağıya doğru itti. Adam usulca homurdandı, ağzını kızın kalbine bastırırken nefesi kızın kalçasında sıcaktı. Dilinin ilk turu boğazından bir ılgık kopardı, bu his yoğun ve eziciydi. Adam bakımlarına devam etti, her vuruş kadının vücudunda zevk kıvılcımları yaratıyordu.

"Malrik..." Adını haykırdı, onun dokunuşuna doğru eğildi.
"Lütfen, içimde sana ihtiyacım var."

Hırladı ve onu elleri ve dizleri üzerinde ters çevirdi, pençeleri hafifçe yanlarından aşağı sürüklendi. Adamın iri göğsünün sırtını kapladığını hissetmek, nefesinin sıcaklığını ensesinde hissetmek, kadının beklentiyle inlemesine neden oldu.

Adam arkasına geçerken, sert ve hazır olan sikinin kalçasına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Güçlü bir hamleyle kendini onun derinliklerine gömdü, onu sınırlarına kadar doldurdu ve gerdi. Ani yoğunluk karşısında haykırdı, acı ve zevk baş döndürücü bir telaşla birbirine karıştı.

Bir süre hareketsiz kalarak kıza boyutuna alışması için zaman tanıdı. Sonra hareket etmeye başladı, kalçaları ilkel bir ritimle yuvarlanıyordu, her vuruş onun yıldızlar görmesine neden olan derin bir noktaya çarpıyordu. Adamın devasa vücudu, aynı anda hem koruyucu hem de sahiplenici bir tavırla onunkini çevreledi.

Daha yakına eğildi, dişleri onun çiftleşme izini sıyırırken tekrar tekrar içine girdi. Göğsünden gelen hırıltılar kadının içinde titreşiyor, vücudunda dolaşan hisleri artırıyordu.

İçindeki baskının arttığını hissedebiliyordu, adamın her güçlü hamlesiyle daha da yükselen bir coşku dalgası. Ona karşı geri itti, onu teşvik etti.

"Benim," diye hırladı tenine karşı. "Benim eşim. Benim Bella'm." "Senin," diye nefesi kesildi. "Her zaman."

Bir kükremeyele, son bir kez ona çarptı ve ikisini de kör edici bir doruğa fırlattı.

BELLA UYANDIĞINDA GÜNEŞ GÖKYÜZÜNDE ALÇALMIŞTI, HALA orman açıklığında Malrik'in yanına kıvrılmıştı. Malrik

Vultor formuna geri döndü, ancak omuzlarında ve kollarında kürk parçaları kalmıştı.

Gerindi, kendini hoş bir şekilde ağırlı ve halsiz hissediyordu, sevişmelerinin etkileri hâlâ vücudunda uğulduyordu.

Sarı gözleri kukuletalı ve memnun bir şekilde onu izledi. "İyice zevk almış görünüyorsun Bella'm."

"Öyleyim," dedi tembelce gülümseyerek. "Yine de korkarım ki kaleye dönüş yolunu kıyafetsiz bulmamız gerekecek. Benimkileri mahvettin."

Adam kıkırdadı, kadının iliklerinde hissettiği alçak, gürleyen bir ses. "Belki de seni geri taşıyım ve herkesi rezil ederim."

"Mmm, büyük ve güçlü Malrik, kucağında eşiyle koridorlarda geçit töreni yapıyor, doğduğu günkü gibi çıplak."

"Eşim," diye yineledi, sesi giderek yumuşuyordu. "Beni seçtiğine hâlâ inanamıyorum. Bu kırık, lanetli şeyi sevebildiğine."

"Sen kırık ya da lanetli değilsin," dedi ve bir dirseğinin üzerine çıkarak ona baktı. "Güzel ve güçlüsün. Biraz vahşisin, evet," diye ekledi gülümseyerek, "ama bu da cazibenin bir parçası."

Bir kahkaha attı. "Dikkatli ol, dostum. Bana zaten sahip olduğumdan daha büyük bir ego vereceksin."

"Güzel. Bunu hak ediyorsun." Yumuşak kürkü ile sert kasları arasındaki kontrasta hayret ederek çenesinin çizgisini takip etti. "Her şeyini seviyorum Malrik. Her yanını, her halini."

Adamın gözleri karardı ve bir an için adamın tekrar canavara dönüşüp onu parçalayabileceğini düşündü. Bunun yerine, uzun ve kalıcı bir öpücük için onu aşağı çekti.

"Seni sevdiğim gibi," dedi sonunda ayrıldıklarında. "Tüm varlığımla."

Memnuniyetle iç çekti. "Babam bir arama ekibi göndermeden önce geri dönsek iyi olacak."

"Anlaştık." Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, sonra onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı.

"Malrik!" diye itiraz etti. "Beni koridorlarda çıplak dolaştırmayacağını söylemiştin."

Ona doğru sırtıttı. "Yalan söyledim."

Kızgın görünmeye çalıştı ama adamın muzip sırıtışı bulaşıcıydı. "Sadece kimseyi travmatize etmemeye çalış," dedi teatral bir iç çekişle.

Onu ormanın kenarına, kalenin dış duvarlarının tepede yükseldiği yere taşıdı. Güneş ufku altına batıyor, gökyüzünü pembe ve turuncunun parlak tonlarına boyuyordu. Onunla birlikte izlemek için durakladı, gözleri ateşli parıltıyı yansıtıyordu.

"Bunu senin gözlerinden görmekten hiç yorulmuyorum," diye mırıldandı. "Önceden sadece güneş batıyordu. Ama şimdi..." Ne diyeceğini şaşırılmış bir halde sözlerini yarıda kesti.

"Çok güzel," diye bitirdi onun yerine. "Gelecek yeni bir günün vaadi gibi."

Başını salladı, onu biraz daha yakın tuttu. "Eskiden şafaktan korkardım. Karanlıkta yalnız bir gün daha demekti. Ama şimdi... Şimdi onu hoş karşılıyorum. Çünkü sen yanımdayken uyanıyorum."

Başını onun göğsüne yasladı ve kalbinin düzenli atışını dinledi. "Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Gerçekten ait olduğum bir yer bulabileceğimi. Beni olduğum gibi kabul eden biriyle."

"Seni sevdiğim gibi," diye yineledi, başının üstünü öperek.

Onun saçlarına gülümsediğini hissedebiliyordu, neşesi kendisinininkiyle eşleşiyordu. Bu kale, bu vahşi topraklar, bu yarı canavar prens, artık onun eviydi. Sonsuza dek mutlu olacağı yer.

YAZARIN NOTU

Lanetli Yabancı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de Güzel ve Çirkin'in bu versiyonunu okurken benim yazdığım kadar keyif almışsınızdır! Her zaman en sevdiğim peri masallarından biri olmuştur - prensin canavara üstün gelmesini hiç istememiş olmam dışında!

Bir sonraki *Treasured by the Alien* kitabını yazmak için *Alien Wolf Tales*'e ara veriyorum, ancak başka hangi masalların yeniden keşfedildiğini görmek istediğinizi bilmek isterim!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sırada - *Uzaylılar Tarafından Değerli Kılınan'a* geri
dönüyoruz
serisi ile *Uzaylı Savaşçı için Miras!*

***Onlara kaçmayı teklif etti. Bir aile bulmayı hiç
beklemiyordu.***

*Eski travma hemşiresi Kara Macintosh hayatta kalmayı
başarmış biridir. O ve sözel olmayan oğlu Rory uzaylılar
tarafından kaçırıldığında,
Onları bir arada tutmak için her şeyiyle savaşır, ancak
çiftin acımasız bir asteroit madeninin sahibine
satılması gerekir. Tıbbi becerileri onları hayatta
tutmaya yetse de, bu sürekli bir hayatta kalma savaşıdır -
ta ki devasa yaralı bir Cire savaşçısı onları kurtarmaya
gelene kadar.*

*Kaptan Thraxar bu işe karışmaz. Irkının geleceği Kızıl Ölüm
tarafından yok edildiğinden, tehlikeden, diğerlerinden
ve diğerlerinden uzak durarak hayatta kalır.
Özellikle de duygulardan. Kurallarına rağmen, güzel, meydan
okuyan bir kadın ve onun sessiz çocuğunun yardımına
koşmaktan kendini alamaz. Onları güvenli bir yere
götüreceğine söz verir, hatta
Galaksinin bu kısmında güvenliği bulmak zor olsa da.*

*Deneyimleri Kara'ya gerçek olamayacak kadar iyi görünen
herkese karşı temkinli olmayı öğretmiştir ama
Thraxar'ın kibarlığı ve Rory'ye karşı sabrı Kara'yı
çabucak kazanmaya başlar. Onun
Şüphe önce güvene, sonra da beklenmedik bir tutkuya dönüşür.
Tuhaf küçük gruplarına vahşi bir uzaylı çocuğu eklediklerinde,
onları arzudan daha fazlasının bağladığını fark eder
Birlikte, her zaman istediği aileyi yaratıyorlar.*

*Ancak tehlike hâlâ peşlerindedir ve geleceklerine
sahip çıkmak, geçmişin yaralarıyla yüzleşmek anlamına
gelir. Tehlike*

Geri döndüklerinde, aşk onları bir arada tutmaya yetecek mi?

Legacy for the Alien Warrior'u sipariş etmek için buraya tıklayın!

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz
Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin
Artek ile başlıyor!

Fırtınalı bir flört ve acele bir evlilik Artek ve Nelly için sadece başlangıçtır. Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki insan birlikte mutluluğu bulabilir mi?

Artek Amazon'da satışa sunuldu!

Yeni çıkan ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak **için buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!**

DİĞER BAŞLIKLAR

HOMESTEAD WORLDS

Uzaylı Kurt Masalları

Büyük, Kötü Uzaylı

Uzaylı Avcısı Uzaylı

Büyüleyici

Lanetli Uzaylı

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Gilmat

Uzaylı Sorunuz Var!

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

Borgaz

Temel

Nafi on

S'kal

Celenk

Kalpar

H'zim

Tomlin

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı

Beth ve Barbar Cam

Fatih ve Deb ve İblis

Ella ve İmparator İnanç

ve Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie

ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken

Zambak ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga

Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller

Rita ve Akıncı

Sara ve Spymaster Tammy

Hain ve Unity ve ve

Gaspçı Willow ve

WraithVera Victor

Folsom Planet Blues

Uzaylı En Çok Aranalar:
Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok
Aranan: Hapishane Arkadaşı
Uzaylı En Çok Aranan:
Mastermind Uzaylı En Çok
Arananlar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta-Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

Anne ve Uzaylı Savaşçı
Uzaylı Savaşçı için Bir Oğul
Uzaylı Savaşçının Kızı
Uzaylı Savaşçı için Bir Aile
Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Bir Yuva
Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye
Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine
Üç Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Sığınak
Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize
Uzaylı için Umut Savaşçı
Uzaylı Savaşçı için Miras

KIZIMDAN UZAK DUR.

Uzaylı Bir Suikastçı Tarafından Korunuyor

MARS'TA CYBORGLAR

High Plains Cyborg
İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç
Cyborg
Birkaç Cyborg Daha
Muhteşem Cyborg Kanun
Kaçığı Cyborg
İsimsiz Cyborg Cyborg
Rider

KOZMİK SİNEMA

Benim Güzel
Yaratığım
Yaratık ve Ben
Skruj

BOYNUZLU TATİL

Krampus ve Kocakarı
Nicholas için Bir
Hediye
Bir Ayaz Öpücüğü
Düğümlü Madde

HAVA KOŞULLARINA MARUZ KALAN

Çıplak Uzaylı
The Bare Essentials
Çıplak Bir Tavır
Bufi Canavarı
Soyunuyor

UZAYLI İSTİLASI

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Mahkum

Uzaylı Damızlık

Uzaylı İttifakı

Uzaylı Umut

Uzaylı Kazazede

Uzaylı Şef

Uzaylı Hükümdar

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

Ork İçin Kapkekler Düşmanım

Trolüm İçin Bela

Ejderha Patronum için Havai Fişekler

Bekar Anne ve Ork

Minotoruma Ökseotu

Vampirime Sevgililer Günü

Ork Tarafından Korunan

Hayaletime Hediye

Kurtadamım İçin Düşün

Kraken'im için

ÖpücüğüveriyorumOrk

Seriserisi 'ne teklif

Çarşafklar Arasındaki Canavar

Dikişsiz Ekstra Bakire

Gargoyle

Canavarla Çiftleşmek

Bataklık Çiftleşmek

Canavarıyla Satirfaction

Sağlamaz

Standalones

Şehirdeki Sıcak Kurt

FANTAZİ

Beş Krallık Ork'Saklı

Gelini un Ork'un

Çalınan Gelini

Ork'Vaat Gelini un Edilmiş

Ork'un Bağlanmış Gelini

Ork'un Prenses Gelini

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

